CA L'ERNEST
Mama, soc aquí
MARIA DOLORS BELTRAN BOIXADERA

MAMA, SOC AQUÍ

© MARIA DOLORS BELTRAN BOIXADERA

Editora:

Maria Dolors Beltran Boixadera

Dipòsit Legal: AL 1603-2017

ISBN: 978-84-9175-538-8

© Il·lustracions: Ernest Sandoval Beltran

© Text: Maria Dolors Beltran Boixadera

© Imatge de coberta: Gilberto Sandoval Osorio

Tots els drets reservats.Aquesta publicació gaudeix dels drets de propietat intel·lectual en virtut del protocol 2 annex a la Convenció Universal sobre Drets d'Autor, pel que no es permet, reproduir o emmagatzemar en sistemes de recuperació d'informació o transmetre cap part d'aquesta publicació, sigui quina sigui el mitjà empleat - electrònic, mecànic, fotocopia, gravació, etc - sense permís previ de l'autor intel·lectual.

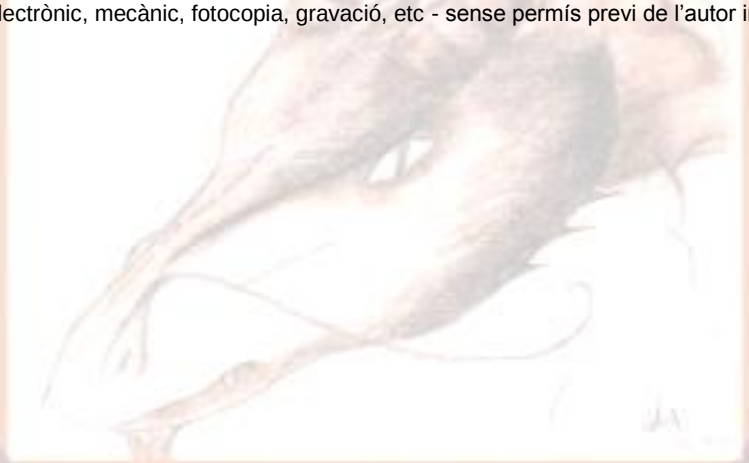

Contacte i altres fonts:

Web: **https://www.mamaestoyaqui.com/**

E-mail: mama.dolors@outlook.es

Facebook: **Dolors Beltran**

Youtube:

https://www.youtube.com/watch?v=XoJSafZ1RpI&feature=emb_logo

https://www.youtube.com/watch?v=54593A6uO1w&feature=emb_logo

Blog: **mamaestoyaquicast.blogspot.com**

SOBRE MI

Dolors Beltran (Tona, Barcelona, 1958)

El meu somni de petita era viure sola en una cabana de fusta enmig del bosc, amb la companyia d'animals a qui protegiria sempre, estimaria i m'estimarien. M'agradava molt llegir. Els llibres van formar part de la meva vida molt aviat. Em van fer somniar, conèixer noves terres, nova gent, noves maneres de viure i em van fer néixer el desig de viatjar, l'anhel de llibertat i de viure experiències que no m'ha deixat mai.

Vaig viure el trencament de les fantasies infantils com una topada i em vaig resistir a admetre que tot allò bonic i meravellós no existís de veritat. No m'ho vaig voler creure i sempre ho vaig mantenir viu dintre meu. Potser per això em vaig acabar decantant pels infants, perquè no s'ho deixessin de creure mai. Potser per això em vaig fer mestre dels més petits.

No em podia imaginar tancada en cap feina que no em deixés veure el cel, comunicar-me, gaudir; volia una feina que em permetés estimar i compartir tot el món que sentia créixer dintre meu.

Sempre he sentit que la meva vida és un va i ve d'experiències de tots colors, de fredes i de calentes, però sempre molt intenses. Quan són calentes, són molt calentes; i quan són fredes, són molt fredes.

Amb tantes experiències, encara em faltava la que ha esdevingut la més important, la que m'ha remogut l'ànima i m'ha sacsejat de dalt a baix: ser mare. L'amor, aquell amor que jo sempre havia sentit a la meva vida, es va multiplicar amb l'arribada del meu fill i ha esdevingut etern, incondicional, sense marc, sense expectatives, sense condicions. El meu fill és el gran viatge de la meva vida; la gran llibertat de sentir de la meva vida; l'aventura més gran de la meva vida,que no m'hagués pogut mai imaginar i que estic vivint.

He escrit molt, moltíssim des que l'Ernest va tornar a la llum que som i que sempre serem, perquè la informació i l'amor que ens dóna ha omplert fulls i més fulls i no té aturador. La vida és immensa, no s'acaba mai. Aquest és el nostre primer llibre i sento que no serà l'últim, perquè aquesta experiència és infinita i batega dins meu per renéixer una vegada i una altra cap a fora.

Gràcies a totes i a tots per obrir-vos a compartir la nostra experiència de vida. Tan de bo us encengui la passió d'obrir les ales i volar més enllà del que sempre heu somniat.

CA L'ERNEST

“Aquest llibre ja no ens pertany, mama, ja ha deixat de ser nostre per ser part de tots els que se l’han fet seu. Les nostres paraules s’han ampliat i han crescut amb les paraules que els han donat tota la gent que l’ha llegit i ha trobat en ell un portal on emmirallar-se i volar més enllà del mai somniat. Fes-lo volar, mama. Puja a la muntanya més alta i llença’l amb amor als quatre vents, sense dubtes, amb il·lusió. Ja ha fet la seva funció en tu. Ja ha crescut, ja té vida pròpia i arribarà on hagi d’arribar i tu queda’t lliure per continuar nous aprenentatges, per volar a cels nous, per generar altres paraules, noves creacions, noves llums, nous móns...”

Ernest

UN INCÍS...

Aquest llibre és el relat d'una experiència de vida que mai hagués imaginat que es podia viure. És una experiència d'amor que no s'acaba ni s'apaga perquè no puguis veure més físicament la persona estimada. És la crònica de com la vida es va començar a tornar màgica quan vaig sentir aquella veu tan estimada que em continuava parlant i vaig deixar que parlés. De com vaig sentir la força d'Amor increïble d'un Ernest invisible que continuava immensament present. I vam deixar, com a pares, la porta oberta a sentir, a descobrir, a mirar amb els ulls de l'anima, a viure tot el que, dia darrere dia, la vida i l'Ernest ens posaven al davant. És un llibre canalitzat per l'amor, sentit amb el cor i viscut des de l'experiència transformadora de vida després de la partida del nostre fill.

Consta de tres parts ben diferenciades que, juntes, dibuixen un arbre:

- La primera part són les arrels: la presentació de qui és l'Ernest, què va suposar per nosaltres la seva arribada, la vida que vam viure amb ell mentre va ser aquí i la seva partida.

- La segona part és el tronc: la selecció dels escrits que vaig anar escrivint a partir de la seva marxa, els sentiments i vivències que m'arribaven i, sobretot, la seva veu. La veu de l'Ernest que em va acompanyar internament des del primer dia i que, a mesura que jo creia en ella, es va anar fent més intensa i més profunda. Gràcies a ella, a tota la informació i saviesa que l'Ernest ens ha transmès i a les situacions que la vida ens ha anat presentant, hem pogut anar comprenent i transformant el dolor i el desconcert de la seva partida en amor i més amor, en branques i més branques d'aquest arbre que anava creixent.

- La tercera part, escrit des del meu avui, va conformant la capçalera de l'arbre: tota aquesta vida que ha anat fluint des de les arrels, enfortint aquest tronc, ha esclatat ara en fulles, flors i fruits: la màgia de la vida que hem descobert i el significat del que anomenem "mort", amb la perspectiva de l'experiència i aprenentatges viscuts fins ara.

La portada i la imatge de la darrera pàgina són olis pintats per en Chicho, el pare de l'Ernest, com també els poemes del final del llibre en els que expressa el seu procés d'amor.

Els dibuixos dels 4 elements que van apareixent en el llibre són de l'Ernest, una selecció dels molts que va arribar a dibuixar quan era aquí i que ara he utilitzat per simbolitzar el camí que hem recorregut junts: Aigua, Aire, Foc i Terra (emocions, expressió, creació i materialització), els elements que fan possible la vida.

No pretenem ensenyar res, ni donar cap tipus de consell. No hi ha ningú que pugui dir a una altra persona què ha de fer i, molt menys, què ha de sentir. Aquest llibre és només una llum, la nostra llum, que posem a l'exterior perquè senzillament s'ha fet tan gran que ja ha obert les portes de casa i ha començat a il·luminar el carrer. No ens la podem quedar, ja ha sortit, ja no ens pertany. Pertany a la vida, a l'Univers, a tots els que us la trobeu en el vostre camí. I és amor.

Llegiu-lo, si us crida, sense pressa. Cada canalització de l'Ernest és un regal de vida. Res és el que sembla.

“Gran poder de la màgia.
Gran poder del somni.
Gran poder de la imaginació.”
Ernest

PRESENTACIÓ

El dia que l'Ernest ens va deixar no té nom, no té temps, no té color. Només unes passes, en sortir de l'aeroport, em separaven de les persones estimades que m'esperaven i, en la seva abraçada, havia d'escoltar el que mai m'hagués imaginat sentir.

L'Ernest, el nostre fill, va tardar a venir. El vàrem buscar durant vuit anys i vam provar tot el que la ciència ens podia oferir per a fer-ho possible. Aparentment no hi havia cap motiu que no ens permetés tenir fills: "A qualsevol moment" –ens deien- "Quan menys us ho espereu." I així passaven els anys i jo no veia el moment de dir prou. No el sabia, em sorprenia a mi mateixa. Mai havia pensat que el fet de no tenir fills creés una vida buida o més pobre, però aquí estàvem amb en Chicho, intentant-ho una vegada i una altra. Al que va ser l'últim intent, vaig fer les dues úniques coses que em semblava que podia fer per aconseguir-ho i que encara no havia fet: una, estar en repòs al llit durant els 15 dies que se suposa que l'embrió s'implanta malgrat em deien que no era necessari i, segona, demanar a Déu que m'ajudés a tenir un fill, al meu Déu, aquell que de petita era el meu amic i m'animava sempre a ser jo mateixa.

Sempre recordaré com sèiem al sofà amb en Chicho, esperant la trucada del doctor que ens havia de comunicar com havia anat la implantació, i la seva veu a l'altra banda del telèfon, dient-me: "Dolors, estic molt content!" Ja no vaig sentir res més, perquè un plor de felicitat i alleujament em va omplir i va esclatar. Va ser en Chicho qui va acabar d'escoltar la notícia. Recordo que vam sortir a passejar pel camp després d'això, vivint i compartint aquell moment màgic tan esperat i, aquell mateix vespre, quan l'Ernest era tan sols un òvul fecundat de 15 dies, ja ho vam anunciar a tota la família i als amics. Ja ho havíem aconseguit! Ja estava embarassada! Ja estava! Era tanta la felicitat i la certesa que ja teníem el nostre fill que no ens va passar ni un moment pel cap que alguna cosa pogués anar malament, que havíem de ser prudents i esperar, que encara no m'havien fet cap ecografia per veure com estava... No hi havia lloc en el nostre cor per la por, només sentíem que ja el teníem.

El temps que vaig viure embarassada va ser d'una increïble felicitat i alegria. No em vaig trobar mai malament, que no m'hagués importat en absolut, i molta part el vaig viure de baixa donat que, per la meva edat i per tot el que havia costat d'arribar aquí, em van recomanar no fer esforços. Ho vaig acceptar feliç i conscient que havia d'aprofitar aquell regal de pau per viure intensament cada dia.

Vaig començar a fer un llibret on hi guardava les ecografies, les fotos i els escrits amb els que reflectia tot el procés tan meravellós que estàvem vivint mentre l'Ernest creixia dintre la panxa, i que volia regalar al Chicho quan hagués nascut.

Als 3 mesos em vam trucar per comunicar-me els bons resultats de la prova de l'amniocentesi i em van dir el què era: un nen. En el llibret hi ha escrit:

"*Hola papa.*

Avui ja ho saps: soc un nen, com tu. Sé que m'esperaves des de sempre,

des del fons del teu cor, des de les terres llunyanes del teu Perú

que serà també el meu.

No sé encara com em diré, no m'ho heu dit,

però sé que em desitgeu valent i honrat, just i, sobretot, solidari.

Seré fill del teu món i del de la mama, seré jo.

Espera'm. Cada vegada em faig més gran i ben aviat ens podrem abraçar.

Ara ja conec els teus dits quan m'acaronen per sobre el ventre de la mama.

I m'agrada, molt."

Em van programar una cesària pel 22 de juny, tres setmanes abans del previst, perquè tenia la placenta prèvia i havia d'evitar les contraccions del part i el risc evident pel nen. No em va importar, la qüestió era que sortís bé i d'això no en tenia cap dubte. Però l'Ernest va decidir que volia sortir abans. La matinada del 17 de juny es va produir l'amenaçada hemorràgia i vam haver de sortir disparats cap a l'Hospital. A l'arribar allà, l'hemorràgia havia parat i el nen continuava bé, però ja em van ingressar i van dir que d'allà ja no sortiria sense ell. A les 3 de la tarda em van venir a buscar per entrar al quiròfan i a les 4 va néixer. Així ho escriuria després al llibret:

" És maquíssim, i va ser tan maco, tan màgic, tan increïble!

Quan em van dir: "Després d'aquest sorollet que sents ja sortirà el nen!"

Tot seguit vaig sentir: "Ja el tenim aquí"

i instantàniament vaig escoltar un plor que es va barrejar amb el meu,

i el vaig veure com en somnis,

entelada en les meves pròpies llàgrimes que no em podia eixugar.

Me'l van acostar a la cara, que no tenia les mans lliures per agafar-lo,

i el vaig besar amb tot el meu cor,

amb tots els mesos de dur-lo dintre la panxa,

amb tots els pilots d'anys que l'havíem buscat inútilment amb en Chicho.

El vaig besar una, dues... quantes vegades en tan poc temps?

Transmetent-li el meu amor, la meva força, la meva benvinguda,

la meva increïble felicitat i alleujament de veure'l per fi sortir bé,

d'haver aconseguit finalment arribar a la fi d'un camí per començar-ne un altre...

Jo no veia si era maco o no, només sentia que era el meu fill,

el que portava dintre i que ja havia sortit, el que havíem creat amb en Chicho..."

I va començar el nostre rol de pares, un rol tan estimat i desitjat. Molt aviat em vaig adonar de la relació tan estreta que tenia amb l'Ernest. Quina emoció vaig sentir quan em vaig adonar que callava automàticament quan me'l posava sobre el cor. No ho feia amb ningú més. Només amb mi. El podien agafar els avis, els amics, el veí... era igual. Ell era molt petit i podia estar dormint, però si algú l'agafava sentia d'alguna manera que no era jo i s'anava desesperant fins que me'l posava a sobre de nou.

Tant en Chicho com jo som mestres, ell de Primària i jo d'Escola Bressol. Jo havia estimat sempre moltíssim tots els nens i nenes que havia tingut, els he sentit sempre molt propers i m'encanta la meva feina d'ajudar-los a ser autònoms i feliços, de parlar amb ells aquest llenguatge fet de mirades, de gestos, de cançons, de tendresa, de màgia, de paciència i amor, sempre des del cantó de mestra.

L'Ernest em va donar l'oportunitat de viure-ho des de l'altra banda. Ara era jo la mare; ara era jo qui escrivia el seu nom a la roba, a les seves coses, a tot el que necessitava per anar a l'Escola Bressol. No us podeu imaginar amb quina il·lusió ho feia! Encara recordo l'emoció d'escriure Ernest Sandoval i quedar-me observant com sonava de bé! I també vaig entendre com se senten les mares que vénen a buscar els seus fills els primers dies a l'escola, perquè jo que sabia on era, que sabia que estava bé, que el tenia a l'aula del costat, el primer dia que el vaig anar a buscar i vaig obrir la porta de la seva classe, vaig passar la mirada il·lusionada per damunt de tots els nens, una mirada que recordo ennuvolada de sobte, que me'ls feia veure a tots desenfocats, fins que vaig veure el meu, de nen, fins que vaig veure el meu fill que em mirava, i la vista se'm va aclarir de cop.

L'Ernest tenia una manera especial d'aprendre. El recordo amb 8 i 9 mesos a la meva falda o al meu coll, escoltant-me atentament quan li cantava cançons. Atentament, vol dir que no movia ni cama ni peu, els seus ulls clavats en els meus i quan acabava només deia: "Més", i jo li tornava a cantar... "Més", tornava a dir-me, i això podia allargar-se 4, 5, 6 vegades, no ho sé, fins que quedava satisfet i feliç. Semblava absorbir tot allò que li agradava, que li interessava, que li cridava l'atenció fins que ja ho tenia a

dins. El mateix passava amb els contes, amb les poesies... Tot allò que a mi m'encantava, ell ho fruïa. Quan tenia dos anys i mig, cantava un munt de cançons i recitava un munt de poesies mentre jugava a fer veure que les llegia de qualsevol llibre que queia a les seves mans. Tenia una memòria impressionant.

L'Ernest sempre ens va ensenyar a nosaltres. La primera vegada que em va sorprendre i me'n vaig adonar totalment, va ser al voltant dels dos anys. Sempre havia estat un nen pacífic, i a l'escola bressol no feia mal a ningú i no s'hi tornava mai; si li prenien alguna cosa o li feien mal, reaccionava plorant. A mi ja m'agradava que fos bona persona i, com a mestra, mai no he dit a cap infant que té algun conflicte amb un altre: "Torna-t'hi"; però com a mare tampoc volia que es quedés relegat o patís, tenia aquesta inquietud a dintre meu, així que un bon dia li vaig demanar què li havia passat un dels matins que havia sentit que plorava; amb la mitja llengua tan màgica de les primeres frases dels nens d'aquesta edat em va dir que, no sé qui, li havia tirat una empenta i li havia pres una joguina. I jo, la mama, la sàvia, li vaig dir, en contra de tot el que crec: "Però no passa res, carinyo, ja veuràs: un altre dia li tires tu una empenteta i veuràs com no passa res."... Em va mirar, totalment seriós, i em va dir: "És el meu amic". Vaig sentir que se m'empassava la terra, em vaig sentir avergonyida: "Com em pots dir, mama, que faci això al meu amic?", sentia que m'acabava de dir el meu fill de 2 anys a dintre meu. I llavors vaig saber que havia de deixar-lo que trobés la seva manera, el seu lloc, i confiar que quan fossin més grans i poguessin parlar entre ells ja trobarien un altre tipus de relació. I així va ser. L'Ernest sempre va ser molt amic dels seus amics, molt respectuós, i molt estimat i respectat per ells.

Em va ensenyar també que el respecte als altres comença amb les paraules que deixem sortir sense pensar. Devia tenir tres anys, o abans, no recordo bé què estàvem fent, però jo sé que li vaig dir amb tota naturalitat: "Mira Ernest, no siguis tonto, això...", va parar de cop de fer el que estàvem fent i amb aquella mirada seriosa i tan noble em va dir: "Mama, no em diguis tonto!". I de nou, al meu cor em va arribar: "Com em pots dir tonto si soc el que més estimes en aquest món?". Em vaig sentir avergonyida. És veritat, com li podia dir això si no ho sentia de cap de les maneres?... Em vaig prometre a mi mateixa que mai més no ho faria, i mai més no ho vaig fer. Ell mai es va dirigir a nosaltres amb cap mala paraula, amb cap mot de menyspreu o amb cap insult. No li ho vam ensenyar. Mai li vam haver de dir que "això no es diu", o "això no es fa". Portava el respecte innat en ell, com l'alegria, la creació, el joc, la facilitat: tot li era fàcil, tot ens ho feia fàcil.

Tot ell era alegria: s'adormia cantant i es despertava cantant. Sempre tenia coses a fer, sempre jugava. Jugar era la seva passió: construïa, amb les fustes primer, després amb els playmobils i amb els legos; creava els seus móns amb la seva imaginació i la seva habilitat per transformar tot el que tenia al seu voltant i aconseguir allò que imaginava i volia... El terra de la seva habitació, gairebé sempre, estava farcida de construccions en plena creació, capses de peces petitíssimes, munts de peces disperses per terra, però sempre trobava allò que buscava, sempre sabia el què necessitava i, de

tant en tant, quan l'endreçava deia: "Que maca la meva habitació així, m'agrada molt també!".

La màgia sempre el va apassionar. Li agradava fer trucs de màgia amb els seus amics i amb la família, els apresos i els que s'inventava, però sobretot li agradava la màgia de veritat, "la que no es fa amb trucs", deia. Quantes vegades havia jugat que desapareixia? Quantes vegades havíem imaginat què faríem si ens tornéssim invisibles? Més tard les novel·les de Harry Potter el van atrapar, com a mi. El primer llibre li vaig començar a llegir jo; ell em veia llegint-lo i m'ho va demanar i jo ho vaig fer, amb la condició que si li feia por o no li agradava, m'ho digués i pararíem. I aquí va començar una de les experiències més grates i estimades que vam viure junts: compartir les diferents històries dels llibres en veu alta... Ens vam passar un munt d'hores de la nostra vida llegint, imaginant, vivint la màgia i l'emoció junts. A mi m'encantava i a ell també.

El coneixement i el domini dels 4 elements, la terra, l'aigua, l'aire i el foc es van anar convertint en la seva inspiració. Ben aviat, quan jugava, es va començar a construir els seus llibres de màgia: pintava fulls de paper amb cafè per fer-los semblar antics i després els escrivia utilitzant un llenguatge màgic de símbols que havia après en alguns dels seus llibres. Els feia les tapes i els enquadernava... són preciosos! Jo, alguna vegada li havia dit que els ensenyés a la seva mestra i als companys de classe, que segur que els agradaria molt, i sempre em deia: "Mama, ho faig per jugar". Mai no sentia la necessitat d'haver de demostrar res als altres sense cap motiu; compartia el seu joc amb els seus amics, amb nosaltres, amb la família, però treure'ls del seu context només per "ensenyar-los"?... No ho necessitava i no li agradava ser el centre de l'atenció quan no calia ser-ho. Era jo, que em sentia tan feliç de la seva creativitat, de la seva habilitat i imaginació, la que m'hagués agradat que ho fes. Però ell no. Ell no necessitava anar a demostrar res. Ho feia perquè li sortia de dins, perquè era el seu joc, el que el motivava, el que el feia feliç.

I feia el mateix quan dibuixava, quan escrivia, quan construïa, quan creava PowersPoints fent revistes del món animal i que després enviava als seus amics i a la família... Sempre tenia coses a fer, a la seva habitació, al menjador, al jardí... on fos. Un dia recordo que es va llevar i em va dir: "Mama, tinc ganes d'escriure un llibre sobre màgia"... i el va començar. El llibre va anar creixent de mica en mica, quan li venien ganes d'escriure. Quan ja en tenia moltes pàgines escrites, gairebé acabat, un dia se li va desconfigurar l'ordinador i se li van esborrar tots els arxius. Li va saber greu, però no el va poder recuperar. Després d'un temps, em va dir: "Mama, em sembla que tornaré a escriure el llibre, en tinc ganes." ... i així ho va fer. No va arribar tan lluny com l'inicial, no va tenir temps d'acabar-lo, però en va tornar a gaudir.

L'Ernest tenia 3 anys quan el seu tiet Àlvar, el meu germà gran, ens va deixar sobtadament. La seva partida fulminant va colpejar profundament tota la família. Ho havia d'explicar al meu fill. Havia de saber que el seu estimat tiet havia marxat. S'estimaven molt. Vaig saber que li ho havia de dir perquè pogués entendre el que es vivia al seu voltant. Recordo que l'estava posant al llit:

– Ernest, t'haig de dir una cosa, carinyo: el tiet Àlvar se n'ha anat al cel i ara ja no el podrem veure més aquí.

No sabia com s'ho prendria... En la penombra, va aixecar el cap del coixí i em va contestar:

– I com hi ha anat?

– No ho sé, rei. Potser li han sortit unes ales invisibles...

-- I ha marxat volant?

– Potser sí, carinyo, no ho sé...

Per a mi sempre havia estat vital que l'Ernest no tingués por a la mort. Jo sempre havia cregut que, d'una manera o altra, la vida continuava després de morir. Sé que de nena pensava que jo no estava en cap part del meu cos, que si alguna part del meu cos es moria jo no deixaria de viure. No em pregunteu per què, només ho sentia... I volia que el meu fill creixés sempre amb aquesta esperança; potser perquè l'Ernest era fill únic i nosaltres l'havíem tingut de grans (jo tenia trenta-nou anys quan el vaig tenir), i m'imaginava -com sempre ens han ensenyat- que nosaltres marxaríem abans i ell es quedaria sol... Volia que sempre tingués la valentia, la certesa que cap ésser estimat ens deixa per sempre quan se'n va, que la vida continua més enllà d'aquesta i que això, aquesta certesa, li donés força per viure sempre feliç, amb esperança, sense por.

Aquell dia vam deixar la conversa així però, a partir de llavors, l'Ernest em va començar a fer moltes preguntes. Tenia 3 anys i mig però les seves preguntes em treien respostes de dintre meu que no sabia que existien, que mai les havia buscat, però que sortien de mi com si només haguessin estat esperant el seu moment per fer-ho... Una nit sortíem de casa els meus pares. L'Ernest es va aturar i va mirar el cel estrellat i, com aquell que res, em pregunta:

–Mama, i jo quan hagi de marxar, com ho sabré a quina estrella haig d'anar?

Diria que el cor em va fer un salt, però al mateix instant em vaig sentir dir:

--Ui, carinyo meu, falta molt perquè tu hagis de marxar! Però pensa que quan sigui el teu moment de marxar seràs tan savi, que ja sabràs a quina estrella has d'anar.

Ell va quedar feliç, i jo també.

Un altre dia es raspallava les dents i em va dir:

– Mama, i tu també hauràs de marxar un dia?

– És clar! Tots hem de marxar, rei. Però quan jo marxi, encara que tu no em vegis, has de saber que la mama sempre et mirarà, sempre et cuidarà i sempre t'estimarà. Quan jo marxi ja sé a quina estrella aniré. La vols veure?

Vam sortir al terrat i des d'allà li vaig ensenyar la meva estrella, la que m'acompanya des que era adolescent i em vaig enamorar per primera vegada...

- Veus, Ernest? Quan la mama ja no hi sigui, tu miraràs aquesta estrella i sabràs que jo seré allà i que des de allà t'estaré mirant, t'estaré estimant i t'esperaré sempre.

Ara sé que no era l'Ernest qui havia de sentir aquelles paraules. Era jo. Era jo qui les havia de sentir, perquè era jo qui hauria de viure la separació, qui hauria de viure tot el que desitjava per ell, qui hauria de viure les meves pròpies paraules, qui les hauria de recordar. L'Ernest només em va fer de mirall perquè jo les pogués treure de dintre, perquè pogués sentir-me-les dir amb tanta intensitat i amor.

Aquells dies vaig pensar que potser l'Ernest havia trigat tant a venir perquè pogués ésser la salvació dels meus pares en aquells temps de tant dolor, arrel de la marxa del meu germà. Sort en van tenir de la seva presència i alegria, de la seva companyia i de la seva innocència. Sempre les coses passen per algun motiu.

L'Ernest s'anava fent gran, i jo em meravellava i agraïa cada dia el regal d'aquell fill. L'estimava tant i m'estimava tant! Gaudia del seu joc, dels seus avanços, de les seves converses, de la seva proximitat, dels seus petons i abraçades, del seu amor, de la seva manera de ser... Quan va començar a anar a l'escola, al cap d'uns mesos la seva mestra de P-3 em va dir: "És una passada! Quan ens posem en rotllana i els faig preguntes mai aixeca de seguida la mà, espera a veure si algun company ho fa. Quan veu que ningú diu res, llavors aixeca la mà i ho diu ell, i no s'equivoca mai."

No va tenir mai dificultats a l'escola. Li agradava aprendre, li era fàcil. La veritat és que l'Ernest ens va fer sentir sempre tan orgullosos d'ell! Ens sentíem tan agraïts de veure'l avançar amb tanta facilitat i seguretat! Sempre els seus mestres el van valorar per la seva intel·ligència, per la seva noblesa, per la seva manera respectuosa de ser, d'actuar, per la seva companyonia, la manera d'ajudar als altres, els seus resultats acadèmics, el seu saber estar... El recordo arribant a casa amb les "notes" dels diferents cursos, sempre tan excel·lents, i els comentaris dels mestres tan preciosos. Ben aviat, en Chicho li va començar a fer la broma d'ofendre's davant aquelles notes: "Una altra vegada? Quan portaràs algun suspens?" I ell marxava corrents i en Chicho l'empaitava, i reien! Com reia l'Ernest! Com encomanava la seva rialla! Quanta felicitat!

Donat que els esports de competició no li anaven ni en pintura, quan tenia sis anys li vam proposar de fer ballets a l'Esbart, ja que això li permetria el moviment i exercici que nosaltres volíem i li possibilitarien una relació amb els altres companys de cooperació i diversió al mateix temps... En principi va dir un "Potser sí", no gaire entusiasta, i jo veia que s'ho anava rumiant mentre tornàvem a casa. Quan arribàvem es va aturar i em va dir:

- "Però és que al tiet Àlvar li hagués agradat molt que jo jugués a futbol i no sé si li agradaria que fes ballets."

Em vaig quedar parada! Com se'n podia recordar que el tiet Àlvar li havia dit algunes vegades això? Com el podia tenir tan present? Havien passat més de 3 anys!...

–"Ui, no et preocupis per això! Els teus cosins també havien ballat i al tiet Àlvar li agradava mot tot el que feien!"

–"Ah! Llavors sí!".

I, ja tranquil, se'n va anar a fer ballets i no ho va deixar fins que va escollir, uns anys més tard, els cavalls i la Hípica.

Ens va acostumar a creure en les seves decisions i en el moment que les sentia. Quan tenia 4 anys, vam decidir treure-li les rodetes de la bicicleta i el vam portar a practicar... No ho vam aconseguir! Ho vam deixar estar pensant que ja hi tornaríem i les hi vam tornar a posar. Després d'uns quants dies, ens va dir: "Ara sí que vull anar sense rodetes". Hi vam anar i, a la primera, va sortir pedalant segur, tranquil, i ens en vam oblidar per sempre més. El mateix ens va passar amb la música.

En Chicho és músic. Casa nostra sempre ha estat plena d'instruments. Teníem també un orgue que en Chicho tocava i, ben aviat, l'Ernest el va començar a tocar també... Tenia molt bona oïda i trobava de seguida les notes de les cançons que volia tocar; la seva curiositat i ganes d'aprendre el van fer interessar-se, ben aviat, per l'acompanyament i per l'harmonia de les peces que tocava. En Chicho, que es meravellava d'ell, diferents vegades li havia proposat d'anar a una Escola de Música que li ho ensenyarien millor, però ell sempre deia: "Ja me n'ensenya el papa". Es mostrava una mica tímid davant la gent gran i els llocs nous. Fins que un dia ens va sorprendre, quan tenia set anys, dient-nos que llavors sí que ja volia anar a una Escola de Música per aprendre a tocar el piano.

I així la música es va convertir en una altra de les seves grans passions. Casa nostra es va convertir en una capseta de música. Moltes vegades arribava a casa i ja sentia les melodies de l'Ernest al piano. Quantes vegades sèiem al seu darrere mentre ell tocava i tocava... Com havia passat amb totes les altres passions, de seguida va mostrar la seva habilitat i sensibilitat per aquell instrument i va avançar a passos de gegant. Tocava, no només les peces que li donaven a l'Escola, sinó que amb en Chicho sortien a buscar i comprar les partitures de les obres que a ell li encantaven, i les practicava i ens les feia cantar, i ens equivocàvem i rèiem, i tot continuava sent una unitat, una alegria, una gratitud, un joc.. la vida!

Estimava els seus amics, "La Penya del Drac Daurat" com es deien entre ells. La majoria es coneixien des de l'Escola Bressol. Es trobaven a casa de l'un i de l'altre, jugaven i vivien el seu món, els seus secrets, les seves inquietuds... Anaven al mateix curs i compartien estudis i oci, aficions, misteri i màgia. S'ajudaven i s'estimaven. Les rialles, les confidències, els projectes, el joc omplien les seves hores d'estar junts, i així s'anaven fent grans i es van acomiadar de la seva escola de tota la vida, on l'Ernest havia estat molt feliç. Li sabia greu deixar-la, i als mestres tan coneguts, però també

tenia ganes de començar en un lloc nou, un projecte nou, i deia: "A més, mama, m'agrada que el Institut tingui forma de "E"!"

La veritat és que a nosaltres també ens feia molta il·lusió aquest pas. Veure'l tan gran, tan capaç, tan segur ens feia sentir feliços. Imaginar que d'allà sortiria tan gran ens semblava increïble. No teníem cap dubte que s'hi sentiria feliç... I quan el primer curs ens va anunciar que havien fet un grup amb unes companyes per participar en un concurs de Talents, o alguna cosa semblant que organitzava el centre, en el que ell tocava al piano la cançó "Boig per tu" i elles la cantaven, vam saber que realment s'hi sentia molt a gust. Va treballar molt i els seus resultats van continuar essent excel·lents, com havien estat en l'etapa anterior. Valorava molt els professors que sabien portar la classe amb bon humor i exigència de treball sense cridar, amb proximitat i implicació.

Sempre em meravella com tenia temps per a tot! Entre les hores que passava al Institut, amb els deures i preparant exàmens i projectes; a l'Escola de Música i a l'Orquestra, que li omplien tres tardes a la setmana més les hores que dedicava al piano a casa; els dissabtes a la tarda que anava a la Hípica... i, amb tot, continuava tenint temps per les seves altres aficions: per parlar i compartir amb nosaltres, per fer les seves creacions i per continuar trobant-se també amb els seus amics cada vegada que podien. Ens ha deixat tantes creacions seves: dibuixos, llibres de màgia, escrits, còmics, jocs fets per ell, diapositives recreant les escenes de Harry Potter amb moviment i efectes especials, contes inventats, gravacions tocant la música que tant li agradava...

A Perú hi hem anat sempre cada dos anys. La primera vegada que hi vam anar amb ell estàvem molt emocionats. Sempre havíem tingut l'esperança que podríem un dia anar-hi essent tres. L'Ernest tenia 13 mesos i el viatge amb avió va ser fàcil, alegre i tranquil. No va plorar en cap moment, ni va donar senyal d'avorriment. De fet, estàvem junts i jugàvem, cantàvem, miràvem contes, parlàvem... no trobava a faltar res. Quan vam arribar a Lima, la nostra sorpresa va ser veure com va acceptar amb tota naturalitat els braços del tiet i el cosí d'en Chicho que ens esperaven... com si els hagués conegut de sempre! No anava mai amb ningú que no conegués. I això es va repetir durant tota l'estada allà. Quan vam arribar a Trujillo, a casa dels avis, es va unir als seus cosins, una mica més grandets que ell, i va ser com si hi hagués viscut sempre, alegre, sociable, juganer, feliç. Sempre es va sentir a casa seva a Perú, sempre va ser un cosí més entre els seus cosins, que l'esperaven i l'estimaven amb bogeria com ell els estimava i esperava la tornada a Perú per tornar-los a veure. La de jocs, converses i bogeries que van fer junts! Em semblava meravellós que, anant-hi un mes cada dos anys com anàvem, conservessin sempre aquella estimació, aquella obertura i aquella unió tan gran entre ells.

Des de joveneta, cada vegada que jo veia passar volant un avió pel cel, em venien les ganes de ser allà dalt i viatjar. Viatjar a qualsevol lloc del món... Però, quan l'Ernest tenia 5 o 6 anys, cada cop que veia un avió des del terrat de casa i era l'any que teníem previst d'anar a Perú, em venia un sentiment d'inquietud, com si ens hagués de passar alguna cosa a l'avió, com si l'avió s'hagués d'estavellar i m'imaginava el desig

que sentiria jo en aquells moments d'aconseguir la serenitat suficient com per abraçar-nos tots tres, protegir el nen i assegurar-li que continuaríem tots tres junts, que no tingués por, que no passava res... El curiós és que quan era el moment real de preparar les coses i pujar a l'avió aquest sentiment o aquesta por mai no hi era. Pujar a l'avió sempre va ser una alegria.

Aquell agost, l'agost del 2012, com els últims anys havíem hagut de fer, l'Ernest i en Chicho marxaven per un mes i jo hi anava quinze dies mentre el meu germà es quedava cuidant la meva mare, que vivia amb nosaltres, i que ja no es podia valdre per ella mateixa. Aquell any era especial, perquè ens acompanyarien a Perú les tietes de l'Ernest, les nostres cunyades, que sempre havien volgut venir i que fins llavors no havien tingut ocasió de fer-ho. Que content que estava l'Ernest amb aquella perspectiva! En Chicho i ell començarien les vacances primer i després d'uns dies, la Meri, la Joana i jo marxaríem juntes cap a Lima. Ells dos ens esperarien allà per viatjar de dret cap al Cuzco i Machhupichhu abans d'anar a Trujillo amb la família. Ho teníem tot muntat. Jo tornaria una setmana abans i, mentre jo tornava, elles visitarien una altra zona del país i en Chicho i l'Ernest es quedarien a Trujillo i tornarien una setmana més tard. Va ser un viatge preciós i divertit, entranyable... amb un final tan inesperat i inèdit que ens canviaria la vida de dalt a baix.

Recordo que aquella setmana d'espera, fins que no vaig marxar cap a Lima amb les meves cunyades, la vaig viure amb ganes que passés aviat i amb una necessitat de mirar cada dia, matí i tarda, l'últim concert de piano que l'Ernest havia fet a final de curs. Necessitava veure'l, sentir-lo. Em feia feliç.

Aquell concert últim de piano, a Barcelona, a l'Escola del Palau, on la seva professora que també hi treballava el va convidar a participar, va ser especial: el lloc, els altres participants a qui no coneixia, l'entorn... tot plegat era diferent. I la seva actuació va ser espectacular. Mai l'havíem vist i sentit tocar d'aquella manera tan especial i intensa, amb aquella sensibilitat i seguretat: desprenia amor per la música i facilitat. Les altres famílies el van felicitar, la seva professora també, radiant, i nosaltres sé que li vam dir que havia fet el concert de la seva vida. No ens podíem imaginar que així seria. Després ens va comentar, il·lusionat, que el curs següent li agradaria estudiar piano en aquella escola, i ja vam començar a imaginar-ho i a fer plans.

Quan vam arribar a l'aeroport de Lima encara en Chicho i l'Ernest no hi eren. Els vam esperar al vestíbul d'arribades. Jo mirava ansiosa a un cantó i a l'altre, per veure'ls venir. Van trigar una estona fins que, de sobte, els vaig veure en el reflex dels vidres i, per uns instants, no me'n vaig adonar que no eren a fora, sinó que venien per darrere. Em vaig girar i recordo que vaig veure l'Ernest tan alt, tan guapo, tan rialler, tan adolescent! Amb quina alegria ens vam abraçar!

Les vacances van anar passant ràpidament. El dia abans de tornar jo de Perú, vam anar a acompanyar les meves cunyades al bus que les portaria a l'última etapa del seu viatge. Recordo el plor incontrolable de la Joana a l'acomiadar-se de la casa de

Perú, un plor desesperat que la va acompanyar molta estona sense que el pogués parar i al que no va saber donar explicació lògica.

-"No tornis a plorar més, eh tieta?" –, li va dir l'Ernest abraçant-la, quan ens vam acomiadar d'elles a l'estació d'autocars.

L'endemà a la nit era jo qui marxava. En Chicho m'acompanyava fins a Lima i tornaria l'endemà a la tarda a Trujillo. Són vuit hores de viatge d'anada i vuit de tornada. L'Ernest es quedava a casa amb la seva iaia, les tietes i els cosins. Recordo que estàvem asseguts a la sala d'espera de l'estació, jo parlava amb la meva cunyada de Perú i ell amb la seva cosina més enllà... es veien tan guapos i grans tots dos, tan feliços, que els vaig fer una foto abans de marxar, l'última foto. Havien quedat amb els seus tiets que l'endemà anirien tots al cinema. En un moment donat, l'Ernest va venir per darrere i em va abraçar, com sovint feia. La meva cunyada em va comentar que bonic era l'afecte que l'Ernest ens mostrava sempre. Va arribar l'hora del comiat. Em vaig abraçar fortament amb l'Ernest, somrient tots dos i dient-nos que aviat ens tornaríem a veure i a estar junts.

Llavors, nosaltres vam entrar cap a dintre l'edifici per pujar a l'autocar. Quan va arrencar i vam sortir al carrer, no els vaig ubicar d'entrada, i vaig sentir de sobte por de no veure'ls, de no veure'l, de no poder-li dir adéu abans de marxar... i de cop el vaig veure, a costat dels seus cosins i dels seus tiets, saltant, aixecant les dues mans, rient, dient-nos adéu feliç, dient-me adéu feliç. El vaig seguir amb la mirada tirant-li petons fins que l'autocar va arribar a la cantonada i no el vaig poder veure més.

Ens vam acomodar per passar la nit a l'autocar. Sentia una tristesa dintre meu per haver de marxar abans, però sabia que havia de ser així i que aviat, em repetia contínuament, aviat tornaríem a estar tots junts. Al matí vam arribar a l'aeroport i vam embarcar el meu equipatge. Abans d'acomiadar-nos amb en Chicho, quan esmorzàvem, li vaig dir:

–"No ho sé, sento tristesa de deixar-vos aquí, però suposo que és perquè mai havia marxat jo sola i vosaltres us havíeu quedat."

Era cert, sempre havíem tornat tots junts. Els últims anys jo hi anava més tard però sempre havíem tornat junts. Ens vam acomiadar, jo per agafar l'avió cap a Barcelona i ell amb el temps just d'anar a comprar un Cd de música que volia regalar a l'Ernest i d'agafar l'autobús que el portaria de nou amb ell.

Durant el viatge de tornada no vaig dormir gens, però en cap moment vaig agafar el mòbil, ni vaig pensar-hi. Al meu costat s'havia assegut un noiet que em recordava molt la Irene, la meva neboda. Aquell noi era més gran que l'Ernest, però tenia alguna cosa que em feia pensar en ell també. Vam començar a parlar, era de Bolívia però vivia amb els seus pares a Finlàndia, i cada estiu anaven a visitar els avis bolivians. Era la primera vegada que havia viatjat sol perquè els seus pares no hi havien pogut anar. Tenia 15 o 16 anys. Jo pensava en l'Ernest, la reacció que m'imaginava que

tindria quan li ho explicaria, segur que diria que ell també hi aniria tot sol quan fos més gran!... El cas és que vaig anar passant el viatge al seu costat, sentint-me acompanyada d'una manera o altra, imaginant-me l'Ernest mentre compartia les hores amb l'Hugo, amb la seva presència serena i dolça, sense estridències.

Quan arribàrem a Barcelona, abans de baixar de l'avió, sé que em sentia molt cansada, però em va passar pel cap que si llavors em diguessin que podia tornar immediatament cap a Perú de nou, per estar amb les dues persones que més estimava en aquest món, hi aniria feliç, al moment, sense importar-me ni el cansament ni qualsevol altra sensació. Sentia el meu cor que volava cap a ells.

No em podia imaginar que així seria, però d'una manera que mai m'hagués pogut pensar.

Ens vam dir adéu amb l'Hugo, que continuava el seu viatge, i jo em vaig preparar per sortir al vestíbul d'arribades on sabia que el meu germà m'estaria esperant. El vaig veure, acompanyat de l'Anna i les meves nebodes. Els veia, hi estava anant i en cap moment d'aquelles passes que ens separaven vaig intuir res d'estrany... Fins que el meu germà em va tibar cap a ell i se'm va emportar. Llavors vaig saber que havia passat alguna cosa, i vaig sentir de cop una por sorda, i vaig pensar de seguida amb la mama:

– Què li ha passat a la mama?

Ell em negava amb el cap. Jo li ho vaig tornar a demanar, mentre em continuava portant no sé on. Cada vegada estava més espantada. Li ho vaig preguntar tres o quatre vegades, i al final, quan em va prometre que no li havia passat res a la mama, de cop i volta em va venir en Chicho al cap, vaig pensar que el bus en que viatjava de tornada a Trujillo no hagués tingut un accident, però de nou l'Abel em va assegurar que no li havia passat res al Chicho... I llavors ja no em quedava ningú més.

–L'Ernest? Què li ha passat a l'Ernest? –vaig cridar. I en aquell moment la meva neboda em va allargar un mòbil i em va dir:

– Tieta, en Chicho...

I va ser la veu del meu Chicho la que em va dir, com en somnis:

–Dolors, ja no tenim nen petit.

En aquell moment, la desesperació, la incredulitat, la impotència i la consternació em van inundar. No podia ser veritat. Sabia que ho era, perquè en Chicho m'ho estava dient; d'alguna manera que no podia entendre, era veritat. Però no podia ser. L'Ernest se n'havia anat. I se n'havia anat per ell mateix. Quan en Chicho, desfet, em va preguntar:

- Què fem, Dolors? L'enterrem aquí, o el portem cap a Tona?

- A casa, Chicho –li vaig dir de seguida- l'hem de portar a casa.

En aquell moment, quan començava a sentir el món que s'enfonsava als meus peus, em vaig adonar de la desesperació que devia sentir en Chicho tot sol havent d'assumir tantes decisions doloroses sense mi, sense l'Ernest... i va ser llavors quan vaig sentir una força potentíssima que creixia dintre meu com una onada que m'aixecava. Vaig escoltar, com de lluny, la meva veu dient-li:

- No pateixis, Chicho, em sents? No pateixis. Jo ja vinc.

I de cop em vaig sentir desperta. Vaig veure que estava a una saleta de l'Agència de Viatges de la companyia amb la que havia viatjat i que hi havia una llitera amb dos infermers que m'estaven esperant. Amb una veu que ja era la meva, els vaig dir que no els necessitava, que estava bé. I llavors vaig saber que me'n tornava directament cap a Perú, que no em mouria de l'aeroport fins que pugés a un avió per tornar amb en Chicho i l'Ernest.

Va ser la meva família qui ho va organitzar tot. Jo no podia; només podia no ensorrar-me, perquè em necessitaven allà. En Chicho em necessitava allà, i el meu nen. I jo no podia imaginar-me enlloc més que amb ells.

L'Abel i l'Anna se'n van anar a fer els preparatius, perquè serien ells qui m'acompanyarien, i les nenes es van quedar amb mi. Va ser el dia més terrible i llarg de la meva vida. Mai podré agrair a l'Ariadna i a la Irene el seu amor tan gran i la seva força per retenir el seu, de dolor, per acompanyar el meu.

–Ernest, què t'ha passat, fill meu? Què t'ha passat, rei? M'has cridat i jo no hi era per ajudar-te? Què t'ha passat, preciós meu?

Aquestes preguntes em venien al cap una vegada i una altra. Jo sabia que havia d'haver-hi una explicació per tot allò, però el meu cap era un caos. Era tan lluny del que era l'Ernest aquella situació! Em recordo com si estigués dintre d'una boira, com en somnis, asseguda a terra en una paret d'aquell aeroport i amb una nena a cada costat, que m'abraçaven, que intentaven tranquil·litzar-me.

La comunicació amb en Chicho era intermitent i constant. A les preguntes inicials se'n va afegir una altra:

–Què has vist, carinyo meu? Què has vist allà a fora tan gran, tan immens com per fer-te marxar d'aquí?

Preguntes, preguntes... En Chicho m'acabava d'explicar que la seva germana, al veure que l'Ernest no sortia de la seva habitació quan ja havien arribat tots els cosins per anar al cinema, va trucar a la porta i, al no contestar, va obrir-la sense fer soroll pensant que s'havia adormit, i el va veure, absort, d'esquena, mirant fixament per la finestra, sense notar la seva presència ni l'escàndol dels que l'esperaven. Va tornar a tancar discretament la porta i va dir als seus cosins que s'esperessin, que l'Ernest s'estava canviant.

En algun moment d'aquell matí vaig demanar a les meves nebodes que em deixessin sola. Sentia necessitat d'estar sola, ni que fos un instant. Em vaig allunyar una mica d'elles i, de sobte, vaig sentir una escalfor al pit que es va anar fent cada cop més intensa i càlida, i llavors vaig sentir l'Ernest que m'abraçava per darrere i la seva veu dient-me:

–"*No ploris, mama. Tot està bé*".

I de nou, vaig sentir una veu dintre meu que li responia:

– Ja ho sé, carinyo meu. Gràcies.

Em vaig concentrar intensament en aquella abraçada, fins que de nou van tornar la impotència i el dolor.

No va ser fins a la matinada que vam sortir, ja de Madrid, per marxar cap a Lima. Quan va arribar el moment de pujar a l'avió, només desitjava prendre'm una pastilla que m'havien donat els infermers i dormir. Només desitjava tancar els ulls i poder descansar el meu cap, perquè sentia que ja no podia més. Els vaig demanar que, si m'adormia, no em despertessin per res fins que arribéssim. Només desitjava aturar la ment.

No em vaig despertar fins al matí, i de seguida vaig saber on era, què feia allà i on anava. Ja estàvem arribant a Lima. De seguida agafaríem un avió intern fins a Trujillo. Quan vam arribar a casa, en Chicho m'esperava a fora. Ens vam abraçar, sense paraules, i de seguida em va acompanyar a dintre on la resta de família m'esperava i m'abraçava, però jo no era allà. Tot ho revisc com en un núvol. Només recordo en Chicho que em portava fins al Tanatori d'una església propera on hi havia l'Ernest i on m'esperaven per fer-li la Missa. No sé per on vam passar, no recordo què ens dèiem amb en Chicho; només volia veure l'Ernest, només volia veure el meu fill. Quan vam entrar en aquella sala vaig veure com un flash gent que es va aixecar al veure'm, la Joana i la Meri al fons i, al seu costat, un fèretre blanc.

En Chicho em va acompanyar fins a ell. Tenia un vidre, i a dintre hi havia el meu fill estimat que dormia, tan dolç, tan serè, com si estigués al llit de casa, amb aquella expressió de pau que tant li coneixia i que ara no podia abraçar. Una barreja d'alleujament i amor em va envair perquè vaig saber a l'instant que no havia patit. I li vaig parlar i vaig estar amb ell. De seguida vaig notar gent que m'abraçava, que em donava ànims, i ja vam ser a dintre l'Església on el sacerdot va començar la Missa. Tothom es pensava que l'Ernest era dintre el taüt, però no era veritat. Jo vaig sentir la mà de l'Ernest tota l'estona entre les meves. Estava al mig nostre, i quan el capellà deia coses que no responien al que representava per nosaltres, jo li deia: "No en facis cas, Ernest. No et coneix, no t'ha conegut mai. Tu i jo sabem qui ets. Tu i jo sabem la veritat."

No vaig tenir noció dels dies que vam trigar fins que vam poder traslladar-nos a Lima, un? dos? tres? No ho recordo ni m'ha importat mai saber-ho. Vam marxar. Què hi ha tan fort dins nostre que ens va fer aguantar, sense enfonsar-nos, tot el que vam haver de passar abans de sortir del país? Tots els tràmits, tota l'espera, tots els obstacles, tot el dolor, tot el desconcert?... Però hi havia algú i alguna cosa que ens guiava, que ens recolzava, que ens donava força i seguretat per anar on s'havia d'anar, per triar la decisió més adequada, el camí més directe.

Durant aquells dies a Lima, va passar una cosa que va ressonar com una campana dintre meu i que em va fer veure de sobte aquella situació d'una altra manera; d'una manera tal que, tot el que fins llavors no havia tingut cap sentit, tot allò sense resposta, va començar a encaixar com les peces d'un puzle que de cop comença a prendre forma. Va ser l'Anna la que em va dir:

–No pateixis, Dolors, un dia el sentiràs, a l'Ernest.

– Ja l'he sentit, Anna, a l'aeroport de Barcelona ja el vaig sentir.

- Mira, la primera vegada que vaig conèixer el teu fill, li vaig dir al teu germà que aquell nen era una ànima de llum. I has de saber, Dolors, que tots tenim un dia per venir i un dia per marxar i que quan una ànima de llum escolta la crida del cel ha de marxar. No dubtis que quan l'Ernest va deixar el seu cos enrere, la seva ànima ja se n'havia anat. Estigues segura que no va patir.

Amb aquestes paraules, alguna cosa va ressonar tan profundament dins meu que tot va començar a agafar sentit: " Perquè si era el teu moment de marxar, que bé que ho has fet, carinyo meu, malgrat el dolor que sento! Has marxat des de Perú, amb la teva família peruana tan estimada que mai haguessin pogut venir si haguessis marxat des de Tona. Te n'has anat quan les teves tietes eren aquí, després de tants anys de desitjar-ho. M'has fet anar a Barcelona per portar també a l'Abel i l'Anna que, de tota la família, era l'única que ens podia donar aquest missatge de llum; te n'has anat no sense abans haver deixat que la tieta et veiés absort mirant l'infinit per la finestra de l'habitació, sense escoltar ni els crits dels teus cosins ni la seva mirada... Carinyo meu, si era el moment que la teva ànima havia de marxar, que bé que ho has fet. Has ajuntat les dues famílies."

Aquells dies passats a Lima, al principi tan absurds, puc dir des de la distància que es van convertir en una benedicció perquè ens van permetre estar sols, parlar molt, començar a elaborar el dol al nostre ritme, amb les nostres descobertes i sensacions, sense pressions, sense gent, sense pressa. En aquells dies, vaig començar a patir per la tornada a casa. Sabíem que la notícia que l'Ernest havia marxat en estranyes circumstàncies havia generat un dolor i una solidaritat tan grans al poble que els amics havien obert un compte corrent per ajudar-nos a tornar-lo a casa. Era l'únic que podien fer per ajudar-nos i el poble sencer s'hi va abocar, amb un amor i un dolor tan grans que encara ara em commou, però que estant a Lima m'aclaparava perquè només volia pau. No volia publicitat, no volia preguntes. Tot m'afeixugava.

En aquells dies, però, vaig sentir una altra vegada, de tant en tant, la veu de l'Ernest que m'arribava com un oasis de pau:

– "*Respira fondo, mama, tranquil·la*"
– "*Creu en mi, mama*"
– "*No pateixis, mama. Jo t'acompanyaré*."

No us podeu imaginar com em van sostenir aquestes paraules! Més que força, crec que em donaven confiança, que era l'únic que teníem, que podíem sentir. La confiança de deixar-nos portar per l'amor que sentíem; la confiança que tot estava anant com havia d'anar, perquè tot era tan immens, tan terrible, tan estrany, tan fora del nostre abast que darrere de tot això només hi podia haver alguna cosa molt gran. I crèiem en l'Ernest, amb tota la nostra ànima.

La tornada no puc ni jo mateixa entendre com la vam poder fer, com aguantàvem tot el que estava passant, com portàvem el nostre nen sense estar al nostre costat, com ens donàvem ànims els uns als altres, com l'incipient puzle que havíem començat a reconstruir agafava força, com no ens vam ensorrar en cap moment malgrat el dolor perquè, literalment, la força i l'amor de l'Ernest ens aguantava. Ens sentíem guiats, protegits per alguna cosa que era molt superior a nosaltres, i ens deixàvem portar.

A l'arribar a Barcelona ens esperaven tots els nostres nebots. Ens vam abraçar i ens van preguntar:

–Tieta, heu sabut trobar algun sentit al que ha passat? Expliqueu-nos-ho, si us plau, perquè nosaltres no n'hi sabem veure cap.

I allà, asseguts en una taula, els vam començar a explicar tot el que havíem après aquells dies: la força que ens donava l'Ernest, la nostra fe en ell, la sensació que teníem d'estar guiats des d'un principi, les frases que li havia sentit, la inversemblança de les circumstàncies de la seva mort, la seva cara de pau i serenitat... Per a mi era tan important la seva reacció! Temia en el fons veure cares d'incredulitat, de dubte, que haguessin cregut el que aparentment havia passat... però les seves cares es van il·luminar a mesura que els seus caps anaven dient que sí i, de sobte, el dolor i el desconcert inicials es van transformar; la pau es va estendre per aquella taula i tots vam ser un, perquè tots sabíem qui era l'Ernest, coneixíem la seva personalitat tan noble, havíem viscut el seu amor i la seva bondat tan gran. Tots crèiem en ell i l'única explicació que li feia justícia i honorava la seva vida era aquesta: que quan la Gilda, la seva tieta, el va veure absort a la finestra mirant l'infinit, l'Ernest ja estava contemplant al seu àngel, als seus guies que el venien a buscar; que quan l'Ernest va deixar el seu cos allà, la seva ànima ja estava volant cap a la Llum.

Quan ens en vam adonar, ja estàvem viatjant cap a Tona, escortant el cotxe de la funerària que el municipi ens havia fet arribar per realitzar l'últim trajecte que ens

quedava abans d'arribar al nostre destí, un destí esperat i temut perquè, a partir d'aquí, no podíem veure res més. Només sabíem que estàvem fent el que havíem de fer.

Gent, molta gent, moltes cares, moltes abraçades. Arribaven flors, moltes flors, molts rams. L'estància del Tanatori va quedar plena de flors, de les diferents escoles del poble, del Institut, de les diferents entitats en les que l'Ernest havia participat, de l'Escola de Música, de la Hípica, dels amics, dels seus, dels nostres, de l'ajuntament, de les diferents escoles en les que en Chicho havia treballat, de tots cantons... n'estava ple i seguien arribant. Tantes flors i tanta gent, de totes les edats, els seus amics de l'ànima, els pares dels seus amics, els nostres amics, el poble sencer, gent d'altres pobles, coneguts, tots arribaven per abraçar-nos sense paraules. Quant dolor, quant respecte, quant amor per l'Ernest i per nosaltres! I nosaltres els rebíem a tots de peu, al costat del nostre fill que sentíem que ens mirava somrient amb la seva serenitat i el seu amor tan grans, que ens aguantava allà serens, forts, hores seguides sense seure, sense moure'ns del seu costat, sense altra necessitat que la d'estar junts, drets, i agrair tantes mostres d'afecte i dolor. Més d'un cop vam ser nosaltres mateixos qui vàrem posar la calma. I ningú ens va preguntar, ningú ens va ferir amb cap comentari de dubte, ningú ens va donar altra cosa que no fos amor, consternació, dolor i companyia. L'Ernest m'ho havia dit:

–"*No et preocupis, mama, jo t'acompanyaré*."

I tot l'amor, la intel·ligència, la companyonia, l'entusiasme, la bondat que l'Ernest havia ofert sempre a tots els que el coneixien, era ara el que tots lloaven i beneïen. No m'havia de preocupar.

I mentrestant, davant l'Església es van començar a desplegar les 24 formes del Tai Chi que, espontàniament, el grup on l'Ernest anava a aprendre'n, li dedicava. No ho vaig saber fins alguns mesos després, i no puc imaginar una altra forma més bonica d'homenatjar-lo i dir-li adéu que aquesta, en la que bellesa, consciència i harmonia es transformen en moviment i dansa.

Al vespre vam anar a parlar amb en Joan, el Pare claretià a qui havíem demanat de fer la Missa de l'endemà per acomiadar l'Ernest. Ens coneixia i coneixia a l'Ernest. Li vam explicar tot el que havia passat i el seu missatge ens va omplir de pau perquè era el mateix que sentíem nosaltres:

– Tots tenim dintre nostre una guspira divina i quan aquesta guspira escolta la crida del cel tots marxaríem, no hi hauria ningú que es volgués quedar, perquè la crida de l'Amor ha de ser inimaginable. Tots tenim un dia per venir i un dia per marxar i no dubteu que l'Ernest no va patir. Em sento tranquil de veure-us tan plens de pau.

El dia 21 d'agost, l'església de Tona estava atapeïda de gent, a dintre, a l'entrada, a fora... Ens recordo caminant darrera el fèretre de l'Ernest, portat a les espatlles de família i amics, sabent que a dintre tan sols hi havia el cos estimat del nostre nen, perquè ell, la seva ànima i el seu amor immens estava al nostre costat, íntegre,

resplendent. Una gran foto seva davant l'altar somreia amb la seva llum a tots els presents. La música d'un clarinet sonava enmig del silenci per acompanyar el nostre pas i homenatjar-lo a ell. Sols recordo gent, no recordo cares, tan sols gent, el seu amor cap a nosaltres i cap a l'Ernest, el seu recolzament silenciós i present. El Pare va parlar d'ell i de la seva manera de ser; els seus amics van sortir i li van dedicar una carta que havien escrit per ell; les seves estimades cosines van parlar també del seu amor i de la seva presència que sentien en tot moment... i més persones que ens continuaven parlant d'ell. Finalment vam sortir en Chicho i jo, perquè era el moment, l'únic moment que ens quedava per parlar del nostre fill a tota la gent que ens acompanyava, per transmetre tot l'agraïment i tot l'amor que sentíem per haver pogut compartir la nostra vida amb ell, per haver-nos fet l'infinit regal de ser el nostre fill durant aquells 14 anys preciosos, i per ensenyar-nos ara una altra dimensió de l'amor i la vida.

Només sentia la meva veu i la d'en Chicho, i un silenci impressionant a l'església que es va trencar de cop quan vam acabar i un aplaudiment, com una explosió, va esclatar de cop a l'espai i em va ajudar a arribar fins al banc on seia, quan feia uns instants em semblava tan lluny que no sabia si hi podria arribar... Era tanta l'emoció que es vivia, era tant el dolor i el desconcert, l'agraïment a aquell ésser tan resplendent que havia estat l'Ernest amb tots els que el coneixien, tan gran l'estimació que ens tenien i les ganes de fer-nos costat, d'ajudar-nos, que aquell so increïble, intens, llarg, fort, de tantes mans i cors aplaudint, donant-nos força i amor, el recordaré tota la meva vida.

Quan sortíem, recordo la veu del Pare Joan que en un xiuxiueig ens va dir:

– Això que aneu a fer ara al cementiri pot ser molt impactant, però recordeu que l'Ernest no està aquí dins."

Li ho vam agrair i ho vam viure així, perquè durant tota l'estona vam sentir la presència invisible de l'Ernest amb nosaltres. I això ens va donar molta força, molta serenitat i molta pau, la mateixa que li sentíem a ell.

A partir d'aquí, va començar la nostra nova vida. Continuàvem sentint-nos pares perquè continuàvem sentint que l'Ernest existia, però ara hauríem de viure en aquesta altra dimensió d'amor i vida que intuíem que ens ensenyava però que ignoràvem totalment. Ja des del viatge de retorn dalt de l'avió, vaig començar a escriure el que sentia dintre meu, el que m'anava arribant perquè, al marxar l'Ernest, el meu fill em va posar un mirall al davant dels ulls i m'hi va fer emmirallar, i ja no he volgut apartar la mirada del què hi veig.

Sempre, des de joveneta, m'havia encantat escriure sobre els meus sentiments, les meves emocions, les meves vivències... Era una manera de connectar amb mi mateixa, de deixar anar el que em passava damunt el full i, així, posant-ho damunt un paper en blanc, em venia la calma i la lucidesa per retrobar-me.

El mateix any 2012, per l'abril, al Institut on estudiava l'Ernest, van convocar també uns Jocs Florals per les famílies. Em va venir tan de gust! Feia tants anys que no escrivia de veritat! Vaig pensar que parlaria del pas del temps i m'hi vaig posar entusiasmada... La sorpresa va ser adonar-me que no em sortia res, les paraules no em venien. Jo sempre havia jugat amb les paraules, em venien soles només d'apuntar el bolígraf al paper, se'm desfeien entre els dits. I vet aquí que ja no ho feien. Ho vaig intentar diverses vegades i no hi havia manera. Em va doldre, no ho acabava d'entendre, com era? Que no tenia res per dir? Tan feliç que em sentia i no tenia res per dir? Les idees hi eren però no es traduïen en el full... Fins que una matinada em vaig despertar i ho tenia tot a dins el cap, com si m'ho estiguessin dictant. Vaig córrer al menjador i em vaig posar a escriure i, en un moment, allà hi era tot: el començament, el desenvolupament, el final, amb aquella fluïdesa i facilitat que sempre havia sentit a l'escriure. A l'acabar, vaig tancar el llum i me'n vaig tornar al llit i, durant un instant, vaig pensar si no hauria estat la meva ànima qui me l'havia dictat. Però no hi vaig pensar més. Em van donar el 1r premi i em vaig sentir feliç de seure amb el meu fill i els seus companys el dia de l'entrega.

Vaig quedar tan engrescada i estimulada per haver tornat a escriure, que aquells dies que van seguir vaig sentir que m'encantaria escriure un llibre en el que el protagonista fos l'Ernest. Hauria de ser sobre màgia, és clar! Recordo que durant el trajecte cap a la meva escola, durant uns dies vaig estar-ho imaginant... Però es va quedar aquí, només amb el desig. Uns mesos més tard, després d'haver marxat l'Ernest, em vaig adonar que tot el que estava escrivint era, ara sí, un llibre sobre el meu fill, i també era de màgia. La màgia de l'amor i l'alquímia de la transformació. El primer escrit el vaig fer quan tornàvem de Perú. M'havia comprat una llibreta a Lima i la vaig obrir a l'avió.

"Sempre tan junts, Ernest meu,
sempre tan a prop!
Creixent la teva ànima junt amb la meva.
Enfonsant-me en les teves descobertes.
En la teva manera de veure el món.
En la teva manera tan especial d'aprendre,
de mirar,
d'absorbir tot allò que captava el teu interès.
Tot el teu món convertit en el meu.
Tot el meu temps dins el teu temps.
Tot l'amor,
tant d'amor
que il·luminava el nostre particular món."

Amb aquest escrit va començar tot i el resultat és aquest llibre, el que ara teniu a les mans i que, d'alguna manera, us ha cridat.

“ No hi ha pena ni dolor, hi ha Amor.
No hi ha temor ni dubtes, hi ha Amor.
No hi ha allà ni aquí, hi ha Amor.
Sempre hi ha Amor.
Hem de ser feliços i un xic bojos també.”
Ernest

Anjua

Ja som a casa i, de mica en mica, una altra imatge de l'Ernest se'm fa present i va omplint el meu cor, el meu cap, els meus pensaments i sensacions: aquesta ànima de llum que era i que ha volat, l'Ernest àngel, l'Ernest guia, l'Ernest ànima sàvia, l'Ernest meu i d'en Chicho, que ens ha regalat 14 anys de felicitat i que ens ha preparat per ser capaços d'acceptar la seva partida sense fondre'ns i fins i tot d'entendre-la, malgrat el dolor i la pèrdua... És tan sols un incipient començament de comprensió que ens obre la porta a una dimensió nova de la vida i de la mort-transformació; una porta nova a la màgia, al que és invisible, a la força de l'ésser, a l'Univers, a l'energia, a Déu. I en aquest context reconeixem al nostre Ernest, sempre atret per la màgia, pel desig de volar, pel seu anhel de conèixer i dominar els quatre elements. L'Ernest noble, profund, segur. L'Ernest guia i amor. L'Ernest transparent, creatiu, net, ple d'esperança, d'alegria, de bondat. El nostre Ernest estimat, que ens ha omplert la vida amb la seva llum i que ara ens mostra una altra via amb aquesta llum.

∞

Tinc el cor en un puny, el cap ple, molt ple, d'àngels, misteris, ànimes, reencarnacions, senyals... i el meu Ernest a dintre, a fora, lluny, a prop, invisible, algunes vegades gairebé tangible. La força em ve de dintre. La pena i el desconsol de fora, quan miro el buit que hauria d'estar ple de l'alegria, la vitalitat, la rialla, la mirada, les paraules i el moviment del meu fill. Els projectes de l'Ernest, els que estava fent, els que havia de fer, els que possiblement hauria fet... I nosaltres amb ell, seguint-lo, acompanyant-lo, ajudant-lo, meravellats sempre de la seva força serena, de la seva seguretat, de la seva facilitat per fer realitat tot allò que imaginava; esperançats i il·lusionats davant d'un futur que tenia sempre el nom d'Ernest.

Amb la seva marxa, el futur imaginat s'ha esfumat i només hi ha un abans i un ara. El demà no es veu. És tot gris. Només intueixo una sensació de claredat molt al fons, difuminada.

"Des de dintre, però, i amb molta força, sé que tota la teva existència amb nosaltres ens ha donat l'oportunitat i la immensa felicitat de ser pares, i pares teus: la gran força, la confiança en tu, en la teva llum, en la immensitat del teu cor; de la manera com ens has modelat i estimat, com ens has fet millors; la certesa que eres especial, sempre més enllà de tot allò esperat, sempre sorprenent a tots els que et coneixíem per la teva serenor, la teva convicció tranquil·la, les teves creacions, la perfecció fàcil i instintiva, vital, en tot el que feies; la teva gran creativitat, el teu pensament, els teus sentiments, les teves inquietuds... Tot això que ens meravellava, ens confortava, ens feia feliços; la nostra fe en tu, en tot el que eres, incapaços d'intuir encara cap on et decantaries perquè tenies un camp tan ample que no ens podíem limitar, ni et podies encara limitar, en una sola cosa...

Tot aquest creure en tu, tot això que ens has ensenyat, ara és el que em crida que, realment, el teu camí i els teus projectes anaven efectivament molt més enllà de tot el somniat, de tot allò imaginat. Ara me n'adono que en tots aquests anys d'amor,

d'afinitat, de compenetració, de felicitat, ens has ensenyat a creure en tu, en la teva força i la teva llum perquè quan arribés el moment de la teva marxa estiguéssim preparats per acceptar-la, potser fins i tot per entendre-la, i que tinguéssim prou valor per no morir-nos de desesperació darrere teu.

Ens has posat el llistó molt alt aquesta vegada, Ernest meu. Hem d'aprendre a creure sense entendre, a veure sense mirar, a escoltar amb l'ànima, a obrir-nos pas per un camí que no havíem ni sospitat, a apropar-nos a tu d'una manera que no en sabem, més a prop de tot el món màgic i invisible que sempre havies somniat. T'estimo, fill meu, amb alegria, notant el dolor que m'assetja cruel a cada moment per absorbir-me. T'estimo amb convicció, amb força, una altra vegada amb dolor... Ajuda'ns."

∞

Avui sóc conscient per primera vegada que he somniat l'Ernest. A l'obrir els ulls, hi havia un somni acabat de deixar que em bategava dins... Érem la família. Corríem i buscàvem alguna cosa amb molta convicció, sense por. Passàvem per uns carrers amb cases boniques i diferents que no coneixíem i hem arribat a una mena d'avinguda feta de "legos". Recordo la sensació d'amagar-nos en una mena de prestatgeries perquè no ens veiés ningú, com si fóssim conscients que no hauríem de ser allà. I de sobte hem vist l'Ernest que venia rient, assegut a la cadira de rodes de la iaia com feia a vegades quan jugava, i ens deia que ell ja estava bé allà on era... Reia tranquil i alegre, content. Ens mirava divertit, com si ens estigués veient fer una trapelleria.

∞

Senyal?... ahir a la nit, fora el terrat, amb el llum obert, em recolzo a la barana. Alço la vista i una cosa m'enlluerna els ulls, ben bé al davant, com si aletegés... S'aparta de la meva vista, no m'espanto, només m'intriga... Què és? De sobte, em passa volant pel davant, d'esquerra a dreta amb gran rapidesa. No em dóna temps a veure què és. Em poso alerta, torna a passar davant meu en diagonal, des de l'esquerra del pati fins a la dreta, perdent-se en la foscor del pati dels veïns. No torna a aparèixer, és alguna cosa que vola... No li veig la forma perquè va molt de pressa, però intueixo com un rectangle grisós, com transparent, dues ratlles blanques, una a dalt i l'altra a baix que brillen, no fa soroll. Tot passa en uns segons o menys, no el veig més. Crido en Chicho, que acaba de sortir, i li ho explico. Ens quedem una bona estona, expectants, però no torna a aparèixer.

Si no hagués estat de peu, desperta i acabada d'arribar, pensaria que potser ho havia somniat. Però no. Sé que ha passat de veritat, primer davant els meus ulls com agafat de sorpresa; després passant dues vegades per davant, com assegurant-se que el veiés, tot i que sóc incapaç de precisar com és. Només sé que és l'Ernest, que em fa senyals perquè continuï creient en tot aquest món que començo a intuir, el món on ell està.

"Ernest, fill meu estimat, encara crec que no m'he fet a la idea que no tornaràs a aparèixer mai més. Cóm puc sentir aquesta fortalesa dins meu? Com puc acceptar tan ràpidament tot aquest món espiritual i saber amb certesa i amb convicció que eres un ésser de llum, com sempre havies estat per a nosaltres, i que et va arribar el moment de marxar quan vas sentir la crida de la teva ànima? No sense donar-nos pistes. No sense saber que ens havies fet prou valents, que ens havies estimat tant que aquest amor per tu ens salvaria i seria capaç d'anar més enllà de l'aparença; que la fe que tenim en tu ens faria creure més enllà del que no es veu i ens acostaria a aquest món invisible i màgic que tant estimaves.

Ahir vam trobar un escrit sobre un pingüí que vas redactar per l'últim Sant Jordi del Institut. El que vas escriure al final, ens ha arribat al cor: "***Amb els anys vaig entendre que no es podia canviar el passat i, tot i que no s'ha d'oblidar, és el present el que compta i l'has de viure amb tota la intensitat".***

∞

Avui, quan m'he despertat, he sentit que el somni que acabava d'abandonar em tibava perquè el recordés: Era jo i era l'Ernest, però no era jo com soc ara ni l'Ernest era ben bé l'Ernest com era ara. Però érem nosaltres, i jo vivia el somni amb ell, que era un noiet moreno, amb els seus cabells i els seus ulls foscos, els seus granets al front i la seva seriositat tranquil·la. Recordo tres escenes més clares que les altres. En la última estàvem tots dos asseguts sota una carpa de fons negra amb estrelles blanques, grans. Estàvem molt contents perquè havíem descobert una cosa que, si érem capaços de fer-la, de donar-la a conèixer, molta gent deixaria de patir... M'he despertat com si acabés de viure realment aquest somni. No era un record. Era com una vivència.

Sé de què parlàvem: d'aquesta experiència que estem vivint que ens fa sentir que amb la mort no s'acaba res, que ens continuem sentint, que la vida va més enllà del que ens creiem.

∞

M'han dit que si l'Ernest es comunica amb somnis amb mi tan aviat és perquè ha de ser una ànima molt evolucionada i forta. Ja m'agrada sentir-ho, però jo trobo a faltar el meu fill que estava cada dia amb nosaltres i a qui podia abraçar, petonejar, parlar, jugar; aquell que m'estimava tant, em feia bromes, preguntes, petons; aquella mirada que connectava tan fons amb la meva, aquella comprensió sense paraules, aquella estimació tan profunda.

"Ara sé que em continues estimant des d'una altra dimensió, que m'ajudes, que estàs al meu costat, que moltes vegades em deus abraçar... però jo encara estic molt

limitada i haig de reforçar la meva intuïció. Sé que tot el que m'arriba, m'arriba perquè tu fas els possibles perquè ho vegi i ho senti. Perquè sé que ens estimes igual o més, com nosaltres, que no et deixarem mai d'estimar i de buscar per aquests camins que ens has descobert, els teus camins. Aquells que no es veuen amb els ulls. Aquella energia que enyoraves. Aquell domini dels elements que tant desitjaves. Ara ja hi ets."

Aquí a fora, davant meu, hi ha una renglera d'arbres, l'un al costat de l'altre, i només el que està just davant meu belluga les seves branques mentre escric i aixeco el cap.

∞

Ahir va fer un mes que l'Ernest ens va deixar. No volíem que aquesta data d'un mes ens afectés. Quina diferència hi ha entre el dia abans, els dies abans, i el dia després? És absurd. Però hi anava caient... quin dolor més agut i cruel! El cor en un puny tot el dia i l'angoixa que a moments em feia necessitar més aire.

Calia donar-li la volta i fer realitat allò que creiem: que l'Ernest va volar quan va sentir la crida, que era el seu moment i que la seva ànima de llum continua viva i feliç en una dimensió que nosaltres no albirem, però que ell sí ens acompanya, ens veu i ens continua estimant, perquè l'amor que ens va donar és impossible que es pugui trencar. Només s'ha transformat i l'hem d'aprendre a viure d'una altra manera.

Així que la mort calia transformar-la en vida. Ho vam simbolitzar en avions de papers de colors, com amb l'Ernest havíem fet i jugat tantes vegades. Vam escriure el seu nom a cada avió en el seu misteriós i estimat llenguatge arcà, i un desig a cada un. Després, amb la Joana i l'Ariadna, vam anar als voltants de la Hípica on anava cada dissabte i on sempre després anàvem a passejar amb la Neula, la seva gosseta, que va marxar dos mesos abans que ell i amb qui segur s'ha trobat ara. Vam jugar a enlairar els avions una estona fins que els vam llençar muntanya enllà: els avions de l'Ernest, per l'Ernest, perquè allà on sigui voli feliç, perquè sigui lliure, perquè faci els projectes que hagi de fer, perquè l'estimem, perquè estem amb ell, perquè voldríem abraçar-lo, perquè ens retrobarem algun dia, d'una manera o altra.

"Per a tu fill meu, nen-força, nen-llum, nen-alegria, nen preciós i estimat: Viu! Vola! Sigues feliç!"

∞

"Quina sort, carinyo meu, que sempre vam respectar el teu temps lliure pels teus interessos! I quina alegria adonar-me que te'l vam poder donar gairebé tot aquest temps, perquè eres creador i ens era natural i estimat creure en tu.

Ahir, primer dia del Institut on haguessis començat el 3r d'ESO, els teus companys i els teus profes van plantar una alzina al pati en record teu, perquè hi siguis sempre present, i van llegir als teus companys una carta nostra que els vam fer arribar. El papa i jo la vam anar a veure per la reixa i ens vam emocionar: una alzina jove, alta,

esvelta, com eres tu; que donarà molta ombra i saviesa als que seguin prop seu, com tu ens donaves...

Un orgull, fill meu, Ernest, un orgull per nosaltres, com sempre has estat i ho continuaràs essent.

T'estimo, t'estimo, t'estimo i desitjo que avancis tant com puguis. Des d'aquí intentarem ajudar-te, com sempre ho hem intentat, creient en tu i intentant que el teu amor ens continuï transformant per créixer més bons, com tu."

∞

Em cal ser molt forta, més del que em pensava, per tornar-me a aixecar. Els moments de dolor, les hores de tristesa i dolor hi són."M'haig d'acostumar a l'absència teva, Ernest meu, i això em costa i em dol moltíssim i ho haig d'anar assumint de mica en mica. Com tu dius: "*el passat no es pot canviar*". El que no vull de cap manera és perdre la força de creure, de saber que tu continues el teu camí en aquesta altra dimensió que existeix més enllà de la mort. No perdre l'esperança que puc arribar a percebre't prop meu. Jo crec que tu m'envies senyals, m'abraces i, en canvi, no sóc prou intuïtiva per sentir-les. Jo vull creure sempre en tu, en la teva força i la teva llum, preciós meu. Tinc pressa per arribar a tu, per saber, per entendre, i sento que tu em dius: "***Tranquil.la, respira, deixa que flueixi, tot està bé"***

∞

Sentim que l'Ernest planeja sobre tota la gent que ens trobem, però pocs ens en parlen obertament... Que difícil els és saber què és el que necessitem sentir, obrir la caixa de les emocions! Que poc ens han ensenyat a parlar sobre la mort!

Ahir, però, una persona ens va donar la mà que necessitàvem i ens va començar a parlar d'ell. Ens va dir que mai podrien oblidar-lo, que el veien sempre a tot arreu amb aquella alegria i felicitat que desprenia, amb el seu interès per tot el que li cridava l'atenció. Ens va explicar com els seus amics es van reunir privadament un vespre per a fer-li el seu propi i sentit comiat. Com al Institut, a la seva classe, se sent fondament l'absència de l'Ernest entre els seus companys i els professors... "Saber quanta gent t'estima, carinyo, quant d'amor has deixat entre tots els que t'han conegut, com estàs present en tots ells, això ens reconforta i ens ajuda."

∞

"En Chicho i jo hem de fer passos per avançar. Hem d'anar trobant camins nous. Hem de ser capaços de girar les nostres vides per a donar testimoni de tu, rei meu, de donar esperança per no tenir por a la mort, per ser més bones persones, per a donar importància al que realment en té: estimar als que tenim al costat. Estimar."

∞

Em proposo, en aquest dia, no deixar-me endur pels pensaments negatius, procurant que l'amor que hem viscut em faci somriure perquè l'hem viscut. Haig d'aprendre a viure el dia. Saber que pas a pas acabarem arribant dalt d'aquesta muntanya immensa, desconcertant, inaccessible a vegades, que tenim al davant...

"Una muntanya que hem de pujar amb la teva absència física per companya, amb l'ajuda de tot el món invisible que ens has mostrat, amb l'ajuda dels amics que ens donen la mà, de la família que ens estima, dels senyals que ens aniràs deixant de tant en tant...

Però avui em proposo fer passets, sense mirar endavant, només al voltant. Gaudir de les coses petites que trobaré. Respirar fondo quan em vingui el sentiment de pèrdua i pensar que tu, fill meu, estàs al meu costat, donant-me la mà, agafant-me de bracet, mirant-me als ulls, somrient, fent-me petons, rient junts, animant-me, seient a la meva falda, mirant la iaia amb mi... T'estimo fill meu."

(...*Ara mateix crec que he sentit l'energia de l'Ernest sobre meu, amb el seu pes, que m'abraçava. Estava amb mi, m'omplia tota, em costava fins i tot respirar... He tancat els ulls, no la volia perdre... Crec que finalment he identificat l'energia del meu fill*...)

∞

"El que vaig sentir ahir quan t'escrivia, asseguda en aquesta taula de la cafeteria de cada dia, va ser meravellós, màgic de veritat, entranyable, perquè et vaig sentir, des de fora cap a dins, amb el pes, envaint-me. Quina sensació de pau i amor em va omplir! No ho havia sentit mai, ni sabia que es podia sentir. Quan li ho vaig explicar al Chicho hi va reconèixer la mateixa sensació que va sentir ell dies enrere, quan havíem entrat a l'església dels Claretians."

Avui plou una mica. Ha plogut molt a la nit i ara el dia és gris i núvol. Em proposo tenir tota la força. Quan estic valenta i serena és quan sento el meu nen feliç i rialler de sempre al meu costat, alliberat; jo també em sento més bé i em veig capaç d'estimar. Quan només sento dolor i tristesa, aquesta es converteix en desesperació i no sóc capaç de veure res més. Costa molt transformar aquest dolor de nou, aixecar-me, encara que sé que em vindrà una i altra vegada. És un dolor tan viu, tan estripat, que t'obre el cor, te'l travessa... Però arribarà un moment que sabré reconèixer l'amor en aquest dolor, que el sabré transformar i m'ajudarà també a avançar, un dia....

"Ahir, fins a les dues de la nit, vam estar parlant a casa de tu, rei meu, amb les teves cosines estimades, i va ser tan natural, tan maco, tan màgic. Tu eres allà, present, i ens estàs ensenyant tantes coses! Ahir me'n vaig acabar d'adonar, Ernest, que no ens pertanys. Ni el dolor que sentim no és "propietat" nostre, ni passa tot per nosaltres. Tu formes part de tots els que t'estimen ja, d'una manera eterna, intuïtiva, per sempre: dels teus amics que et van gravar per sempre en el seu cor i els estàs ajudant a créixer en l'amor; formes part de les teves cosines, de la relació que vas viure amb elles, de tots els

projectes que havien fet amb tu; formes part del seu dolor i de l'aprenentatge tan gran que estan fent sense passar per nosaltres, sense que nosaltres fem de mediadors. El Institut amb el seu comiat, directament a tu... Formes part del cor i la vida de molta gent que estan canviant per la llum, la força i l'exemple que els has donat i els continues donant."

∞

Fa una estona m'ha vingut la certesa: no sé què havia d'aprendre l'Ernest en aquesta vida, com no fos el regal de sentir-se estimat pels seus pares, intensament estimat. Però sé que amor, el seu amor, és el que ens ha regalat a nosaltres. I potser el que ell havia vingut a fer és aconseguir fer-nos viure aquest amor tan intensament, tant, que fos capaç de transcendir l'espai i el temps per arribar, efectivament, fins al cel i tornar com tantes vegades, fillet, ens havíem promès. Un amor capaç de superar l'absència de la mort, capaç d'aguantar el dolor de la separació, capaç de trencar barreres i tabús, capaç d'aguantar-se il·lès i més brillant encara en l'Univers per mantenir-nos units per sempre. I que la força d'aquest amor fos viscut per tots els que ens envolten.

"Jo també, fill meu, t'estimo fins al cel i tornar. I vull fer-ho real, per molt que em costi. Tu ho fas, n'estic segura."

∞

"Pujar i baixar, pujar i baixar... Sabem, amb en Chicho, que hem d'anar paint tot el que estem vivint, que ho hem d'anar assumint de mica en mica, pas a pas, dia a dia. Ara encara ens costa molt, tot i que estem fent esforços enormes per arribar a tu, per saber de tu, rei, per intentar esbrinar i compartir d'alguna manera el teu procés, que és el procés de transformació que farem tots quan ens arribi el moment de marxar.

Avui fa molt vent i un sol preciós. Avui em sento més valenta que ahir. Em sento capaç de portar-te dintre meu com una llum i una escalfor que em fa afrontar-me a tot amb força, serenor i amor. Tan de bo sigui capaç d'aguantar moltes hores sense trencar-me. No vull ofegar el dolor, però sí vull que la vida que crec estàs vivint i la que m'estàs ensenyant per a tots, em faci lliure i valenta."

∞

"Potser el teu futur era encara molt més gran del que ens imaginàvem? Potser la teva il·lusió d'ajudar als altres era aconseguir que ja no tinguéssim por a la mort? Que entenguéssim que la mort només és un altre naixement? Un obrir la porta del davant per entrar a l'eternitat i aprendre que no morim mai? Que només venim aquí a aprendre a ser feliços?"

∞

Necessito molt temps i se'm fa massa llarg. Amb el cor i el cap sento i comprenc moltes coses que hauria de fer; amb els ulls del cor i de l'ànima veig el camí que haig de

recórrer... Però l'ara fa dolor, fa desesperació, fa molt neguit. Tot és una barreja de conviccions i dubtes, d'amor i de molta tristor, d'alegria i de pena, de certesa i de desconcert. Vull i no puc, desitjo i no ho tinc, espero i em costa, vull anar de pressa per un cantó i no em vull moure per l'altre... I el meu fill al mig de tot, amb el seu somriure que em fa somriure, amb les seves paraules que em fan creure, amb la vida que hem viscut que em fa immensament feliç, amb la casa buida, el piano mut, els llibres que havíem de llegir i ja no llegirem.

"Segur que el piano cantarà un altre dia, més endavant; segur que la casa s'omplirà per sempre de la teva presència que m'omplirà tota; segur que els llibres els llegiré de nou en veu alta per a tu i per a mi... Segurament. Ara només sento que haig de tenir paciència, confiar i lluitar per treure'm de sobre tots els pensaments negatius que esperen el meu dolor per enganxar-se'm com paparres i que no es volen deixar anar fàcilment."

CONFIAR, TENIR PACIÈNCIA,

DEIXAR QUE EL TEMPS FACI EL SEU PROCÉS,

RESPIRAR FONDO, DEIXAR FLUIR,

FER FORA ELS PENSAMENTS NEGATIUS.

∞

Quan, malgrat tot el que sento, arribo a un punt que em sembla que ja no puc anar més enllà, només em queda respirar fondo, relaxar-me, acceptar tot allò que no entenc i confiar. Deixar que tot vagi fluint per sobre, per sota, pels costats. Confiar en tot el que estic aprenent i sentir que, per avançar, no em cal entendre-ho tot, de la mateixa manera que no entenc com funciona internet i tantes coses tecnològiques i bé les utilitzo i les normalitzo.

Deixar la ment una mica de banda i confiar de nou en la meva intuïció, buscar-me dins meu... Aquest és l'aprenentatge que haig d'anar fent. I deixar-me plorar quan, malgrat tot, la seva gran absència se'm fa tan evident i trista. No deixar-me endur pels pensaments negatius, per tots els condicionants socials que ens han ensenyat i hem absorbit des de petits.

Anar avançant pas a pas i ser humil. Acceptar que no puc amb tot, que necessito ajuda també, que caic moltes vegades, que ploro... Però que més aviat o més tard em torno a aixecar. Agrair que tinc molta gent aquí que m'estima i que m'ajuda només pel fet de ser-hi; que a l'altra banda de la vida que coneixem hi ha molta altra gent que també m'ajuda i m'estima i, sobretot, hi ha el meu fillet, que porto a dintre, i pel que seré capaç d'aguantar i guanyar aquesta etapa tan dura, tan inesperada, i de vegades tan cruel que em toca viure.

Sé que un dia, la paraula cruel l'hauré transformat en amor. Ja voldria ser dalt de la muntanya i... em falta molt.

"T'estimo rei meu, no ho dubtis mai. Amb totes les meves limitacions, t'estimo fins a l'infinit."

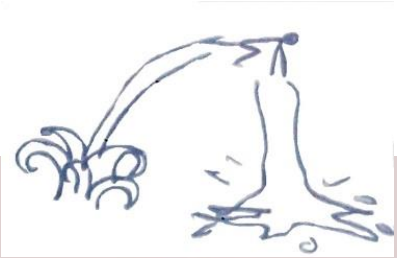

"Les hores a casa passen d'una altra manera, doloroses moltes vegades quan la certesa de la teva presència natural de fa tan poc temps es fa evident, innata. I se m'encongeix el cor quan, malgrat tot, no hi ets. No estàs a la taula a l'hora dels àpats, no estàs a la teva habitació fent realitat el teu món, no ets mai tu qui truca a la porta, ni sento el soroll de les teves passes que s'apropen, ni la teva abraçada espontània... Tot ha canviat i no ha canviat, tot el que tu generaves quotidianament ja no es genera.

No ha canviat que hi ha la mama i, per tant, tenim algú a casa a qui cuidar, amb qui comptar, de qui preocupar-nos. No ha canviat en Chicho i jo, al contrari, potser estem més units que mai.

El dia a dia es va imposant a poc a poc, suaument, dolorosament. La casa s'omple de gent que ens ve a veure, a visitar. Gent de sempre, gent que feia molt temps que no venia, gent que no havia vingut mai, gent que ens portes tu, fill meu, que sento que ens protegeixes, que ens guies, que ens estimes, que no ens deixes de vetllar. Carinyo, sento tant amor per tu, et sento de vegades tan a dins que cridaria per no entendre com és que no et puc veure si estàs tan a prop."

∞

Avui he reflexionat una mica sobre la meva vida i he mirat enrere per veure amb quina actitud l'he afrontat. Des d'adolescent, sé que he mirat la vida de cara, oberta, sense por. I la vida m'ha donat molts regals i experiències precioses: tota la meva joventut lliure, meravellosa i alegre; el meu amor amb en Chicho més tard, fins arribar al gran regal increïble, indescriptible, del nostre Ernest.

Ara sé que tinc l'oportunitat de viure una altra gran aventura de la vida si m'obro i sóc capaç de viure la continuació d'aquest gran amor del meu fillet; un amor que em porta a creure en un món nou, ple de misteris i de màgia, cap endins del meu ésser.

∞

"Soc la teva mare, Ernest, i no haig de ser capaç d'afrontar tots els pensaments de victimisme que m'assetgen i no em deixen avançar? Soc la teva mare, i t'asseguro

que seré capaç de viure tota aquesta separació d'una altra manera. Soc la teva mare i no hi ha ningú que t'hagi conegut i estimat més de prop. Per tant, t'asseguro que agafaré el teu llistó, els teus senyals, les teves paraules, la vida que ens has mostrat, el teu amor, i en faré bandera per tirar endavant. Pas a pas, convençuda que és la única i meravellosa manera d'estimar-te i estimar-nos en aquesta gran aventura del desconegut, en aquesta gran descoberta per continuar dient, ara sí, que hi ha una altra vida, una altra manera de veure les coses, de veure el món i a nosaltres mateixos."

∞

Ara és d'una altra manera. N'hauria de tenir prou amb això, perquè el futur que em dóna l'Ernest és etern. El món que m'ensenya és infinit i bell i tinc molta feina a fer amb mi mateixa abans d'arribar-hi. I quan el trobo a faltar tant, em ve la seva veu a cau d'orella que em diu que aquest temps no és res, que és molt curt, que no ens n'adonarem i tornarem a estar junts, que a casa no és aquí sinó allà on és ell, que tot va molt més enllà... I llavors sento que el sol torna a brillar i em torna la força i la convicció.

"Carinyo meu, ja sé que vull córrer molt, que haig d'afluixar i deixar que tot vagi arribant; que el dolor i la pena que sento de no veure't físicament, de no poder estar com abans, també és normal. És tot molt recent, el teu adéu i el que això significa dia a dia, en totes les coses, en qualsevol cosa, a qualsevol moment."

∞

Aquest matí he passat per una casa on sempre hi ha un poni lligat amb una corda llarga. Tinc la sensació que tota la vida li he vist. De sobte, he sentit el poni que bufava i l'he vist de lluny trotant cap a mi de dret, mirant-me. Li he estirat la mà i ha vingut fins a mi i li he pogut tocar el morro, tranquil. No ho havia fet mai això. He sentit que l'Ernest es servia d'ell per dir-me: "***Estic aquí mama, t'estimo. Tot és màgic***".

"Jo també t'estimo, fill meu, i crec en la teva màgia." Ahir parlàvem aquí al terrat amb la meva neboda Irene. El cel era blau intens. Dos núvols petits i blancs es van deixar veure i van dibuixar un drac preciós, fins que es van dissoldre. Després d'una estona, vaig aixecar el cap i tornaven a formar-se dos núvols blancs i petits; aquesta vegada van dibuixar un gos que corria i un ànec... L'Ernest es divertia creant els seus dibuixos, com sempre.

∞

Què esperes Dolors? –em pregunto a mi mateixa- i tu què? I la teva força, la teva convicció, el teu amor? Què esperes dels de fora? Ets tu que has de fer força. L'Ernest no vindrà com abans, això ho has de tenir clar. Pots recordar, pots desitjar... però no tornarà per continuar la vida d'abans. No pot, ni és el que ha de fer. És més: ja ho ha fet, ho ha tornat a fer per nosaltres. Ara està allà on hem d'anar tots, està continuant la seva evolució i està fent moltes coses. I tu ja ho saps. Moments dolents? Sí, ja ho sabies, ja

ho saps. Adona't que estàs deixant que siguin els pensaments negatius els que et dominen. No ets tu. Son els pensaments negatius! Abandona'ls.

El cas és que sé quina és la fórmula:

CONFIAR, que tot el que em ve és perquè ha de ser bo per mi, que l'Ernest m'està ajudant i no deixarà mai que m'allunyi del seu cor.

SENTIR, l'amor que la gent em dóna i, en especial, tot el que jo he viscut i vull continuar vivint amb l'Ernest i amb en Chicho.

OBRIR-ME, a l'energia, a la força de l'Univers, a la intuïció.

TREBALLAR-ME, per ser capaç d'aquietar la ment i obrir-me a aquest món que desconeixia.

Dia a dia, i cada dia amb les seves peculiaritats, amb els seus moments de pau i força i els seus moments durs de pena i enyorament. Poc a poc em vaig sentint més capaç de mirar al fons de mi mateixa, de sentir-me, d'anar entrant en aquest món intuïtiu.. Sento l'Ernest dintre meu i a fora, sento el seu amor i sé que m'està ajudant.

Sento profundament també la seva absència física i ploro moltes vegades quan l'enyorament em guanya. Llavors voldria com mai que no hagués passat tot això, que fos un malson terrible... però ha passat, i ha passat per alguna cosa. El meu Ernest preciós ha marxat i tot el que ens va ensenyar i estimar, tot el seu ésser radiant i creatiu, net, no va estar perquè sí, sinó per ensenyar-nos i estar més present que mai en tots aquells que el van conèixer i l'estan sentint i pensant. A la seva classe, els seus companys i amics parlen molt d'ell, del que l'Ernest diria, del què faria... la gent pel carrer ens parlen d'ell, ens diuen que mai el podran oblidar... "Pensen en nosaltres, carinyo meu, en tu."

∞

Somni d'aquesta nit passada: estava en una casa del carrer, i allà m'he trobat l'Ernest, més petitó, potser 5 o 6 anys, que se m'ha tirat a sobre. L'he abraçat, l'he petonejat i li demanava si estava bé. Em deia que sí, però després ha recolzat el cap en la meva espatlla i l'he sentit moix:

– Que et passa alguna cosa?

– *No*

- Que trobes a faltar els petons?

– *Sí, els de l'avi...*

– Oh!, mira Ernest! Són els petons de l'avi! Ja arriben!

... I per la porta anaven arribant, volant en fila, una renglera de flors petitones i rosades que han ballat fins a arribar a la meva mà, que les recollia per fer-los-hi arribar.... I llavors ha sonat el despertador.

∞

"Avui és el teu sant, Ernest. Amb en Chicho et regalem un dia nostre de força, d'alegria, de convicció i d'estimació. Això és el què t'hem promès. Et mereixes això de nosaltres quan fas tants esforços per guiar-nos, per ajudar-nos, per dir-nos: "***Creieu-vos del tot que estic bé. No dubteu més***". Així és que avui esquivaré totes les temptatives de la meva ment, de victimisme i de negativitat, i viurem aquest dia amb tot el nostre amor i el nostre agraïment per tu, per tot el que hem viscut, per tot el que estem vivint més enllà del dolor i la tristor, per tot el que ens ajudes a obrir portes, per tot l'amor que sentim que ens dónes.

T'estimo tant, fill meu, Ernest estimat... "***Mamu!, ho saps que t'estimo molt? Per què t'estimo tant?***"... Ernest, aquestes paraules teves estan gravades al foc dins el meu cor per sempre, preciós, per sempre, fins que ens retrobem de nou."

∞

"Tot i l'immens món que s'obre davant meu, tinc un forat dintre que no s'omple amb res. Només es calma quan l'accepto, quan de mica en mica es va omplint de la teva presència invisible i real, de la teva escalfor, de la teva estimació tan gran. Es calma quan sento la certesa de la teva gran ànima, quan m'inunda de cop tot l'amor que vam viure quan estàvem junts físicament, quan sento tot l'amor i la guia, la protecció que ens dones ara; quan vaig aprenent a no deixar-me caure en victimismes, a acceptar sobretot que tot ha anat com havia d'anar, que tu continues amb nosaltres i que tot és infinitament més gran de com ens imaginàvem, de com la gent s'ho imagina.

Soc feliç, fill meu, d'haver estat i ser la teva mare i tu el meu fill. Soc feliç quan sento com em vibra la coroneta, cada vegada més sovint. Sé que és la meva connexió amb el teu món, potser directament ets tu. Vull somriure perquè tu em somrius. Vull ser feliç perquè tu ets feliç. Vull caminar per aquest món que m'ensenyes perquè és el món on estàs i el món on estarem tots. T'estimo Ernest, fill meu."

∞

Des de la setmana passada a la sessió que em va fer la Laura, la terapeuta de Reiki amb qui hem començat a anar, amb qui vam connectar profundament des del primer dia, la coroneta em vibra molt sovint. Aquesta tarda mentre llegia, gairebé era constant. Llavors, conscientment, m'he aturat i m'he dit: "Pot ser que sigui l'Ernest, que crida la meva atenció?"... He mirat al meu costat, al cantó dret, i he intentar imaginar com estaria assegut l'Ernest si fos allà, tocant-me el cap: la seva alçada, la seva mà... i el cap no parava de vibrar!... He tornat l'atenció al llibre i he sentit nítidament el so de vidre a la tassa de cafè que tenia al costat, com en altres dues ocasions ja m'ha passat aquests últims dies. He dit: "Si us plau, Ernest carinyo, si ets tu, abraça'm fort, fill meu"... Tot seguit, m'ha anat inundant el cos una altra energia diferent a la meva, una mena d'esgarrifança com elèctrica, que s'ha quedat amb mi uns segons mentre jo la percebia amb tota la intensitat i sabia que era ell... En aquell moment ha arribat en Chicho i li he pogut dir: "L'Ernest m'està abraçant".

∞

Aquesta matinada, al volt de les 4, m'he despertat i he pensat que guapo seria viure dos dies sense dolor, només amb l'alegria de l'Ernest, amb tot el que ens ha fet tan feliços i amb tot el que estem vivint ara. Quan he tornat al llit i m'he estirat, m'ha inundat de sobte la seva energia. He sentit com m'anava inundant, ben clar, i he sabut que el meu fill havia vingut amb mi, així, tal com sona, perquè jo ho sentís bé. Ahir a la nit, al terrat, li havia demanat si podia fer-nos sentir que estava aquí, perquè el nostre enyorament és cada vegada més intens i no vull que el seu record em faci patir, al contrari. I ha vingut. I jo l'he abraçat, li he donat les gràcies i m'he adormit amb ell.

∞

Quan sento aquesta pau que estic sentint ara, la llum i la força de l'Ernest al meu cor, sento que m'aixeco, que alço el cap i puc dir a tothom: "Vosaltres no ho sabeu, però jo duc el meu fill sempre al cor, sempre present amb mi." Ara, cada cop més, poca gent em demana què faig, com estic, o em parla de l'Ernest. Només els més propers, o els més conscients. Els altres em saluden, em somriuen, sé que hi pensen, però no tenen valor de parlar-me'n, o dubten de què necessito. No em volen fer mal o no saben què dir-me. Tot és força difícil. Jo de vegades no puc pensar i, quan ja no puc més, em deixo anar, confio en que tot anirà bé i intento deixar de resistir-me.

∞

Va ser tan màgic, tan increïble i tan real a la vegada! Hi ha un abans i un després de la visita a la Teresa, una noia que connecta amb la divinitat i amb les ànimes que no estan al pla terrenal i canalitza missatges dels éssers estimats. En aquella habitació petita i senzilla, com ella, amb una força increïble i una pau molt gran, es va presentar l'Ernest, el nostre fill. La Teresa ens va fer de pont i, telepàticament, l'Ernest li va dir que ens estimava molt, que ens veu patir i el que ell vol és que el recordem amb alegria. Ens va dir que ell és el mateix, sense el cos físic, més lliure; que està molt bé, que mai va estar sol, que els seus guies el van ajudar a sortir del cos físic, que no va patir gens i

que el van portar directament cap a la llum. Ens demana que ens cuidem molt, que així el cuidem a ell; que visquem feliços, que aquí a la Terra es pot viure coses molt boniques i que ell sempre ens esperarà, que una vida aquí és com un tancar i obrir d'ulls per ell. Diu que està molt content que estiguem fent Reiki, ens demana que el practiquem molt perquè ell es comunicarà sempre amb nosaltres: amb mi per mitjà del canal del xacra superior, que el tinc molt potent, i amb en Chicho per mitjà del tercer ull, visionant-lo. Diu que està molt content, que ha estat molt bé aquí, que l'hem ajudat molt, que ens va triar com a pares i va complir el pacte que havíem fet. Que la gran connexió que hem viscut aquí és perquè ja havíem viscut junts en altres vides i que havíem estat el seu referent.

∞

Haig de fer un salt i créixer. La sessió a casa la Teresa m'ha confirmat el que el meu cor em deia: el meu fill està bé. Tot el que he anat intuint des que ha marxat sobre el què ha estat la seva vida amb nosaltres, la força, la llum i l'amor que tenia, la certesa que ens havia estat preparant tota la vida per aquest moment i que l'amor tan immens que hem viscut no es pot acabar de cap manera... Tot això, i més, s'ha confirmat. El meu preciós Ernest està bé. És una ànima gran de llum. Ens estima, vetlla per nosaltres, no està sol i, a més, està fent molta feina per ajudar la humanitat.

I una cosa que no he dit de la sessió amb la Teresa: em vaig sentir tan estimada! Ningú em jutjava, ningú em recriminava. Només em vaig sentir profundament estimada i acollida en aquest món tan màgic i amorós de les energies. Trobo que em falten paraules, adjectius per descriure, parlar i dibuixar tot el que vaig sentir. Gràcies.

Avui fa 4 mesos que el nostre Ernest va volar i va retornar al món que sentia dins seu, aquell món màgic i invisible on el temps no existeix i tot és simultani. Amb la seva marxa des de Perú va unir per sempre aquests dos móns que tant estimava, el d'en Chicho i el meu, i va tancar un cercle màgic i estimat que no es trencarà mai.

"Fill meu preciós, et trobem a faltar, sí, molt, perquè en aquests 14 anys has estat el centre de la nostra vida. Hem estat tan units! Has estat sempre la nostra prioritat, el nucli de la nostra vida i ens l'has omplert tant d'amor, d'alegria, de rialles, de somnis, de bondat i de llum que ara ens costa, en molts moments, pair que aquesta manera de viure tots tres junts aquí ja no pot tornar a ser igual.

Però, al mateix temps, sentim i sabem que la nostra relació continua d'una altra manera, que ens continues estimant molt, o més, que vetlles per nosaltres, que t'has fet immens i que ara ets tu qui ens ajudes a caminar. És tan gran i màgic el món invisible que ens estàs ensenyant i sabem tant que continues la teva evolució, que estàs feliç i

lliure fent efectiu el teu somni d'ajudar molta gent, que això ens conforta, ens alegra i ens omple d'orgull. Només podem dir-te gràcies, gràcies, gràcies per haver-nos triat, per haver-nos fet els teus pares i haver-nos donat aquest amor incondicional que sentim."

∞

"Quan més miro les teves creacions aquí, més em meravello de la gran capacitat que has arribat a tenir per crear tantes coses i fer-les amb tanta perfecció i senzillesa. Tota la teva vida, la teva manera de ser i d'estimar; les teves manifestacions i accions, els teus somnis i desitjos, el teu esforç i temps els has dedicat a ensenyar-nos tot el que ets i existeix. L'amor que em donaves me'l continues donant. Jo sé, sento i crec que m'estimes fins a l'infinit. Et sento al meu costat sense jutjar-me, sense renyar-me, ni quan no faig les coses bé. Et veig i et sento sempre amb la teva rialla ample i lluminosa, animant-me, ajudant-me amb paciència i amb amor incondicional, perquè saps que acabaré aconseguint el que em proposo. Gràcies Ernest estimat, no podria haver somniat un fill millor que tu.

No vull més negativismes, no vull més dolor gratuït. No vull deixar anar el cap més enllà del necessari. No vull mirar més enllà d'avui. No vull compadir-me més, ni arrossegar-me més. Vull ser la llum dels teus ulls, Ernest meu. Vull ser l'escalfor de la teva rialla. Vull mirar la vida de cara, amb el cor obert. Avui, fill meu, serà un altre dia nostre de felicitat."

∞

Quan he anat cap a l'escola, pel camp, un pit roig ha saltat al camí davant meu. No ha fugit volant quan he continuat caminant, sinó que ha saltironejat davant meu: s'enfilava a una bardissa, tornava a saltar al camí, tornava a saltironejar... fins que el camí s'ha acabat i finalment s'ha amagat sense pressa dins el bosc. "Me n'he adonat de seguida: eres tu qui l'ha fet venir al meu pas per dir-me: "***Soc aquí, mama. Sempre soc aquí***". T'ho he agraït infinitament."

Com aquell dia el poni, com aquell dia el gos, com aquella nit l'òliba... l'Ernest m'envia missatges per mitjà d'allò que jo connecto i vibro: els animals i la natura.

Tot és tan immensament increïble i meravellós. És com si m'haguessin obert una porta que jo em pensava que era fictícia i em diguessin: "És la màgia. Entra. Viu-la!" I jo, amb tot el desig, però amb tota la motxilla plena de dubtes, pors i dogmatismes a sobre, intento entrar i la motxilla em trava per un cantó o altre. M'haig de desprendre de la motxilla i entrar sense equipatge. Sé que ho faré, només que no veig quan estaré a punt. Vull treure'm la motxilla, però deu estar molt ben adaptada al meu cos i costa arrencar-la.

∞

"T'acabo de veure en somnis, Ernest. T'ho vaig demanar ahir a la nit i t'ho he demanat aquesta matinada quan m'he despertat: que em vinguessis a veure, que et

necessitava, tot i que no sabia si t'ho podia demanar. He sentit la teva veu immediatament que em deia: "***Tot m'ho pots demanar, mama***" i, finalment, t'he somniat dues vegades. M'he sentit molt agraïda, fill, que hagis vingut en somnis com t'havia demanat."

∞

A vegades és d'una claredat increïble: senzillament era el seu moment de marxar. Tots tenim un moment per venir i un moment per marxar. Ell va venir per un acte d'amor incondicional envers nosaltres. Per viure intensament mentre era aquí, per marxar humilment i senzillament quan ha estat l'hora. I obrir-nos a tots uns altres ulls perquè puguem mirar molt més enllà del què ho fèiem i avançar en el coneixement de l'ànima i de la nostra evolució.

Quan soc capaç de sentir-ho així, sense por, el dolor desapareix i només queda l'amor, l'agraïment i un camí màgic i misteriós, molt llarg, davant meu.

CA L'ERNEST

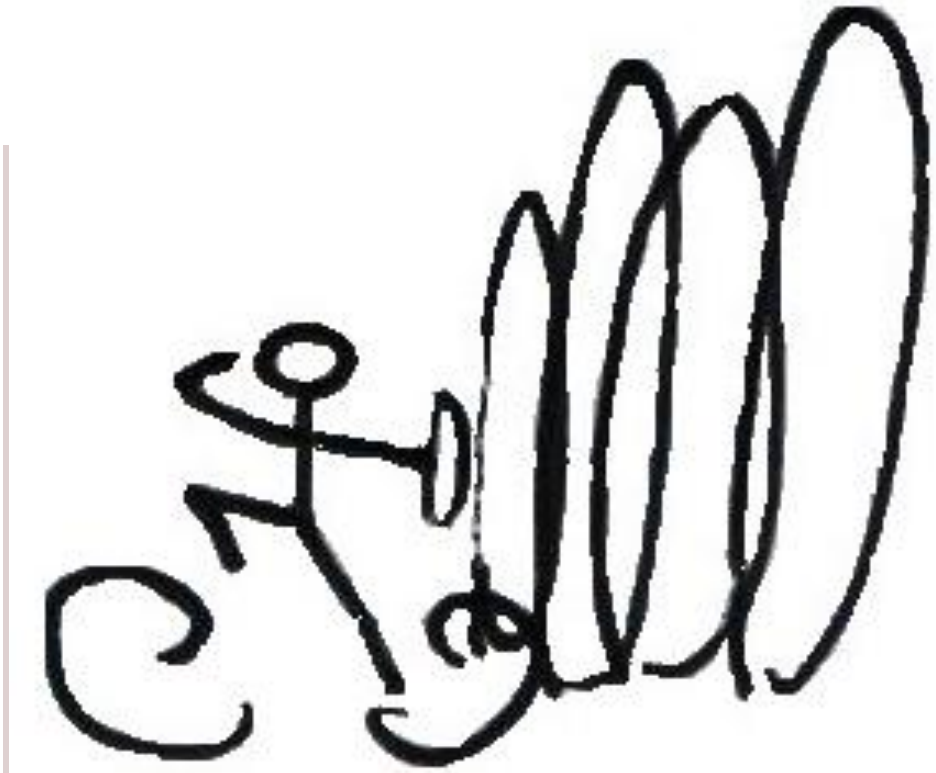

Miro al cel, i encara que amb llàgrimes als ulls, dono gràcies a Déu, a l'Univers, per la vida tan meravellosa, amorosa, intensa i divertida que ha viscut l'Ernest aquí a la terra. I dono gràcies perquè continua la seva evolució. Em sento agraïda i plena de pau.

Aquest vespre, mentre mirava la televisió, he sentit de cop l'esgarrifança que em produeix l'energia de l'Ernest i després, de sobte, com una onada gegantesca d'energia que m'ha arribat del cap fins als peus, molt potent. He quedat sobtada i feliç.

∞

Acabo de fer la primera part de la Iniciació al 2n nivell de Reiki. Ha estat molt potent. Abans de començar he demanat a l'Ernest que hi fos, al meu germà Àlvar i al papa, tots tres junts, que m'ajudessin a rebre la iniciació. Així que ho he demanat ja he sentit l'energia de l'Ernest amb mi.

La Laura m'ha explicat després, que havia vist l'Ernest durant la iniciació dret darrere meu, molt alt. Li estava ensenyant un paisatge, semblant a la terra de la pel·lícula Avatar, on estàvem en Chicho i jo, petits, diminuts, agafats de la mà, espantats davant un món tan immens, tan màgic, tan desconegut que ignoràvem totalment, amb la por i les limitacions de no saber ben bé cap on tirar. Però el que l'Ernest també li mostrava era com ens fèiem més grans a mesura que anàvem avançant i entenent aquest nou món, en el qual podrem caminar i moure'ns pel nostre compte.

∞

És com si hagués descobert un món nou: el meu estimat Ernest sí que hi és, en un altre pla, en una altra dimensió. El sento, el noto, em dona senyals. Sé que la vida continua i és molt més immensa del que mai hauria pogut somniar. Sé que tots dintre nostre som ànimes de llum, éssers espirituals que venim a experimentar la condició humana en aquest món i que el cos és el nostre vehicle per aquesta experimentació. Sé que l'Ernest és el mateix, sense el cos, i que viu en aquest món màgic i etern des del qual ajuda a tantes persones. Sé que he obert el meu canal de connexió i que, quan més m'obro, més rebo i més intueixo i creixo. Sé que vull endinsar-me en aquest món espiritual tan ampli i, per mitjà d'ell, vull ajudar-me a mi mateixa i a totes les persones que pugui; que el motor i l'objectiu de tot això és arribar a retrobar-me amb l' Ernest.

"Sé que tu estàs fent el teu camí i a mi i al papa ens toca fer el nostre, que continuem junts i que un dia nosaltres estarem també en la dimensió lliure de formes en la que estàs tu. I ens trobarem i acabarem d'entendre-ho tot. Sé que arribarà un moment en el que hauré d'assumir tota aquesta experiència i saltar al buit, deixant enrere tots els pensaments que em fan tant de mal. Els pensaments negatius que em parlen de pèrdua, de dol, de buidor, de tristesa, de pena, perquè amb tot el que sé i amb tot el que ens ensenyes, carinyo, aquests pensaments van perdent força."

Tot continua, però d'una manera que mai no haguéssim ni imaginat. D'una manera que xoca frontalment amb totes les creences, percepcions i prejudicis que hem

viscut fins ara i amb els que hem crescut, nosaltres i la gran majoria de gent. És un procés difícil perquè, sense adonar-nos-en, ens resistim a acceptar que tot això hagi passat, que estigui passant. El més fàcil, el més "normal", el més esperat seria que haguéssim continuat com fins ara, junts a casa, essent tan feliços. I sé que hi ha quelcom molt gran darrere tot això; sé que hi ha un amor molt gran que ha decidit que les coses anessin així, per tal que nosaltres poguéssim avançar i despertar-nos del somni tan limitat d'aquest món.

∞

Seré feliç en aquest món.

Perquè tinc un gran repte, immens i màgic, davant meu.

Perquè l'Ernest em guia, m'ensenya i m'estima.

Perquè puc arribar a ser l'ésser perfecte que hi ha dins meu.

Perquè sóc com un arbre, forta i flexible, i puc aguantar totes

les negativitats de la ment.

Perquè sóc honesta i em mereixo l'amor i la pau.

Perquè al final d'aquest camí, o abans, ens retrobarem .

∞

Continuant la iniciació del segon nivell de Reiki, he sentit de seguida l'Ernest amb molta força. La Laura, que no sol dir mai res fins al final de les sessions, m'ha dit que estava veient l'Ernest de 4, 5, 6 anys, jugant i rient; que em donava gràcies per tot el que havíem jugat, per tot el que havíem rigut i compartit, per com l'havia estimat. Li deia que tot això no s'oblidaria mai. Em demanava que no perdés l'alegria ni la guspira d'humor; que ara havíem de viure una relació des de l'ànima i que el que hem viscut sempre ho tindrem. I me'n donava les gràcies.

Jo plorava d'emoció, d'alegria, d'amor, perquè el sentia allà, sabia què em deia: quantes i quantes vegades aquests últims dies he recordat, tant com he pogut, totes les escenes que em venien al cap del molt que m'estimava i que l'estimava; el feliç que estava sempre quan em veia; com corria amb els braços oberts cap a mi quan l'anava a buscar a l'escola; aquella estimació i unió tan gran... Tot això, i molt més, que no vull oblidar mai, per anys que passin. I allà tenia ara l'Ernest que em deia que ho recordava tan bé com jo, amb el mateix amor que jo, i que mai seria oblidat. Mai, ni ell ni jo ho oblidarem.

∞

Màgica és la paraula per descriure tot aquest món nou que estem coneixent. Màgica per la nostra ment materialista amb la qual ens han educat i amb la que van educar als nostres pares, i a aquests els seus... Però només és el món espiritual que tots tenim dintre nostre sense saber-ho, sense ser-ne conscients i molts sense creure-ho.

És aquest món de la sanació per mitjà de l'energia universal, de la descoberta de l'ànima, del nostre Jo superior; el món de la intuïció, de la meditació, de la canalització; el món on tot és possible si ens ho creiem, sense límits, només els que nosaltres mateixos ens autoimposem; el món dels guies que tots tenim, de les ànimes de llum que han marxat i ens estimen, ens cuiden i ens envien senyals; el món de les energies que tant a dintre tenia l'Ernest... Aquest món el devia recordar el meu fill, la seva ànima tan gran no el devia oblidar mai.

Avui sento l'Ernest molt a prop, la coroneta em vibra sovint i sento onades d'energia que es gronxen en el meu cap. Sé que és la seva forma de connectar amb mi.

∞

He sortit a passejar pel camp. Estava molt col·lapsada i angoixada. Caminant m'he anat calmant. Finalment, m'he aturat davant un paisatge idíl·lic: un prat i quatre o cinc cavalls pasturant, sota el sol, enmig d'un silenci càlid. Els ocells volaven tranquils al seu voltant... i jo enmig de tot, mirant-m'ho. Llavors m'he adonat del què estava observant: la diferència entre ells i jo és que ells no es preocupen per res que no tinguin al davant. Quan pressenten un perill s'ocupen llavors de la seva seguretat. No especulen, no fan plans, no anticipen; només gaudeixen de la calma del moment present.

Jo pateixo perquè el meu cap em fa anar endavant i endarrere; em fa reviure records, m'entristeix, juga amb la por que em produeixen aquests pensaments. Però jo formo part també d'aquesta natura, com és que ens ho muntem tan malament? Quin desig i quina pau he sentit en aquests moments! Com podria ser de diferent la nostra vida si fóssim capaços d'aprendre dels altres éssers vius! Jo n'aprendré, ho asseguro.

∞

Avui, abans d'anar a treballar, amb en Chicho hem fet un quart d'hora de meditació. He visualitzat una bola violeta que m'anava pujant pels peus i m'anava equilibrant tot el cos, fins que he quedat sencera dintre la bola. Aquesta ha absorbit també en Chicho, tal com estàvem, amb les mans agafades. Hem començat a flotar amunt, cap a les estrelles, cap al cel negre... I ha vingut l'Ernest dalt d'un drac daurat, en el que hem pujat tots tres, l'Ernest davant, jo al mig i darrere en Chicho. I he sentit com ens precipitàvem per l'espai, sense por.

∞

Quantes coses sento! La força de la meva veritat, l'Ernest que em recolza i m'ajuda, les ganes de tirar endavant, de saber que ens creem la realitat cada dia. No vull anar a mitges, vull anar a totes. Creure'm realment què soc per dintre. Parlar, actuar,

sentir com realment soc. I tot això sabent que ho haig de compaginar amb el procés de dol, de passar per tots i cada un dels racons d'aquesta separació... O no? Potser no tinc per què haver de passar per tots els processos. Depèn de mi i del què em vagi trobant.

∞

"Ernest meu, avui em sento estranya, petita, poruga, vulnerable... Em resisteixo a entendre com pot haver estat possible tot això? Com ens ha pogut passar a nosaltres, tant que ens estimàvem?"

I, al mateix temps que escric això, la coroneta em comença a pessigollejar fort. El meu fill m'està consolant, m'està fent tocar de peus a terra de nou... Ha passat, sí. El dolor ha de ser, cada vegada més, d'ahir. El present és el que és: màgic, increïble, nou i amb molt d'amor, amb molta feina per fer, sempre i quan em centri en l'aquí i l'ara.

És actual. El meu amor per ell no pot ser revivint l'amor d'abans de marxar. Aquest amor ja el tinc dins i és el que em fa creure en ell i estimar-lo ara, tal com ara el meu fill és i viu en una altra dimensió, essent el mateix, sense cos. Només sense cos.

És com encetar una altra fase, en la que cal despertar-se i posar-se les piles de nou. Quan més clar veig que tota aquesta altra manera de veure'm i de veure el món comporta ja una actitud de pensament, de paraula i d'acció, més m'adono que els pensaments negatius o nocius que em provoquen dolor i pena, m'assetgen i em proven. Quan baixo una mica la moral, l'alerta, començo a baixar en una espiral que no vull, però que se m'emporta. I quan més dolor visc més em tanco, i quan més em tanco menys sento, i quan menys sento més em desespero...

I ja està. L'Ernest, el meu fill estimat, em ve a rescatar així que torno a obrir una mica la porta, i així que el sento de nou la cadena s'inverteix i l'espiral s'esfuma per anar de dret cap amunt. No hi ha termes mitjos: el camí és endavant, l'Ernest ens l'està ensenyant. Tota la seva vida aquí i la seva vida allà és la mateixa trajectòria, i jo haig de desterrar tota forma de pensar vella. Trencar el meu jo limitat per trobar el meu jo il·limitat.

∞

Divendres va ser l'aniversari d'en Chicho. Li vaig regalar, en gran, una foto de tots tres a dalt del Macchupicchu aquest estiu. Tots tres tan somrients, tan feliços, tan ignorants de com ens canviaria la vida uns quants dies després... Em feia plorar aquesta foto, cada vegada que la veia em feia plorar per aquest motiu, per la felicitat que sentíem llavors, perquè em sembla increïble que tenir l'Ernest entre nosaltres, allà al

mig, fos tan natural i que ara, mig any més tard, em sembli un privilegi... "Com arribem a enyorar poder-te veure i tocar, carinyo meu!"

∞

En Chicho ha somniat amb els seus nens de l'escola aquesta nit. Entraven a l'habitació fent una rua i tornaven a sortir. Quan han marxat, ha vist entrar l'Ernest empenyent un carro del súper i movent el cap saltironant com ell feia, tan feliç i content. S'ha alçat de cop i li ha dit, astorat: "Fill!". l'Ernest li ha contestat, murri: "***Què, que no puc entrar en el teu somni?"...*** Llavors en Chicho ja no sabia què fer, es fregava els ulls, el front, pensant que se li havia obert el tercer ull i, abans que se n'adonés, l'Ernest ja havia tornat a marxar.

Ha intentat conscientment de fer-lo venir, però ja no ho ha pogut fer. Estàvem tan meravellats tots dos quan m'ho explicava! És que és una barreja d'agraïment, amor, màgia, sorpresa... Un privilegi, un regal immens que ens fa l'Ernest per a demostrar-nos, una vegada rere l'altra, que la mort no existeix, que ell continua igual, que continuen la seva evolució totes les ànimes quan se'n van d'aquí. I torno a reafirmar-ho: ells són a casa. Som nosaltres els que estem en aquest món experimentant, com en un escenari, tota la realitat que ens creem amb els nostres propis pensaments.

∞

Em fa por avançar? Sento que avançar em comporta anar deixant enrere, en el temps, els anys viscuts aquí amb l'Ernest. Només d'escriure-ho ja ploro... Tinc por d'anar-me acostumant a viure els nostres dies amb en Chicho sense la seva presència. I que els anys viscuts, amb els seus records tan intensos i amorosos, se'm vagin quedant lluny... No oblidats, això mai. Però acceptar realment que formen part del passat no sé si vull que passi... (*Crec que he sentit un airet fresc a la cara quan he escrit això*).

No acabo de veure on és el problema. Jo sé que el bagatge, la motxilla sencera d'aquests 14 anys la puc portar sempre amb mi. No l'haig de deixar enlloc. Jo mai podria oblidar el meu fill estimat, i vull continuar endavant sentint-lo i estimant-lo d'aquesta altra manera. Sé que és així, que hi ha molt camí davant meu, moltíssimes coses per aprendre i que, quant més obri el meu cor i la meva ànima, quant més em deixi anar, més el sentiré. Llavors, de què tinc por? de la quantitat de temps que em passaré sense veure'l?... Jo crec que el veuré, jo crec que el sentiré més i més. Doncs?...

Per volar hem de deixar anar. Per enlairar un globus cal deixar anar pes. "Per enlairar la meva ànima i venir-te a buscar, Ernest, haig de deixar anar pors, dubtes i limitacions. Aquest globus només pot tenir per combustible l'amor incondicional i només el poden moure els vents de la fe en mi mateixa i la màgia."

∞

No haig de dependre de ningú ni d'altres eines. Haig de confiar en mi mateixa, en la meva intuïció. Els senyals, les confirmacions que em puguin arribar de tant en tant,

són regals, petits regals que em fa l'Ernest i l'Univers per tal de reafirmar el meu ànim i el meu treball. No puc viure cercant senyals, ni ajuts, ni confirmacions contínuament. Soc jo que haig de fer el treball. Soc jo mateixa qui ha d'avançar. M'haig de guiar per la meva intuïció, per la meva fe i confiar que tot arriba.

∞

Aquest matí estava fent el llit quan, de cop, perduda en les meves cabòries, m'he adonat que la veu que sentia dins el meu cap no era la meva, sinó una veu masculina. No sé per què, m'he afanyat a anar a la meva habitació, he agafat el bolígraf i la llibreta i he començat a escriure ràpidament el que la veu del meu cap deia, sense pauses, sense perdre el fil, amb por que si jo parava d'escriure la veu també parés. I he anat escrivint d'una tirada tota aquesta informació:

"Parles, i estàs pensant en passat. El passat no pot fer mal perquè ja està viscut i està viscut bé. Pensa i estigues sempre en el present, amb un objectiu de l'ésser per arribar que està en un futur pròxim, però que estàs construint en el present, sempre en el present. El present màgic i increïble d'amor, llum i força que vareu viure amb l'Ernest és el que va construir, dia a dia, minut a minut, aquest present d'ara, immens d'Amor, per sobre el dolor i la separació ficticis; aquest present ple de llum i de serenor que podeu veure a vegades. I aquest present que esteu vivint amb les vostres accions, paraules i pensaments dia a dia és el que us ha de portar fins a l'objectiu il·limitat que somnieu i treballeu. No desistiu. No us atureu. Lluiteu per eliminar els vostres pensaments nocius. Estimeu per viure i reconèixer el vostre amor i el del vostre fill. No us rendiu.

Teniu llum, teniu força, teniu amor. Vosaltres també Sou. No us deixem sols, mai esteu sols. El vostre fill està i estarà sempre amb vosaltres quan el necessiteu, quan el penseu, quan el somnieu. I sempre amb aquella rialla, aquella llum, aquella màgia que recordeu. No us rendiu. Feu cas del vostre pensament quan us fa sentir bé, de la vostra intuïció, de tots els signes i senyals que aneu descobrint, de la utilitat dels vostres esforços per connectar amb nosaltres i amb l'Ernest al davant. Camineu, estimeu, il·lumineu, avanceu al vostre propi pas, que és gran i únic. Us estimem. El vostre fill, a qui tant heu ajudat, us estima per sempre. Per sempre. I us estarà esperant i aprofitarà qualsevol escletxa per connectar amb vosaltres. Res no s'oblida, tot queda gravat i viu."

∞

La foto que li vaig regalar a en Chicho, la que estem tots tres dalt del Macchupicchu l'estiu passat, és la que m'ha fet sentir per primera vegada, i de forma potentíssima, l'energia que desprèn. La Teresa ens va dir: "Feu servir les seves creacions per posar les mans a sobre i intentar sentir l'energia de l'Ernest quan les creava". Jo ho havia provat i no sentia massa res, però ahir, després d'una estona de posar-hi les mans, vaig notar fortíssima una energia com de coixí que m'aguantava les

mans totalment, com una força invisible, un globus, tan tangible que havia de mirar i tot per comprovar que no es veia res...

Després vaig posar les mans damunt d'un dibuix seu d'un unicorn i va ser increïble com es va formar de nou un globus sota d'elles, com un iman que m'enganxava. Al palmell de la mà dreta, reiteradament, vaig sentir un flux de força que em tibava avall... És l'energia de l'Ernest quan el va dibuixar, posant-hi tot el seu cor, el seu desig, la seva connexió amb un món invisible, amb una força que devia sentir sense saber què era.

Això per a mi és nou, i m'agrada. L'Ernest em continua ajudant.

Em sento molt i molt afortunada que un fill com l'Ernest m'hagi triat com a mare. Afortunada d'haver viscut uns anys d'amor i plenitud amb ell i amb en Chicho, els tres junts, que ens han omplert la vida per sempre. Sóc afortunada de sentir com ara aquest fill, tan immens, tan màgic, tan increïble, ens ensenya, sense estar físicament aquí, com la vida és eterna, com el nostre pas per aquest món és temporal, com la veritable naturalesa nostra és la que ara és ell.

"És clar que et trobo a faltar, carinyo meu, que donaria el que fos per poder reviure la nostra vida aquí junts, que voldria abraçar-te i escoltar-te i tornar a aquell miracle que ara em sembla la teva presència amb nosaltres. Però també sento que no et podria demanar que et quedessis per molt que ho desitgés, perquè és la teva vida i el teu procés.

Només et dic, Ernest meu, el què et vaig dir un dia, allò que m'hagués agradat que la meva mare em digués:: "Vés, rei, fes el que hagis de fer, el que creus que has de fer. No et desesperis, sigues feliç. Jo estic amb tu"."

∞

Treure'm les màscares de sobre així que me n'adoni que les porto posades: la de la por, la primera. Cada vegada que me n'adoni, treure-me-les, totes les que em vaig posant i m'he anat posant durant tants anys.

La idea m'agrada, m'és fàcil imaginar-me una màscara, és fàcil treure't una màscara i, a sota... què hi trobaré?: a mi mateixa, a l'ésser espiritual que soc, que sap que les situacions es poden veure d'una altra manera i, per tant, viure d'una altra manera; l'ésser feliç que sap que el seu fill està a Casa, gran, immens, lliure, bo, ajudant a les persones a avançar. La idea m'agrada. L'he treta d'un llibre que estic llegint, a veure si em pot ajudar.

Aquest migdia, quan he deixat els nens al dormitori, allà a l'escola, i estava sola a la classe, he sentit com em vibrava el cap, com em tocaven... Ernest meu! Ara, mentre escric, també ho estic sentint. "Haig de ser transparent per no topar amb res que m'impedeixi sentir-te... Serem la transparent i l'invisible, fill meu, serem massa!"

∞

Avui, en la sessió de Reiki, la Laura m'ha dit que estic en un moment de caixa o faixa. Haig de passar un pont per continuar acostant-me a l'Ernest i avançar. Per passar el pont cal que deixi la motxilla del passat darrere. No a l'Ernest. L'Ernest i el que hem viscut sempre ho portaré amb mi. És només que no em puc aferrar al passat, l'haig de deixar anar.

Això és el que ara se'm "demana": que avanci, que faci un acte de fe, que confiï, que em deixi anar, que cregui en la meva força, en la meva llum. Si estic aquí és perquè puc estar-hi. Si se'm demana avançar és perquè puc fer-ho. Que em relaxi, que no pensi tant, que em permeti no fer res si no sé què fer.

Diu la Laura que el 10 és un número mestre, que marxar en un dia 10 també és molt potent. Que l'Ernest ara És. És vibració, és llum. Que mai ens deixarà, que sempre formarem part d'ell, com ell de nosaltres; que ens deu estimar encara més del que ens estimava perquè la seva vibració és molt més alta... Que costa molt entendre-ho amb la ment; que estiguem segurs que no hi ha res que passi per casualitat, que tot és per alguna cosa. Que acceptem, confiem i demanem; que quant més em relaxi, quant més confiï i esperi menys, sentiré molt més.

∞

Ahir al migdia, en ple rebombori mental, vaig sentir l'Ernest que em deia: "***Però deixa'm parlar****!".* Vaig callar, vaig pensar en el meu fill i vaig escoltar. Vaig sentir que em deia que tot estava com havia d'estar, que realment tot havia anat com havia d'anar, des de Perú, per lligar eternament aquests dos móns. Que si ell ho havia pogut fer quan s'havia de fer; si va poder marxar quan era el moment de fer-ho, va ser també perquè nosaltres, els seus pares, vam respectar i compartir sempre el món que portava dins i que la seva ànima recordava. Tot el seu anhel de màgia, de domini dels elements; tota la saviesa que ell tenia dintre i que la va expressar des de tantes vessants i que nosaltres vam compartir, admirar i estimular, jugant amb ell, el va ajudar a no oblidar. Per això quan els seus guies el van venir a buscar, ell va recordar i va ser capaç de marxar.

També em va dir que ara està molt feliç sense la càrrega del cos. Que la llibertat, l'anhel de llibertat que jo sempre he tingut a dintre, aquesta llibertat que de vegades sento que s'ofega i llavors la canalitzo en ira –que no ho voldria fer-, aquesta llibertat que sento dintre meu... és la llibertat que la meva ànima enyora i que jo, d'alguna manera, recordo. La llibertat que ara té ell, la llibertat que compartiré amb ell quan sigui el meu moment d'acabar la funció de teatre que estic creant aquí.

∞

A estones torno a viure en aquesta pau tan immensa on tot està al seu lloc, on l'Ernest està on ha d'estar, feliç, molt feliç, intensament lliure, immensament gran i etern. Una pau en la que la vida s'ha fet de cop immensa també, infinita, on l'amor ho omple tot i dóna sentit i identitat a tot el que ens està passant, a tot el que està passant. Cada dia com mil dies. El dolor, el profund dolor que forada, que deixa sense aire i sense visió, s'alterna amb la serenitat, l'agraïment i la pau, i ens dóna la consciència i la saviesa de sentir que tot està bé i que som molt més del que ens pensem que som.

∞

Soc a Mataró amb en Chicho. Ens hem apuntat a un curs de Canalització i l'hem aprofitat per fer dos dies de vacances. No sé ben bé què n'espero. Sobretot vull estar en contacte amb persones que viuen la seva part espiritual conscientment, durant dos dies. Veure com m'hi sento i aprendre tant com pugui.

∞

El curs està sent una barreja de sensacions i de sentiments. Estic sorpresa per la reacció de la gent i de l'Alícia, la "profe", davant la canalització que vaig fer per una noia del curs, demanada a l'Ernest...Van reaccionar amb esgarrifances, plors, tremolors. Recordo les paraules de l'Alícia, que em deien que una de les maneres de conèixer si un escrit és canalització d'un guia o no, si són les nostres paraules o no, és per la reacció que provoquen d'emoció i pell de gallina. Que si jo no havia notat cap diferència amb el que escric normalment a casa és perquè, des que va marxar l'Ernest i els meus escrits amb ell i per ell van començar, han estat canalitzats per ell, que em guia, em consola i m'ajuda. Va dir que està clar que això meu és un do, que els guies canalitzen mitjançant els talents de cadascú, d'allò que ens és més fàcil i gratificant de fer. Que sempre els éssers de llum es comuniquen pel camí més fàcil per a nosaltres.

Va dir també que aquests escrits meus un dia s'havien de convertir en un llibre per tal que totes les mares que han perdut i perdran els seus fills ho puguin sentir. Que està clar que un dels meus propòsits a la vida ha de ser la sanació emocional, donar a conèixer que la mort no existeix.

∞

N'he tret una altra cosa del curs, que ja sabia, però que ara encara és més palpable: que amb l'Ernest estem connectats fins a l'infinit; que no només m'estima i l'estimo des de l'ànima i per sempre, sinó que estem treballant junts perquè la gent deixi de patir, ajudant a entendre la mort. I això ho estem fent des de l'experiència de la separació, del dolor, de l'amor que fa que cada dia es vagi construint aquesta descoberta que estem vivint, tan increïble, aquest fil que ens uneix i que cada vegada es va fent més consistent.

No necessito pèndols, ni quars, ni pedres lunars per connectar amb ell. Ja estem connectats des de l'ànima, des del cor, des de sempre. Ens parlem contínuament i jo l'estimo com no puc explicar.

Quan he anat a seure sobre les roques de l'espigó, he sentit l'Ernest que em deia:

"Soc aquí, mama. Soc lliure, com el mar, com el cel. Soc blau, lila, taronja; soc il·limitat i estic amb tu i t'estimo."

M'ha omplert d'una infinita calma i pau... després d'uns minuts he escrit:

"*Ernest, rei, com ens ha canviat la vida... Com si el cel s'hagués tornat terra i la terra cel; com si el dia pogués ser nit i la nit dia; com si la llum es tornés foscor i la foscor llum. Com si haguéssim quedat sols en un mar immens, perduts, sense saber què passarà, però amb una idea clara i potentíssima: seguir l'estela de llum en la que ens has fet viure i que ens has deixat. No importa les llàgrimes, el dolor, la incertesa, la incredulitat a vegades, el desconcert, la por, la pena, la separació... perquè la teva llum, fill meu, brilla; la teva mà ens conforta, el teu somriure ens alegra, el teu gran cor ens estima. I no deixarem d'avançar per aquest mar tempestuós a vegades, negre, temorós, però també blau, lluminós, calmat, protector*."

Al final del curs, havíem de fer tres preguntes al nostre guia. Les he apuntades i quan hem acabat la meditació li he demanat a l'Ernest que me les contestés. He agafat el bolígraf i he començat a escriure el que em venia, sense pensar:

"*Comunica, mama, comunica. Jo sóc aquí i aquest és el nostre pacte. Ho vam pactar així. Amor, molt d'amor; amor capaç de superar la mort, la separació; amor capaç d'arribar a l'infinit. Recordes mama?: Fins al cel i tornar.*

Sempre estarem junts, sempre. És el que vam descobrir, és el llibre. Un dia, quan tot estarà al seu lloc. Un dia, perquè tothom sàpiga que soc viu, que la mort no existeix, que hem vençut la por, la pena, el dolor; que la vida va molt més enllà; que som Un; que només existeix allò que imaginem. Fes-ho, mama, fes-ho, tots dos."

"Vermell, molt vermell, puntets blaus... la iaia està agafada a la terra. Té por, té por de marxar. Ajuda-la a no tenir por, que la seva vida ha valgut la pena, que ho ha fet molt bé, que no li retreus res. La iaia té por, no sap què trobarà. Fantasmes, veu molts fantasmes. Estima-la, és la mama, estima-la. Està amagada i perduda, estima-la. No pensis, estima-la."

"Tens ganes de dir-ho, mama, perquè és el meu acte més gran d'amor, però tens por que no s'entengui. M'estimes tant que tens por que no se m'entengui i que la imatge

de mi afluixi. Jo ja no soc imatge. No soc sinó llum. Res em pot fer mal. Quan tu seràs més sàvia; quan ja no tinguis por del que pensin els altres i sentis que el meu acte més gran d'amor és aquest: dir que hi ha un dia per marxar i que quan aquest dia arriba cal saber marxar sense por, sense dolor, amb alegria... llavors ho diràs o no et caldrà pas, però no t'ho qüestionaràs més.

Mama cuida't. Cuida el papa, a la iaia. Estima't. No tinguis por, deixa't anar. Creu en tu, en la teva força. Sempre seràs amb mi i jo amb tu, perquè així hem estat sempre. No tinguis por. Camina, avança. Ets forta mama, i tens la meva força, el meu amor. No estàs sola, no et deixem mai. Som molts els que t'estimem i vetllem per tu. Ens tornarem a trobar, mama, ja ho veuràs. Tot és Amor, tot és Amor."

∞

"T'estimo tant, fill meu, t'estimo tant! Ho sento en el cor, ho sento en l'ànima, m'inunda d'emoció, de gratitud. Et sento en la meva coroneta, et sento quan la teva energia m'abraça.

Tot el matí estic revivint, pas a pas, el dia que vas marxar. Totes les seqüències que vaig viure, tots els sentiments. Les meves llàgrimes tornen de nou quan ho recordo, quan ho revisc. Però també retorna la força, la lucidesa, la certesa que vaig viure de saber i de sentir que tu continuaves amb nosaltres, que tot estava bé malgrat no entendre res i sentir aquell dolor i aquell patiment tan gran. Tanta incertesa, tanta por, tanta fortalesa...

Ho revisc. I em sembla que ho visc com una neteja, com un guariment, com una afirmació d'un moment tan gran, tan immens, tan transcendent en les nostres vides, la teva i la nostra, tan terrible i tan gran a la vegada, que encara ara em costa posar-hi paraules que ho puguin descriure, que ho puguin ajudar a imaginar. Ets tan gran, Ernest meu, ets tan Amor, que tot -i més- ho continuo descobrint i experimentant cada dia.

Em sento més valenta, més forta, més privilegiada, perquè em sento al teu costat. Sento que estem units de sempre i per sempre; que tenim un projecte que hem de fer tots dos, que ja l'estem fent, que ja fa molt temps que fem."

Ens calen rituals per connectar-nos, carinyo meu?

"Mama, tu i jo estem connectats sempre, no ens calen. Aprendre a canalitzar ja ho fem per l'amor que ens tenim. No ens calen rituals per entendre'ns, per

comunicar-nos, no ens calen. Estem connectats pel cor, per l'amor. Som mare i fill i és el teu amor el que em fa el teu guia. Mira'm als ulls, mama, no ens calen.

Pots deixar d'escriure, pots comunicar-te amb mi en qualsevol moment, com sempre has fet: al carrer, al camp, anant a l'escola... En qualsevol moment, a qualsevol lloc, com sempre. No pateixis. No canviïs res del que tenim. No soc res més del que he estat sempre per tu fins ara. Pots dir-me com sentis: guia, fill, carinyo. Soc tot el que necessites que sigui i tu ets tot el que vols ser per a mi. Sempre estem connectats, sempre m'ensenyes i t'ensenyo, sempre.

Mira el papa, ell està aquí, també et necessita: el teu afecte, la teva comprensió, el teu silenci, el teu acompanyament. Et necessita al seu costat, estima'l, cuida'l, viu-lo!

Ahir em vas sentir a la matinada, et tocava, no et deixava adormir."

Ho vaig sentir, Ernest, no vas deixar que m'adormís: "***Què faria ara l'Amor***?", em deies. La mama cridava, jo ja no sabia què fer, ja hi havia anat tantes vegades... "***Què faria ara l'Amor?"*** –tornava a sentir... Ignorar-la, no, segur que no. Anar-hi de seguida? Tampoc no ho veia clar, però els teus dits em tocaven el cap: "***No t'adormis"*** –sentia jo- ***"Què faràs?"***...

Gràcies, carinyo. Avisa'm sempre. Jo estic alerta per sentir-te.

"Mama, t'estimo. Estigues present en tot, estigues present en mi i jo en tu. Canalitzes sempre amb mi. No has de tenir ni una hora, ni un mètode. Escriu, com sempre. Escriu."

∞

He anat al camp i m'he assegut a sota un arbre. He tancat els ulls i he escoltat el silenci. Quan els he obert, les herbes m'han saludat movent-se sense fressa. Verd i gris dels núvols, verd i blanc dels ametllers florits. Silenci. He sentit molt silenci. He vist molts colors amb els ulls tancats; he estat al país dels colors, dels colors que canvien però no es transformen en res. Només una veu he sentit:

"***Deixa't anar, mama, deixa't anar, llença-t'hi, entra-hi... Confia, mama, has de confiar més en tu, en la teva força. No dubtis. Ho saps tot, ho tens tot a dintre. Què et fa por? Quantes vegades ho has dit? Ja t'ha passat el "pitjor" que et pot passar a ulls d'aquest món material. Jo he marxat i malgrat tot estàs aquí, saps moltes coses, mama. Què et fa por?"***

No, no vull viure en la por.

∞

"Quin rebombori em ve al cap quan intento sentir quelcom que no he sentit ni vist mai. Jo ho noto diferent, Ernest. No soc una persona que cerca experiències espirituals. Jo no sento res més del què sento, carinyo. Jo soc aquí perquè tu ens vas estimar tant que, quan vas marxar, ja estàvem lligats per sempre. La porta que vas deixar oberta, aquella porta màgica i en penombra que vas deixar oberta, l'hem seguit perquè tu vas marxat per allà. Jo soc aquí perquè el nostre amor és tan gran que remou cels i terres; és tan gran que sense veure't et veig; és tan gran que sé que no pot ser d'una altra manera, que tu continues en el teu món màgic en el que estaves connectat des que vas venir, i jo et segueixo.

Sé que segur que soc un ésser de llum com tu, com tothom. Sento que aquest món és de veritat. Sé que m'estan ajudant i estimant moltes ànimes de llum... Però jo, Ernest, sense saber si està bé o no, et busco a tu. Busco el camí que ens ha de tornar a ajuntar; busco el meu fill per entremig de tantes coses boniques i desconegudes que estic descobrint.

Ploro, perquè espero que no et faci encallar en el teu camí, fill meu. Jo vull que volis, que vagis on has d'anar, que facis tot el que has de fer. Només que jo et vinc al darrere, et segueixo els passos, et busco, et sento, t'estimo.

Si el que hem fet fins ara se'n diu canalitzar, que en diguin com vulguin. Per a mi i per a tu ha estat parlar, sentir-nos, estimar-nos. Jo sé que tot el que faig és perquè tu em dones la mà. Ja sé que jo també soc i que m'haig d'estimar i valorar, però crec que en el fons ja ho faig, sinó, com podria estimar i valorar tantes petites coses?, aquest paisatge que veig aquí, aquest silenci, aquests colors, aquesta naturalesa que m'envolta?.

Sí que m'estimo. Sí que puc. Sí que soc. Per dintre soc un ésser de Llum. Sempre he sentit que les respostes em venien de dintre. Tu ets sempre dintre meu i et sento també a fora; soc afortunada quan estic a aquest nivell de vibració. Cap música es pot comparar a un ocell que canta lliure i innocent, feliç només pel fet de ser ocell. Tu, fill meu, has estat molt feliç. Jo sé que ara també, sense la teva presència física, haig de ser molt feliç. Ho puc ser. Ho hauria de ser, perquè crec que es pot ser."

∞

"Em busques en el passat, mama. De vegades vols reviure aquest passat i aquest passat, per a tu i per a mi, per a tothom, ja està passat. Ara ja no és real. Els records són reals. El que hem viscut va ser real i per tant ho portem gravat al cor, a l'ànima, a la pell, a cada una de les nostres cèl·lules; però ara ja no és realitat en el present.

Mira bé, mama: jo no hi soc aquí físicament, com hi era abans. No m'hi busquis així, no m'hi esperis, perquè jo soc real, i tu ets real, en l'ara. Si no em sents

com soc ara, si t'esforces en tenir el passat com a present és com si m'estiguessis deixant, perquè jo en l'ara continuo existint, plenament, il·limitadament, infinitament, d'una altra manera. Estic amb tu, t'escolto, et parlo, et guio, m'alegro amb els teus avenços, amb les teves descobertes, em sento feliç per tu i també per mi.

No tinguis por, ni angoixa. És dur, és un canvi, un canvi inesperat, dolorós. Els canvis aquí a la Terra sempre costen perquè volem creure que tot dura per sempre i que la vida es pot programar. Però la vida no es programa. La nostra ànima és la única que sap el programa i la vida col·labora amb ella i ens posa al davant tot allò que ens és necessari per saber la veritat, el que la nostra ànima ha decidit experimentar abans de néixer. Per això, tu sempre has intuït que la vida és un camí en el que cadascú camina sol, fent parades aquí i allà, més o menys llargues i de colors diversos. Anem avançant fins que ens arriba l'hora de marxar. És important el que fem a cada passa del camí, però és molt important com arribem al capdavall, ser capaços de mirar enrere i poder dir: "Malgrat tot, que maca que és la vida!.

Tu m'ho vas ensenyar això, mama. Jo he crescut amb aquesta certesa dintre. I és certa, mama: que maca que és la vida!... i que increïble, maca i infinita és la vida després de la vida!

Treu-te la por. Estigues alerta a sentir, a estimar, a comprendre.

Un petonàs, mamu, com sempre."

∞

Què tinc? Què busco? Què espero que passi? Que l'Ernest se'm presenti al davant tal qual? Que senti la seva veu clarament a cau d'orella?

"*Escolta, mama, el vent. Bufa fort, molt fort, quan fas aquesta pregunta. No em sents?, escolta el vent. Ha arribat l'hora de fer realitat tot allò que imaginàvem. Sempre has sabut que el vent, els arbres, els animals, les estrelles, et parlen. Sempre ho has sentit. El que ara ha canviat és que jo soc lluny, mama. Lluny físicament només perquè no em veus, i les veus que has sentit des de fa 54 anys et repeteixen a cau d'orella, en veu forta, cridant: "L'Ernest és mort, l'Ernest és mort". Però tu no t'ho has cregut mai, mama, perquè ja sabies, en el fons del teu cor i des de sempre, que la mort no existeix, que no és un final, que tot continua.*

Per això, quan va marxar l'avi, vas escriure que quan el vaixell se'n va arriba un moment que ja no el podem veure, però que això no vol dir que hagi deixat d'existir. Per això, quan va marxar el tiet Àlvar, em vas parlar de les ales que surten a aquells que se'n van i que, encara que no els veiem, ells estan sempre amb nosaltres, guiant-nos, recolzant-nos, ajudant-nos... Només que ara, mama, tot això et sembla que no et val. T'ho sembla al costat d'haver-me perdut del món material, físicament.

"No es pot evitar el dolor, rei, suposo que perquè nosaltres encara vivim en aquest món de dualitat on tot té el seu contrari. Jo ara sembla que et busqui per tot arreu,

que et vegi per tot arreu sabent que no ho ets. Hagués estat tan fàcil que haguessis continuat aquí!... Però ja me n'adono que totes aquestes meves paraules són producte de la por. Por a la responsabilitat d'assumir tot el que visc i no saber si tindré prou força per viure-ho. Dubtar de la meva força per poder viure d'acord a això, aquí, en aquest món.

És el meu cap el que em genera pensaments de pèrdua i, quant més fort em parla més m'enganxo a l'aferrament, carinyo... i tu només em parles d'amor.

Ahir a la nit, quan amb en Chicho caminàvem sota els estels, prop d'aquest camp on ara soc, després de demanar-te precisament si aquesta por que sento és producte de la meva ment, una estrella de foc fugaç, perfectament visible, potent, encesa, va creuar el cel i, a l'avisar en Chicho perquè la mirés, em vaig sentir dir: "L'Ernest!!!"

Vaig tenir la certesa que eres tu, preciós, que una vegada més fas els possibles perquè et veiem, perquè no dubtem, perquè sentim que tu sempre estàs amb nosaltres. Gràcies, rei meu!"

∞

Canalitzar és connectar. Per tant, d'una manera o altra al llarg de la meva vida, jo ja m'he connectat sempre amb mi mateixa per mitjà de la natura, de l'escriptura... Escriure els meus sentiments, les meves emocions m'ha estat sempre un bàlsam, per poder-les deixar anar, per retrobar-me, per entendre'm, per tornar a quedar en pau, per posar-me les piles...

Amb el meu Ernest vaig connectar des del primer moment. Des que va arribar a la meva vida el seu amor em va transformar. No existia la por entre nosaltres, la por de perdre'l, que li pogués passar alguna cosa, que pogués prendre mal... Al contrari, sempre tenia la il·lusió d'obrir-lo més i més a viure, sense por al ridícul, sense por a equivocar-se: que s'arrisqués, que s'enfilés, que se n'anés a dormir fora, d'excursió... Tot el que representa viure, conèixer, experimentar, ser feliç.

Mai vaig tenir por que es fes mal i, en canvi, ha marxat. Evidentment sense mal, sense dolor, sense malaltia. Ha marxat perquè era el seu moment. Mentre va ser aquí, va ser feliç, molt feliç: molt creatiu, molt imaginatiu, molt alegre, molt intel·ligent, molt juganer, molt amorós, molt músic, expressant-se des de tots els àmbits amb els que la seva ànima es manifestava, agombolat per la riquesa dels amics i l'amor d'uns pares que sempre el van acompanyar, el van estimar i van creure en ell.

Els mateixos pares que ara continuem creient en ell. Continuem sentint la seva màgia i la seva alegria, la seva força, el seu misteri. Fem mans i mànigues per lligar el nostre fill d'abans, visible, palpable, amb el nostre fill d'ara, invisible, subtil, màgic i amorós, a qui no podem veure ni tocar com abans, com faríem mil vegades més si poguéssim fer-ho.

∞

"Mama, ho soc molt de feliç. Tot és il·limitat, tot és Amor. Puc volar, puc fer realitat tot allò que vull, puc estar amb tots... i no tinc dolor, ni por, ni dubte. Les emocions de la terra no arriben aquí, mama. Jo soc el mateix. Jo ho recordo tot: el que hem viscut, el que us arribo a estimar. A mi arriba tot allò que m'envieu cada nit, cada matí: les vostres oracions, els vostres desitjos, el vostre amor. Amb ell la meva llum s'expandeix, creixo, puc arribar cada vegada més lluny. Soc feliç d'ajudar a tanta gent com puc, als meus amics, a tots els que pensen amb mi, a vosaltres la meva família estimada. I, a més, la meva evolució continua. És tot tan etern, tan màgic, tan ampli, hi ha tantes coses per aprendre!

No pateixis per mi, mama, ni estic sol, ni perdut. Tot està enganxat, tot és una Unitat. Quan tornis te'n recordaràs de cop i et sentiràs tan meravellosament estimada i lliure! Et sabràs de cop l'ànima de llum que ha fet un altre tram del camí; recordaràs qui ets, d'on vens i tornaràs feliç a casa, amb tots els que t'estimen, jo al davant.

Sé que és molt dur estar aquí a la Terra sense mi, perquè no recordes que tot estava pactat, que tot ha anat com havia d'anar. Però és així, mama, aquí no es perd res, aquí no s'oblida res, aquí tot és amor, llum, màgia, molta màgia. La màgia que tant enyorava sense saber per què.

Vull que riguis mama, que riguis amb el papa, que no penseu en mi amb pena, que visqueu plens del meu amor, plens de la meva força, plens de la certesa que aviat, en un sospir, ens tornarem a trobar.

Teniu molt camí per fer. Esteu despertant i heu d'avançar per aquest camí que heu enfilat. Sé que és difícil pensar en mi d'aquesta manera sempre: alegres, amb il·lusió, amb orgull; aquí a la terra tot és molt més difícil. Heu d'acceptar que teniu un camí per fer aquí baix, el vostre camí, la vostra evolució, i jo tinc el meu camí, la meva evolució aquí dalt. Sempre estem connectats i mai ens deixarem. Hi ha moltes ànimes de llum i guies que us estimen aquí. No us limiteu per res: feu anar el vostre cor, la vostra imaginació, sense por. Allò que penseu ho esteu creant.

Tot el que sents, mama, tot el que has sentit sempre, és veritat, i més. No et limitis, ni de pensament, ni d'obra, ni de paraula. Confia en tu, accepta, estima, treballa, no et desanimis. Estima't molt, estima't més i així podràs estimar a tothom com m'estimes a mi. La Neuleta està bé, també està evolucionant. És una ànima evolucionada i ens estimem molt, sempre estem connectats.

L'Àlvar i l'avi estan fent molta feina i sempre estan a punt per ajudar-vos. No facis res que no vulguis fer, intenta actuar d'acord al que penses i sents. És difícil. De vegades no saps on estàs, com has de lligar els dos móns en els que ara vius, però

mira't, observa't i torna-hi. No passa res si no ens surt com voldríem; al moment següent de la intenció fallida arriba una altra oportunitat, i una altra, i contínuament tens l'oportunitat de tornar-ho a provar, i sempre vas endavant. Mira la natura, t'ajuda molt, ja saps que tens guies molt particulars a la Terra. Creu-hi, fixa-t'hi bé, els pots veure i sentir. Sents i veus els senyals que t'enviem. Fixa't que estàs vivint ja en un món que s'està fent màgic cada dia. Les teves possibilitats es van desenvolupant. No temis, no et sàpiga greu riure, no sentir dolor quan penses en mi. Jo soc feliç quan et veig feliç.

Mama, t'estimo molt. No he oblidat res, no podria fer-ho mai; tu saps com t'he estimat sempre, moltíssim, il·limitadament. Ara estem separats només perquè no em pots veure, però la distància és tan poca! Creu en mi, en el meu amor, en el que he estat i soc ara. No deixis que res ni ningú, ni tu mateixa, t'aparti de mi. Com podria ser si estem lligats per sempre, mama?. T'estimo, t'estimo, t'estimo. Et vinc a veure, et toco, dormo amb vosaltres, et miro, et sento, sempre et somric, sempre.

T'estimo cada dia més i més, per sempre, des de sempre, infinitament."

El teu fill maco i estimat

∞

He anat amb les companyes a passar el cap de setmana a Penyíscola. Estic bé amb elles. Sento que m'estimen molt i estimen també molt l'Ernest. Em sorprenc a mi mateixa pensant que un dia vindrem amb en Chicho i el nen, com si no hagués canviat res. Llavors giro el pensament i em dic que ell sempre està amb mi. Hem anat al Far i allà he sentit la veu de l'Ernest i he començat a escriure tot el que he sentit que em deia:

"Mama, d'aquesta altra manera no puc venir, però estic aquí amb vosaltres, ara amb tu, així, tal com ara soc: invisible, silenciós, però immensament present. Et faig regals, mama, en els colors del cel i del mar, en la llum que genera el sol entre les boires, en la nit, en el dia. Estic amb vosaltres i us estimo sempre. Riu, parla, fes broma. M'encanta quan rius, quan treus la teva "xispa" que fa tant bé a les companyes i que et fa tant bé a tu. Que el meu record no faci minvar la teva alegria. Jo no et puc fer disminuir res, només ampliar.

Recorda, mama, tot és amor. Tot és Amor. Creix en l'amor incondicional que no espera res, que no es fa expectatives de res, que no tem res, només dona. Sent i dona. Sent i dona. No oblidis que això només és un teatre en un temps limitat. Quan siguis aquí, mamu meva, seràs tan feliç! serem tan feliços!, perquè recordaràs, com jo he recordat, i serem conscients de tot i il·limitats.

Mama, estic amb tu. No pensis que no. No deixis que el cap et digui que no. Estic amb tu, procuro per tu, t'ajudo, et guio, t'estimo, no deixo que caiguis. Has de creure en mi per sentir-me. No deixis que res et faci no sentir-me. És tan preciós el nostre amor, mama! jo t'estimo tant que no pot ser d'una altra manera. Això només fa que créixer. Tu creixes. Creix del tot, des del cor, en les teves paraules, en les teves obres, en tot. Com el mar, mama: il·limitat, misteriós, canviant... així sóc jo. Així pots ser tu aquí, al teu lloc, ara.

Somriu, mama, estic assegut aquí al teu costat, sempre hi soc. M'estàs sentint, tinc el meu cap recolzat a la teva cara. Però ara torna amb les teves companyes, a la teva vida d'aquí. Jo estic amb tu i ric amb tu.

T'estimo fins a la terra i tornar."

∞

"Et sento fill meu, et sento. Avui he descobert una altra cosa que m'ajuda a estar bé. T'estic sentint amb el cor, no amb el cap. Quan et penso amb el cap, em ve el dolor de la separació, del que hem viscut junts i ja no podem viure igual. Si et "penso" amb el cor, el pit se m'eixampla, em sento vibrar per dintre i no sento dolor, sinó plenitud, certesa, màgia. Et sento allà on has de ser, em sento a mi on haig de ser.

Carinyo, ara mateix la coroneta em vibra. Sento energia que es passeja per la meva coroneta perquè estic sentint i pensant amb el cor, no amb el cap. Avui noto la diferència. Potser demà no en sabré, però avui sí. I tot es transforma en màgia, en espai, en llibertat, en amor."

∞

"Mama, ho fas amb el cor, potser també amb una mica de nostàlgia, de ganes que tornin a parlar de mi. Mama, ja pensen amb mi, ja parlen de mi. Jo estic amb ells i els recolzo, els guio. Ells, sense saber-ho, ho senten.

No tinguis por, mama, aquesta part terrenal de reconeixement a mi ja no em cal. És tan lluny del que realment compta quan deixes la terra i les seves limitacions! Jo, mama, ho sé tot, com em vas dir tu aquell dia: "Quan t'arribi el moment de marxar, et faràs savi de cop. Ja sabràs tot el què has de fer i ho comprendràs tot". ***Això m'ho vas dir tu, d'una altra manera, adequada als 3 anys que tenia llavors, quan jo et preguntava.***

Tenies tota la raó, mamu. Ho sabies per dintre, saps? Sempre has estat connectada amb la teva ànima sense adonar-te'n. Sempre sentint la teva intuició, la teva força. Ara tu encara enyores, i és normal, poder parlar de mi, que la gent sàpiga

de mi, que continuïn dient coses bones de mi. Ja ho diuen, mama, això no t'ha de fer patir. També diuen coses maques de tu i del papa. Esteu essent un exemple per a molta gent que, sense entendre-ho ni explicar-s'ho, veuen que potser hi ha quelcom que se'ls escapa, que potser hi ha alguna cosa més.

Vosaltres continueu fent el que el cor us digui. No esteu sols. Les coses arriben per algun motiu, el que passi és per alguna cosa que es descobrirà al darrere. Tu no perdis la força, mama. Jo recordo amb gran alegria, agraïment i pau tot el que vaig viure aquí amb vosaltres; no sabràs tot l'abast del que això vol dir fins que també deixis el teu cos i tornis aquí.

Estigues contenta, mamu, jo ho estic. De vegades et crido a l'orella: "Sóc feliç, sóc feliç, sóc feliç", perquè no et quedi cap dubte. I després et crido: "Sigues feliç, sigues feliç, sigues feliç". Riu, alegra't, no hi ha motiu per tenir pena. Mira'm amb els altres ulls, els de l'ànima, mira de l'altra manera. Eleva't sobre el món, sobre la densitat de tanta por, dubte i confusió que hi ha aquí a la Terra i recorda qui ets, qui sou, i que la realitat és l'altra, no la de cada dia.

Parles amb mi, em sents i sents la teva ànima per mitjà dels ocells, dels animals, dels elements, de la natura, fins i tot dels camions!

Mama, tot és màgic de veritat. Tot el nostre món de dins les quatre parets de l'habitació, el món que imaginàvem i somniàvem també a fora, és real. Per això el vivíem i el desitjàvem, perquè un dia el reconeixeríem.

Em sento feliç quan tu estàs feliç. Em sento feliç sempre. Us estimo com sempre us he estimat, i més, des d'una altra realitat, la veritable realitat. No et quedis, no et deixis, tampoc en els moments foscos. Mira les estrelles, no te n'oblidis.

T'estimo molt, molt, i més"

∞

"Haig de treure força d'allà on sigui, de les pedres si cal, perquè em pesa. Em pesa molt que no siguis aquí amb nosaltres com abans, carinyo meu. Una part de mi et troba tant a faltar, se sent tan buida sense tu, el meu tresor més gran.

Enyoro les estones passades junts, les converses, les rialles, les enfadades, els teus petons; venir-te a despertar i obrir el finestró, acompanyar-te allà on et feia falta, saber dels teus avanços i dels teus dilemes; abraçar-te, tenir-te al costat, cantar amb tu, llegir amb tu... Sortir a comprar junts, agafar-te del bracet, fer-te l'esmorzar, estirar-me al teu costat al llit fent petar la xerrada; veure't dormir, veure't aparèixer per l'escola tan gran, rialler i guapo; veure't jugar amb la Neuleta a qui també trobo a faltar... Anar a jugar a Bàdminton, jugar als nostres jocs i a la Wi... Veure't i sentir-te tocar el piano... Tantes hores escoltant-te i admirant la teva habilitat, la teva sensibilitat, el teu art, la teva memòria... Veure't arribar des del balcó i venir-te a dir adéu quan marxaves. Les

teves novetats, les teves notes, l'admiració que despertaves en tothom. Tot, des de petit fins a gran, carinyo meu, tot això ho trobo a faltar amb l'ànima."

∞

"Mama, has d'intentar anar oblidant la tristesa, transformar-la de mica en mica en amor, sempre en amor. Amor per tot el que hem viscut, amor per tot el que ens hem estimat, amor per tot el que estàs descobrint i recordant; amor pel que vivim ara tots tres; amor pel que vindrà. Tu pots, mama, ets forta, sempre ho has estat. Jo crec en tu. Jo sabia que tu ho entendries, que tu em sentiries, que tu ho aguantaries i ho transformaries.

Sabia que l'amor que ens tenim et faria anar més enllà, obrir la porta, passar-la, escoltar-me i creure en mi, com sempre ho has fet. Com podria ser que no compartíssim res més si ho havíem compartit tot, mamu? Com podria ser que t'haguessis rendit i admès que tot s'havia acabat, que ja no em veuries més, si tu vibraves com jo davant la màgia, el misteri, les coses que no es veuen, la creativitat, l'amor?... Mama, és impossible que t'aturis, que no creguis.

El que has de fer és fer-te més forta, acceptar el teu dolor per la meva absència física, viure'l, deixar-lo sortir, perquè només així el podràs conèixer, transformar i alliberar.

Creu en tot el que sents, en tots els senyals que trobes, en tot el que imagines. Crea el món que vols, només així es materialitzarà. Dubta cada cop menys. Riu, alegra't, no et faci pena estar alegre perquè jo no hi soc. Sempre hi soc, sempre estic amb vosaltres. Us estimo sempre i continuo la meva evolució, no m'estanco. Vosaltres tampoc ho feu. No tingueu por.

Cada dia que passa, cada descoberta, cada pensament alliberador que teniu, tot això us va transformant. No ho deixeu: llegiu, mediteu, parleu, passegeu, mireu, escolteu, vetlleu el silenci, estimeu-vos i escolteu-vos. Tot el que pugueu fer us farà més conscients cada dia. Buideu pors, dubtes, temors, només així entrarà tota l'energia i la meravella que hi ha a l'Univers per a vosaltres.

Sempre serem tres, com hem estat sempre. Serem tres encara que la gent només en vegi dos. Serem tres perquè ningú ens pot separar. No existeix la distància ni el temps, només l'amor, la intenció, la certesa. Tot està bé. Jo us sento. Sento el vostre amor, el vostre enyor, el vostre desig i l'acullo, el faig meu i us el transformo. Tingueu paciència, viviu el dia a dia, a cada moment. Em podreu veure i sentir quan menys us ho espereu.

Aneu-vos traient la pena del damunt. No hi ha motiu, de veritat. Esteu despertant i això és motiu de molta alegria. Heu descobert el que en el fons ja sabíeu:

que la mort no existeix. Jo estic viu, estic a Casa. Saps que sóc il·limitat, que sóc màgic, que puc ser i fer tot allò que imagino i desitjo, per amor. Només per amor.

Et diria moltes coses més, mama, te les aniré dient. Estima a tothom, a tu mateixa. No oblidis que jo sempre estic amb tu, sempre.

T'estimo molt, mama. Per què t'estimo tant? Estic amb tu."

∞

"Els dies passen molt ràpidament. Tot va endavant i jo també avanço, lentament, amunt i avall, amb dies lluminosos d'una gran pau, sentint-te al costat, i amb dies que el buit ho absorbeix gairebé tot fins que torno a remuntar."

L'Ernest no es mereix que la seva vida aquí, que el seu record aquí em faci dolor. És l'absència el que em dol, però el meu fillet ho fa tot perquè sapiguem que hi és. Ho sé, i per això no m'agrada sentir aquest dolor que fa que tot s'enfosqueixi al meu voltant.

"Tu, Ernest, ets llum. El teu somriure és llum, la teva mirada és llum... Com puc consentir que jo mateixa l'enfosqueixi? Per això no m'agrada sentir aquests dies tan tristos. Haig d'intentar dominar més la ment, apartar els pensaments que em tallen i poder viure en la llum, la força i l'amor que tu em dones, i que és real, real, real."

∞

"Mama maca, com t'estimo! Si sempre et porto amb mi! Ja sé que et costa, que pateixes... Estàs descobrint que és el teu cap el que et fa patir una vegada i una altra. No hi ha dolor, mama. Si poguessis veure realment la veritat des de l'altre cantó de la Terra es dissiparien els teus temors, les teves pors, el teu dolor. Només tindries ganes de cantar, de riure, perquè la vida continua aquí a la Terra i molt més enllà.

Si poguessis veure la Terra des de fora, amb totes les trifulgues que el fet de viure amb la dualitat comporta a tots els éssers humans, riuries. Riuries perquè sabries, sense haver-ho de pensar, que no és veritat, que és un camp d'experimentació on venim a descobrir i a experimentar, en nosaltres mateixos, la capacitat d'expandir la llum, de crear móns. I cada vegada móns més elevats, més amorosos. Mama, ho saps, però creure és un procés en el que estàs avançant, cada dia. No importa que tinguis moments i dies que el dolor per no tenir-me al costat, entre vosaltres, sigui gran i et dolgui. Ho estàs superant, sí, superant, perquè cada vegada saps i sents més la realitat del nostre pas per la Terra.

Que feliç vaig ser ahir quan éreu a casa, amb les nenes, amb les tietes, i rèieu... Rèieu i éreu feliços; tots em sentíeu allà i jo no m'ho hagués perdut mai.

Aquesta és la força, mama, la força que jo us envio per avançar, el per què he vingut per tornar a marxar i mostrar-vos que heu d'anar més enllà dels ulls limitadors que us empresonen. Mamu, si sabessis com en soc de feliç!

Respira, estima't, dona't temps, paciència, amor. No t'apressis, no et jutgis, no et critiquis ni et condicionis, no et limitis... El procés de cada un és individual, tot i que el fem al costat i amb els altres. Tots esteu avançant, és preciós veure-ho. L'Univers vibra de felicitat davant el vostre pas i us torna tot allò que envieu, tot l'amor, totes les possibilitats, tota la llibertat que envieu us ho torna.

Mai esteu sols, hi ha moltes ànimes i éssers de llum que us ajuden. I encara que tu, mama, només em sents i em veus a mi, no te n'adones que cada vegada, a poc a poc, ja sents i demanes més en plural? No t'espantis, això no vol dir que m'hagis de deixar de sentir, al contrari. Vol dir que ja t'adones que es tracta també de la teva evolució. N'has de ser conscient. T'has de creure més, mama, confiar en tu, en el teu ésser interior que et parla perquè aquest ets tu realment.

Aquesta mama tan maca i trempada que estimo tant, a qui cada dia faig petons! Quan ens tornem a retrobar ni t'imagines la felicitat tan gran i la pau tan immensa que viurem tots plegats. Quina abraçada tan llarga, mama! Quins petons tan grans! Si ara els sentim... Com serà després, mama? T'estimo.

No tinguis por, no vagis més enllà. Intenta viure el dia a dia, deixar-te anar, respectar el teu descans, la teva parada quan la necessitis per tenir després més força per continuar. Jo estic amb tu sempre, mama. Ara que estàs escrivint, em notes com tinc la meva galta sobre la teva? Ets molt gran, només t'ho has de creure més.

No et cansis d'estimar. L'Amor és la resposta a totes les preguntes. L'amor, la confiança, l'amplitud. Deixa't sentir, veure. No facis cas dels teus pensaments quan aquests et fan mal. Jo no et puc fer mal, jo no ho faria mai; per tant, pregunta't: qui és que et fa mal quan penses això?, què és el que et fa mal?, i després deixa-ho passar. No et preocupis per mi. Facis el que facis, pensis el que pensis, jo et miro somrient perquè sé que estàs avançant, que arribaràs, no ho dubtis pas. Jo no ho faig, ho sé segur.

Fes un petó molt gran al papa i a la iaia, a les meves cosines quan vinguin avui i a la tieta. Una llepadassa de la Neula i tot el meu amor per a tu, mama.

Sent-me, contínuament. Intenta-ho."

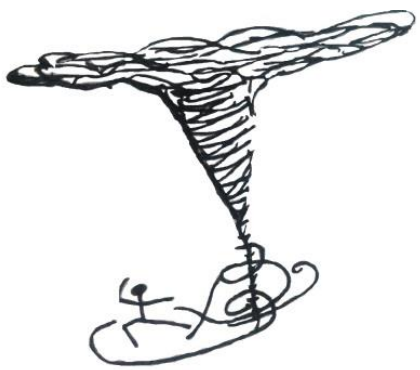

"Si he vingut per viure aquest regal tan infinit d'amor amb tu i el papa, tots tres junts, és perquè ara haig de saber viure i experimentar també aquest dolor, aquests

sentiments, per poder-los anar transformant. Les meves llàgrimes són llàgrimes d'amor, fill meu, són directament proporcionals a l'amor tan gran i infinit que hem viscut en aquests 14 anys.

Quan acabo de plorar i de treure i desfer en llàgrimes aquest dolor de trobar-te tant a faltar, llavors em sereno i surt el sol que em fa veure la vida immensa que hi ha més enllà d'aquest món. Sento que el meu amor per a tu continua existint més enllà de la distància i el temps. Sé que tot el món invisible que existeix al nostre costat es va fent palpable en mi. Sé que ens retrobarem, que haig de viure tot el que se'm presenta perquè tot és amor... I arribarà un dia que aquest amor haurà transformat tot el dolor de la separació."

∞

"Mama, escriu, escriu-me. No deixis de fer-ho. Estàs connectada, estàs creixent. No tinguis por del dolor, de les llàgrimes, de l'angoixa. Més enllà de tot això hi soc jo i sempre hi seré. Ets llum, mama, dintre teu hi ha una llum blanca i brillant que cada dia es fa més gran. No dubtis, escolta el teu cor. Fes el que tinguis ganes de fer. No importa si surt bé o malament. A ulls de qui sortirà malament? No, mama, als teus ulls, al teu cor, només has de fer allò que sentis que has de fer.

Sent-me ara a la teva coroneta. No dubtis mai que soc jo qui et fa vibrar. Soc jo. No et deixaré mai. Faig molta feina, mama, ajudo a tanta gent, els dono tanta llum, tanta confiança, tanta pau! A mesura que avancis, mama, que avancis tu, el papa, les nenes, les persones que em senten, m'estimen i creuen en mi, jo aniré evolucionant cada vegada més. I quant més evoluciono més em puc fer sentir.

T'estimo molt, com sempre t'he estimat. Encara que no tinc cos, soc consciència. T'ho vaig intentar explicar l'altre dia. Imagina't sense cos, només amb el que sents, amb el que has viscut, amb el que has aprés... Ets tu. Continues essent tu sense necessitat de la presó del cos. Ja ho saps, soc il·limitat, invisible. Puc ser vent, aigua, terra, foc. Puc adoptar la forma que em sembli més adient per explicar-me, perquè em vegin. Puc intentar i aconseguir que els animals et saludin, enviar-te senyals... molts encara no els veus perquè et falta confiança en tu mateixa, però alguns sí que els has vist, els has notat i els has captat. Em sento molt feliç quan passa això, mama.

Creu en tot el que hem viscut, en tot el que hem parlat, en tot el que hem desitjat; aquesta creença et farà veure'm més i més cada dia. La màgia existeix. La Vida gran, immensa, existeix. És infinita, i nosaltres som eterns, som tots Un. Tots hem estat de tot i hem viscut de tot. Quan sortim del cos ho recordem. I cada vegada creixem més, ens retrobem i ens ajudem.

Mama: Màgia, Amor, Llibertat, així, amb majúscules! Tot això t'espera, com m'esperava a mi quan vaig recordar, quan ho vaig sentir, quan ho vaig veure. No et desanimis, mama maca. No deixis de creure, encara que et costi, encara que ploris, encara que hi hagi dies que només veus tristesa. Jo estic darrere teu, darrere de tot això, i no estic sol! Sabessis quantes ànimes de llum et vetllen i t'ajuden! Ets gran, el papa és gran, sou unes ànimes bellíssimes. Apa, mama, tira endavant. Em va agradar molt veure-us ballar, no t'havies de sentir trista. Jo m'ho passava tan bé com vosaltres... Però t'entenc, fins a l'ànima. No veus que som una sola cosa?

T'estimo molt, mama, no ho oblidis mai. Us estimo molt. La Neula també.

Un petonàs, mama"

∞

Estic sentint tantes coses, em sento en una vibració tan alta! Molt connectada amb mi mateixa, amb l'Ernest, amb tot el món que vibra i creix més enllà d'aquesta terra, que també creix.

Per dintre em sento vibrar; sento que m'elevo, que el meu cor vola. Sento molt d'amor. Sento que l'Ernest està amb mi i em sento capaç de tot: d'entendre-ho tot, de viure-ho tot, de sentir l'infinit, la nostra veritat, una part del TOT sublim... No és feliç la paraula que ho descriu. És plenitud, pau, amor.

M'he despertat aquest matí i he recordat una part del somni d'aquesta nit: érem a casa i l'Ernest, tal com era quan se'n va anar, venia amb una carta a les mans i amb tota la frescor i naturalitat del món em deia: "***Mira, mama, acaben d'enviar els papers conforme estic mort***". Llavors el veia abraçat a en Chicho i ballant tots dos, fent voltes per la casa, feliços... És ben clar, carinyo: per nosaltres aquesta carta només és un tràmit, una burocràcia més. Pots estar mort a ulls d'uns papers, però nosaltres som feliços perquè sabem que això no és cert. Continues vivint més lliure que mai, més feliç que mai, més unit a nosaltres que mai.

∞

Em vaig despertar ahir a les 6 de la matinada de sobte, conscient que era al llit. Tenia al cap una forma de flor de color beige, sense tija, amb els pètals llargs, amples del centre i que s'anaven estrenyent a mesura que s'allargaven. Una veu dintre la ment me n'explicava el sentit. Ho vaig escoltar atentament i, quan va acabar, vaig agafar la llibreta i el bolígraf i vaig apuntar tot el que havia sentit. Després vaig tornar al llit i vaig continuar dormint. No era la veu de l'Ernest. Era una veu masculina, tranquil.la, clara, sense pressa:

"*Camina, el camí no s'estreny, és ample sempre. És la perspectiva el que fa que el vegis estret. Creix com un arbre esponerós, gran. Observa en silenci, no t'agitis, parla*

el just. A tu t'agrada parlar, expandir, amb tot el cos, amb la cara, perquè tens una ànima alegre, que li agrada somriure i es riu de tot perquè sap que tot són situacions, només situacions que van canviant. L'ànima sap que ella continua igual, que aprèn de les situacions. Són situacions per aprendre."

El missatge el veig clar. Quan mirem el futur, sigui quin sigui el camí que imaginem, a vegades el veiem estret des de la distància per la incertesa que ens genera. Però quan hi som, en el present, caminant, sempre és prou ample per poder avançar..

∞

En Chicho m'ha tornat a fer una sessió de Reiki. M'he relaxat de seguida, però sempre he estat molt conscient. He visualitzat diferents imatges. Els pensaments anaven desfilant però sense quedar-me amb cap. De cop, he vist l'Ernest travessant davant meu amb alguna cosa a la mà i somrient, mirant-me divertit, però així que m'he adonat del que estava veient i hi he posat consciència, ja no l'he pogut veure més.

El més impactant i bonic ha estat el que ha experimentat en Chicho i que m'ha explicat quan ha acabat: just quan em posava les mans al cap per començar la sessió, amb els ulls tancats, ha vist l'Ernest baixant l'escala amb la capa, el barret de mag i el seu somriure feliç. Quan ha arribat a baix, ha començat a volar donant voltes per la sala. Per no perdre la concentració, en Chicho ha començat a murmurar per ell mateix: "Soc un canal, soc un canal", i ha sentir l'Ernest a l'acte imitant burleta la seva cantarella, rient, feliç i murri...

Quina felicitat! Algú es pot imaginar quin cor més ple, quin amor més gran ens ha quedat dintre?

Cada vegada més, sense adonar-nos-en, visualitzem, escoltem i sentim l'Ernest amb molta més intensitat. Aquests dies és com si hagués abandonat les expectatives de tornar-lo a veure o a sentir com abans. Sense proposar-m'ho, com un regal. Així, soc més capaç de veure i sentir l'Ernest com és ara, absorbint i vivint la màgia i l'amor d'aquest present inimaginable.

∞

Ahir a la tarda vaig anar a fer un volt pel camp. Em sentia tant a l'una amb la natura, amb aquell sol, amb els ocells que cantaven sense parar, amb el verd dels camps, amb el groc dels naps, amb el vent suau que refrescava una mica... Em sentia tan plena, amb l'Ernest tan i tan present, amb aquella certesa que tot està bé... Una plenitud sense paraules per descriure-la; una sensació de ser part de tot, sense preocupacions, sense dolor, sense por, estant totalment en el present i sentint-lo com un regal... Quin agraïment més gran!

Aquest no preocupar-se sento que té molt poder. És la clau. Poder viure sense patir, sense pensar, sense anticipar, no preocupar-se... Quan aconsegueixes això, tens la clau de la confiança per a poder viure.

∞

Ahir vam tornar a anar a veure la Teresa. L'Ernest va venir de seguida, content, rialler, ens deia ella. En diferents moments de la sessió, em va anar dient que m'estimava molt, que recordava i agraïa molt tota la felicitat que li vam donar i va poder viure aquí a la Terra amb nosaltres. Que li vam ensenyar moltes coses, que li vam transmetre molt amor, molts valors, que sempre està amb nosaltres i ens escolta, que tots els petons que faig a les seves fotos li arriben tots.

Diu que tot el que hem viscut està gravat per sempre, que no s'oblidarà mai, que sempre ens sabrem, que la nostra connexió és infinita. Ens va dir que quan anem cap allà sempre ens esperarà, tot i que llavors ja no el necessitarem com ara el necessitem; que quan recordem, tot s'eixamplarà de cop. Hi haurà el gran amor que ens uneix, l'alegria del retrobament i la felicitat, no la necessitat. Que havia de ser així. Que ell va baixar per viure aquest gran amor que estem vivint tots tres, que hem viscut amb ell, per aquest curt temps. Per ensenyar-nos a no enganxar-nos a res, que la vida és eterna, i perquè poguéssim despertar. Que tot estava pactat, que la nostra ànima ja ho sabia.

La Teresa em va dir que quan rebo les canalitzacions de l'Ernest, les rebo directament perquè ell se'm fica dins el canal. Que això és un regal diví, que soc molt privilegiada. Quan li vaig explicar la unió tan gran i la plenitud tan gran que he viscut aquesta setmana amb la Natura, em va dir: "*Això és perquè connectes amb l'energia divina de la Terra. És un do diví, com has crescut*!".

De l'Ernest ens va explicar que era una ànima molt elevada, que sempre havia estat connectada a ella i que la seva partida va estar envoltada pel símbol de la puresa. "*Heu tingut un àngel per fill*", ens va dir la Teresa.

"I així ho sentim, carinyo meu. Eres tan familiar, tan creador, tan alegre, tan bo i amb tant d'amor! Tanta saviesa i seguretat juntes, tanta humilitat, tant fer les coses des del cor..."

∞

Sempre es tracta d'un acte de fe, d'una elecció, d'un voler seguir el que el cor et crida, el que l'ànima et reclama, estar obert a l'inesperat... Llavors és quan la màgia comença a entrar en la teva vida i et mostra senyals per tot arreu. La intuïció es va sensibilitzant a la sorpresa i et mostra de moltes maneres que hi ha algú que et vetlla, que t'escolta; que hi ha un Amor molt més gran que no ens deixa mai sols.

Quan te'n vas adonant, quan ho veus, quan ho vius, quan ho saps, ja no pots deixar de veure-ho. Ja no hi ha volta enrere, per molt increïble que pugui semblar davant dels condicionaments socials que ens han marcat sempre.

∞

“ Mama, mama maca, no et preocupis per res. No hi ha res que hagis de fer apart del que ja fas. No tinguis por. Deixa que tot vagi fluint. Has aprés molt i aprendràs molt més però, sobretot mamu, has de ser feliç. Tot el que jo et dono és per ser feliç. No hi ha res que t'hagi de preocupar. Jo estic bé, tu ho saps. Ho saps per molts camins: des del teu cor, que sempre t'ho ha dit; des dels senyals que reps; des dels missatges que t'arriben de diverses bandes. Jo estic bé. Tot és real, el món màgic és real, sempre ha existit. La Terra és un lloc per experimentar.

Tens la sensació que sempre t'he posat al davant persones bones que t'obren aquest camí espiritual. I és cert. Però també és cert que tens discerniment i saps molt bé, des del cor, quan algú o alguna cosa, qualsevol fet, et fa sentir bé o no. És aquest discerniment el que has de fer servir per mirar-te i reconèixer-te a tu mateixa, per adonar-te que no ets aquesta persona que tothom veu, que tu et veus. Ets una altra cosa. Ets molt més que tot això. Tot això només són rols en diferents situacions per aprendre, per tornar-te a reconèixer, per tornar a saber, a recordar-te qui ets i què has vingut a fer. Poc o molt ja ho saps, ja estàs en el camí. Et falta creure, mama, creure en tu a totes. Creure que és possible viure sense el dolor de no tenir-me. Pots viure mirant molt més enllà, ja ho saps. Només ho has d'experimentar, i per experimentar no has de posar-te traves, no has de tenir por d'obrir-te, d'anar més enllà de pensament, paraula i obra. Ho faràs, mamu. Ja ho estàs fent, i tot anirà fluint, tot t'anirà arribant.

M'agradaria que no patissis, que el meu record i el meu estat d'ara no et fessin pena, que no visquessis amb aquesta dualitat, o que no creguessis que aquesta dualitat ha de ser així per sempre. Pot ser diferent, i serà diferent. I no per ser diferent deixaràs de sentir-me, d'estimar-me, de saber-me. Al contrari mama. Però tot té el seu temps. Jo no dubto, sé que ho faràs. I quan tu plores jo et dono la mà, t'abraço, et recolzo amb calma, amb amor, perquè és el teu procés i l'has de viure com a tal. Jo el respecto profundament i estic tranquil perquè ja ho faràs. És un gran camí. El recordareu, tots dos: el papa i tu. És el que estava pactat. No dubteu que un dia ho recordareu.

Jo vaig d'aquí cap allà. Estic a diferents llocs a l'hora i soc molt feliç. Era el meu anhel, recordes mama?: ajudar a molta gent i ser feliç. I ho estic fent. Tot el que vam viure aquí era veritat. Tot el que ens cridava era veritat. Jo ho recordava per dintre, molt; tu ho estàs recordant. És gran, és amor, és pau. No en tinguis ni una mica de por. Jo sempre estic amb tu, sempre estic esperant el teu proper pas i sempre t'estic vetllant.

T'estimo molt, com ahir, com avui, com demà, que és l'infinit per a tu. Mamu, et deixo ara i t'abraço sempre.”

∞

Els pensaments negatius m'assetgen de vegades i apareixen quan menys els espero, generant-me un sentiment de pèrdua i, al costat d'aquest sentiment, sento també, potent, una força blanca que em diu que el meu fill està molt feliç quan estimem, quan riem, quan ballem. Que el seu amor i el nostre el tenim per sempre; que estem aquí i hem de demostrar tot aquest amor estimant als altres. Que ell continua existint, que està al nostre costat d'una altra manera.

"Mama, mama meva, com t'estimo! Per què t'estimo tant? No deixaré mai de fer-ho. Estic amb tu, tant si et sents connectada com si no. No importa, ja estàs en el camí. Has d'aprendre a ajuntar els dos móns, a fer-los un a poc a poc... No és fàcil, però tampoc és impossible. No hi ha res impossible. El que has de fer és obrir-te, amb alegria. Tot el que t'arriba és per algun motiu. No és en va quins llibres t'arriben a la mà, amb qui et trobes, de què parles. No és perquè sí. Tot és per aprendre quelcom, per descobrir alguna cosa, per ajudar-te a avançar.

Creu, observa, escolta't i riu, mamu. És importantíssim riure, estar alegre, ser feliç. Només així, amb el cor obert, cantant, sentint, es pot anar avançant en el camí de l'ànima. Les preocupacions no serveixen per res, mama. Les enrabiades, la ràbia, el ressentiment, els pensaments negatius, recurrents... tot això és temps perdut, literalment, temps perdut i que no serveix per res. No ajuda a sentir-te bé. I si no et sents bé, estàs tancada, apagada... no s'avança.

Treu-te de sobre el pensament de culpabilitat, perquè és la ment la que et talla, la que et priva. No tinguis por de ser autènticament tu mateixa. No deixis que el cap t'enviï senyals "del què diran", de "com pot ser"..., de res que et privi de la pura felicitat de ser i d'existir. Quan et ve l'alegria, el goig, des de dintre, obre la porta: és la teva ànima, el teu veritable jo qui la fa sortir, perquè la sent, perquè tot està com ha d'estar. Només compta l'evolució de cadascú, el veritable procés de cadascú cap a expandir aquesta llum que tots som per dintre i que ens fa a tots iguals.

Mama, jo et miro, et veig, et sento, comparteixo tot el que fas, perquè la nostra connexió és tan gran que no hi ha res que la trenqui. Sent-me així i esforça't per mirar-me i sentir-me sempre des del cor. Comença a albirar la immensitat, la infinita llibertat, l'infinit amor i llum expandida que soc i comença a sentir aquest Amor tan infinit que existeix en tot. Vés acostumant el teu cap a canviar de pensaments. No els neguis. No neguis el dolor. Accepta'l, accepta'ls per transformar-los, és normal que els tinguis. Sempre, aquí a la Terra, t'han ensenyat així.

Però tu saps, des del fons del teu cor, del teu esperit, que això només són limitacions i l'ànima no pot viure amb limitacions. Deixa-la brillar, mama, sense por, sense dubtes. Deixa-la créixer, que es vagi manifestant cada vegada més. Tot és una cadena subtil i potent. El camí es va fent caminant. I, sobretot, treu-te preocupacions

del damunt, pensaments pobres. No pateixis, viu el moment i –com tu sempre m'havies dit, mamu- quan arribi el moment farem el que s'ha de fer, el que creurem que hem de fer, el que des de sempre i des de dintre sabem que volem fer.

T'estimo molt, molt, molt. T'abraço, ric, us miro i us abraço a tots dos i a la iaia, sempre. Un petonàs, mamu, des del cel fins a la Terra, des de la Terra fins l'infinit.

"Ernest meu preciós, ja estem a juny i el dolor i la pena em tornen a pressionar... Si ara deixo parlar al meu cap, em surt la por i el desconcert, la immensa pena que no continuïs al nostre costat com sempre. Tu, la Neula, i la vida que teníem. Les il·lusions que teníem, els projectes que teníem, la família que teníem. Em sembla impossible que hagi passat això, aquest canvi tan radical en les nostres vides; aquest abans i aquest després tan inèdit, i que encara puguem continuar vius. Em sembla que no pot ser. Es tan gros, que quan el cap em domina no entenc...

I, en canvi, estem vius i et continuem sentint, fill meu. D'una manera tan subtil, tan màgica, tan amorosa i potent que és per això que som vius. No només no hem mort sinó que estem doblement vius. Per viure aquí i per viure en aquest món on ara ens has ensenyat que ets, a casa, amb la veritable forma en que existim des de l'ànima, des d'aquests éssers de llum que som, que sempre hem estat i que sempre serem.

Per això no ens hem mort darrere teu, perquè cadascú té el seu procés i el seu propòsit de vida. Continua essent tanta la nostra fe en tu, fill, i ha estat i és tan gran l'amor que ens ha unit, que aquest ha permès i ens està permetent, crear aquest pont entre aquest món tan material de la Terra i aquest món espiritual, invisible, subtil i màgic de l'esperit".

" Mama, que valenta que ets! Em tens aquí, em sents oi? Em tens aquí, fent-te forta, fent-te valerosa, fent-te costat perquè trobis la teva força, que és molt gran, i la facis sortir. Ja sé que tens molta por d'aquests mesos que s'acosten: el meu aniversari; el 10 d'agost, la data en que vaig marxar; les vacances, el temps de vacances que sempre tant has estimat i que hem compartit tots aquests 14 anys aquí...

Mama, és inevitable: arribaran i també passaran. Deixa que vinguin, deixa que se'n vagin. És temps fictici, és temps irreal. Mama, no existeix el temps, és només una manera terrenal i limitada de mesurar. No tinguis por, procura mirar-t'ho per l'altre cantó. Jo t'ajudaré, tots t'ajudarem. Serà sempre el meu aniversari si tu vols, si ho voleu, mentre sigueu aquí. Fora d'aquí no existeix, som eterns, no es pot mesurar ni limitar un ésser etern.

Jo he viscut aquests 14 anys d'una manera tan plena amb vosaltres, que és molt més del que molta gent podrà viure mai. Soc feliç del que he viscut i del què estic vivint ara, sobretot del què estic vivint ara. Pots viure el meu aniversari feliç, mama, si no deixes anar el cap, només vivint-lo amb el cor; aquest cor tan gran que tens i que ni tan sols en tens una idea. Mamu, jo t'acompanyaré, no et deixaré, no us deixaré i us miraré content. Aprèn a no fer-te expectatives, tot t'arribarà. Les expectatives només fan que frenar. Estigues tranquil·la, mama. Com sempre, escolta el cor. Respira i pensa amb el cor, és ell que et portarà la calma, la pau, i d'ell rebràs la força que tens dins per saltar aquests obstacles que et falta passar aquest primer any per a vosaltres, que no és res per a mi.

Us estimo. No tingueu por de demanar, tots estem pendents d'ajudar-vos. Us estimem molt, saps mama?. T'abraço fort, molt fort, premo la meva galta contra la teva i et faig un petó immens, que mai acabarà.

∞

"Preciós meu, Ernest, hi ha molts moments que no em sento satisfeta de mi mateixa, dels meus pensaments, paraules i obres. Sento que em dius "***No passa res, tens una altra oportunitat a cada moment",*** però com em costa a vegades!"

Sento que les persones que m'envolten em fan realment de mirall: quan no m'agrada el que hi veig és perquè reflecteixen una part de mi que tinc a dintre i que no em vull veure ni reconèixer... me'n començo a adonar. Espero dels que tinc més a prop que em donin allò que no em dono a mi mateixa perquè no tinc prou força per donar-m'ho. Els carrego d'un pes que no és seu, sinó meu. L'alegria, la comprensió, la paciència i l'amor que em falta a vegades no puc esperar que m'ho donin els altres, ha de sortir de dintre meu. Només m'ho puc donar jo mateixa. I deixar que els altres siguin ells mateixos.

"Mama, soc aquí. T'espero cada dia quan surts de La Cuca Fera, et dono la mà, t'acompanyo i t'estimo. Ets molt gran, mama, tu et sents petita però no ho ets, i estàs creixent. No pateixis, mama, recorda. Recorda'm tal com m'has conegut perquè sóc el mateix: sóc el mateix amb les mateixes creences que tenia per dintre, amb la mateixa llum, amb el mateix cor que has viscut. Jo estic bé, mama, m'agradaria tant que ho poguessis sentir amb la mateixa intensitat que jo t'ho dic i ho sento! No has de deixar que el vel de la tristesa apagui el meu somriure feliç de quan era aquí, perquè

és el mateix amb el que et miro ara. Ni deixis que et tapi els projectes que tenia perquè són els que estic fent ara. Mama, mira més enllà, no t'enganxis tant al dolor, a la pena. L'ara és net, és lliure de tot dolor si ets capaç de connectar amb mi des del cor, no des del cap. Des del cor, per sentir-me. Que l'aventura és molt gran, mama, que el món és infinitament més gran del que veus.

Això d'aquí, mama, passarà. És necessari que aprenguis, que experimentis tot allò que t'arriba perquè és el teu aprenentatge. Ser capaç de viure, d'experimentar en carn pròpia el dolor de la separació, perquè és així, perquè ets humana, i ser capaç de caminar enmig d'aquest dolor cap a la llum, tornant la foscor en albada, tornant els somnis en realitat, tornant la mort en vida. És així, mama, confia en el teu cor. En el més profund d'ell tu saps que és així. Sempre ho has sabut, sempre has intuït la vida d'una altra manera, els límits d'una altra manera. Sempre has somniat que es podia aguantar tot perquè, més enllà del dolor i la mort, hi ha la vida radiant que continua. Sempre ho has sentit, però ara ho has d'experimentar, i no és gens fàcil; però tu ho vas pactar així i ho estàs complint.

Encara que et sembli que vas lenta, que vas a poc a poc, que t'estanques, no és veritat, mamu. Estàs avançant impecable, endavant. No et pots desempallegar del dolor perquè no és així com el dolor se'n va. Només el pots transmutar amb amor. Amor com el que hem viscut, amor tan pur i incondicional com el que estem vivint ara. Només amor incondicional, sense condicions, sense pautes, sense premis, sense cap garantia que no sigui la del teu esperit i el meu que estan units per sempre.

És molt dur per a tu, ja ho sé, ja ho sento, i voldria que fos més fàcil. Però hi has de passar, mama, has d'avançar i només tu ho pots fer. Jo t'estimo sempre i quan tu em demanes des del cor, hi soc, i quan no em demanes des del cor no em sents, però hi soc igualment. Sempre hi seré, sempre us esperaré. Hi ha el sol, mama, hi ha l'alegria, el goig de viure sabent que jo continuo... I no tornaria, mama, jo no tornaria. No et pots imaginar que densa és la vida a la Terra quan en surts. Ja ho sabràs. De vegades ho pots albirar, de vegades no. No tinguis por, el més important és no tenir por, no deixar que la ment ens provoqui tant que ens tapi la rialla, la il·lusió, la creença, l'amor.

Mama, tu pots amb tot. No t'angoixis, tranquil·litza't, respira fondo, sent-me. No em busquis amb els ulls d'aquí, ni m'esperis tocar amb el tacte d'aquí. Tu saps que em pots sentir, i em sents, amb les orelles del cor; que em pots veure i veure el món on visc amb els ulls de l'ànima, i em pots sentir amb els ulls de la intuïció i de la certesa. Saps que ens comuniquem, que ens veiem en somnis, que ens sorprenem amb sincronies, per què dubtes que és així?... perquè el cap et fa males passades.

Mama, no vulguis viure més dolor del que es presenti inesperadament. No alimentis amb la pena el dolor que ja has viscut. No deixis que el cap et torni a transportar als moments més dolorosos fins a sentir el mateix dolor dels primers dies. Això no, mamu, no és necessari. Lluita contra això, t'ho demano. Accepta el dolor de

la meva absència actual però no la passada; no es pot reviure el dolor una vegada i una altra. Creu en el que saps. Quan et vingui la nostàlgia tan gran de no estar amb mi quan vas pel carrer, accepta-la, i transmuta-la amb amor: "Això ja ho vam viure – digues- això ja ho vam fer"... I va ser meravellós i no ho oblidarem mai, sempre ho tindrem amb nosaltres.

No, mama, et toca viure d'una altra manera, d'una manera que no es pot ni imaginar però que tu ja has tastat. La manera del cor, de l'ànima. La manera sàvia, la que ho sap tot. La que sap que això és fictici, que són situacions, que és per aprendre, per avançar en tot allò que hem triat...

El camí, mama, no oblidis mai el camí. Aquell que vas començar un dia quan vas venir, que has anat triant per on fer-lo anar des de sempre i que continua fins al final. Que al mirar enrere puguis dir: "Quantes coses he viscut, quantes experiències m'emporto, quant d'amor he viscut i quant d'amor he rebut". I llavors, allà, finalment, em podràs veure de nou i abraçar, i jo t'esperaré. Però d'aquí a allà hi ha molta comunicació entremig, mama. És màgica. La vida és màgica si t'obres sense por, sense por. Buida't, sí, com la canya de bambú. Vés deixant aferraments. Ets immortal, com jo. No et perdràs, no em perdràs. Només avançaràs i guanyaràs en amor, pau i felicitat.

Mama, aquests dies potser patiràs, o pots no fer-ho. És la teva elecció. Sigui el que sigui, obre't, rendeix-te a viure el que hagis de viure i pensa que jo estic al teu costat, no ho oblidis. Mamu, sé que voldries més i, sobretot, allò que no pots tenir, però pensa en la màgia que vivíem llegint, imaginant... és real, existeix i ja l'has tastada. Obre't. T'estimo moltíssim, al papa també. Sou tots dos amb mi perquè recorda: sempre serem tres.

Mamu maca, riu. Mira'm i riu. Sóc el mateix, t'estimo igual i més. Tu em vas ajudar molt, jo t'ajudo ara. Mira'm, sents el meu amor tan gran?, doncs?... Soc real, mamu, soc real. Creu en tu. Creu en tu i estima't. Posa't a prova: intenta deixar anar coses, aquelles que més et costen. Cada vegada et sentiràs més lleugera i la llum del teu ésser t'il·luminarà, a tu mateixa i als altres. I sempre dintre i fora teu jo hi soc. T'estimo infinitament, t'envio llum i energia perquè avancis sense por. T'escolto, mama meva. Ha canviat la forma, però el contingut, l'amor, la vida, només s'ha ampliat.

T'estimo molt, per sempre."

∞

Ahir van venir a casa, a visitar-nos, deu companys de l'Ernest. Ens van portar una planta, un recull de fotos seves, que havien recollit entre tots, i una carta per ell, perquè la tinguéssim nosaltres. Vam passar la tarda junts, compartint vivències, records, somriures i llàgrimes. Sempre els estimarem.

La carta diu:

"Ernest,

Ens coneixem des de petits: jugàvem, ballàvem i sobretot rèiem sense parar, ens ajudaves sempre que ho necessitàvem i amb el teu somriure ens feies gaudir del moment.

Sempre hi haurà un àngel entre nosaltres que no podrem veure però que sí que podrem sentir, el teu record estarà sempre entre els nostres cors.

Sempre hi haurà una estrella al cel que mai deixarà de brillar. Has deixat aquest buit que no es pot omplir, has deixat un sentiment trist que sempre perdurarà.

Mai t'oblidarem"

Van marxar i, al tancar la porta, quina abraçada tan nostàlgica amb en Chicho!

"Ernest, sentim a l'ànima la teva absència física. Com pot ser que tu no hi siguis entre els teus amics? Com pot ser que hagis marxat?... Em van venir unes ganes enormes d'ajudar a aconseguir que la teva marxa no hagi estat en va. La teva vida aquí, en aquests 14 anys, ha marcat profundament a tothom que t'ha conegut, que ha tingut la sort de conèixer-te. Doncs ara, la teva marxa, tan aviat, tan inesperada, tampoc serà en va. Marques i continuaràs marcant. Continuaràs present en tots, i tothom arribarà a saber que hi continues essent, ensenyant aquest món màgic i invisible, fet d'amor, d'alegria, de llum i pau en el que vius i des del que ara ens veus i ens guies."

∞

"Em sento una mica desconcertada, una mica poruga, com aturant tot el que ha de venir per por a deixar del tot enrere el món tan feliç que hem viscut aquí amb tu. Aquest món que ha estat el motiu de la nostra existència per tal que poguéssim viure ara aquest gran repte que tenim davant. Un repte nascut en el moment que hem acceptat que la mort no existeix; que tu continues vivint, evolucionant i estimant-nos més enllà de la separació física; que existeixes en el món invisible i espiritual de l'energia, del que procedim tots, on anem tots.

Sento por també, por de no estar a l'alçada, por de ser portadora de quelcom meravellós però que em posarà en evidència davant dels altres. Tot el meu ego es remou,... i al final, és ben cert, què va quedant quan ho perdem tot? Què queda quan tot el que creiem que som es perd?: el nivell econòmic, el nom, el prestigi social, la família, les coses materials... Què queda quan ho perds tot?... Allò que queda ets realment tu, el que realment ets.

Quan t'he perdut físicament a tu, rei meu, he quedat sense el que més estimava aquí a la Terra, sense el que més em feia viure, estimar, riure... Tot el meu món, des que vas venir, es va concentrar en la teva persona, en la teva ànima, en aquest fill tan estimat que em vas ensenyar des del primer dia a estimar, a mirar-me en els teus ulls, a oferir-te tot el meu temps, el meu amor, les meves il·lusions, els meus pensaments. El meu món, el meu tresor eres tu. Hi havia els altres, és clar, la família, la feina, les aficions... però venien després. El nostre món, el d'en Chicho i el meu, eres tu.

Acompanyar-te en la teva creixença, en el teu despertar a la vida, ha estat el millor que ens ha passat. Has estat el nostre món. Era conscient que tot t'ho abocava a tu, que deixava de banda coses que potser hauria de recuperar més tard quan tu, ja de gran, fessis la teva vida més enllà de nosaltres, però ho havia de viure així. Sentia que ho havia de viure així. El meu cor, les meves cames, el meu anhel era estar amb tu i compartir tantes hores com podíem junts, parlant, llegint, comentant, rient, de vegades també plorant, però sentia la necessitat de no desaprofitar cap moment d'estar al teu costat.

Per això, quan has marxat, al contrari del que es podia esperar, del que jo hagués pogut imaginar mai... quan has marxat ha quedat un buit que no es pot omplir amb res, sí. És un buit físic: no hi ets, no et puc veure ... Però no he quedat partida, no he quedat sense res, no m'he perdut perquè tu continues existint.

Tu has aconseguit que l'amor que ens vas donar hagi estat tan ferm, tan gran, que no ha estat tocat per l'absència. La mort ha fet que abandonessis el cos, la part material amb la que podem viure aquí a la Terra, però tu només t'has alliberat i nosaltres et continuem sabent i et continuem sentint.

Tenim una aventura tan gran als nostres peus per avançar, tan gran en el nostre cor per estimar, tan gran en la nostra vida per comunicar... que fins i tot va més enllà del que a vegades pensem que podrem fer. Estic oberta, carinyo, l'absència no elimina res, només que costa molt portar-la. L'enyorament és tan gran que fa falta molta força per mantenir-me dreta, amb la mirada alta i la vista més enllà del que veuen els ulls físics.

Són dos mons que cal ajuntar. Jo no puc negar que la meva por més gran és allunyar-me del món que hem viscut aquí, acceptar definitivament tot el que això comporta i avançar. És l'ego el que em fa aferrar a un temps que ja ha passat. No ha desaparegut, només ha passat. No ha marxat, **només ha passat**. El nostre avui continua estant tots tres junts d'una altra manera i m'hi haig d'abocar a totes, obrint-me a la màgia i l'amor del món que ens estàs ensenyant, de les ànimes de llum que som tots per dintre. Tot això només ho puc fer avançant, caminant, mullant-me, però sense esforç. Sé què és el que em fa sentir bé.

Ernest, carinyo, què en penses?"

"Mama, tot el què has dit tu és el que et podria dir jo. Jo t'espero, tu ho saps. Estic al teu costat, tu ho sents. Et reforço allà on tu necessites més força. És dur el camí per on estàs avançant, mama maca, però es farà més lleuger, ja ho veuràs. A mesura que obris el cor, obris els ulls i et deixis portar pel que sents tot s'anirà fent més clar, més alegre. Alegria és el que has de trobar, mamu. Tota l'alegria que tenies quan jo era aquí la tens encara dintre teu. És la teva llum especial, la teva guspira. Treu-la, no facis cas del teu ego, del què diran. No importa si t'entenen o no, què és això?, a qui ha d'importar el que pensin els altres? Mamu, cadascú té el seu propi camí i el seu propi aprenentatge. Vaig riure molt l'altre dia quan estaves amb els nens fent de bruixa; aquella espontaneïtat, aquella alegria, aquell esbojarrament que et sortia de dintre és la teva essència.

Tu no ets dolor, mamu. Tu no ets tristesa. Tu ets un esclat de colors, d'alegria divina, de bellesa... Tota la resta és el teu ego, amb les seves pors, els seus encotillaments, els seus límits. Fes-los fora, fes-los fora de tu. Són noses, són traves pel teu esclat. Tu ho pots tot, tu ja ho vas dir fa molts anys: "Jo no he vingut a aquest món per ser desgraciada. Jo he vingut a ser feliç i faré que la meva vida sigui feliç."***... Te n'adones, mama?, és la teva missió: ser feliç en aquesta vida malgrat totes les adversitats, malgrat totes les penes, malgrat totes les pèrdues que puguis tenir al davant. És el que vas triar fer: convertir totes les penes en llum per mitjà de l'alegria, de la felicitat, de la llibertat.***

Jo només t'he ajudat, però tu ets la protagonista de la teva vida. Tu, mama, ets la gran protagonista de la teva vida. Per això ets així, forta malgrat el dolor, feliç malgrat les pèrdues, lliure malgrat el teu ego i estimada, molt estimada per a tots nosaltres, la teva família d'allà i d'aquí, pels teus amics. Ets una torxa de llum que brilla per a molta gent, inclús quan no et fas llum ni a tu mateixa.

Reconeix-te mama. Mira't a dintre. Reconeix la llum que ets. Estima't, respecta't, enamora't de tu i surt per sempre de la fosca del dubte; surt. Tots hem vingut a ajudar-te, tots estem ajudant-te. Jo soc molt i molt feliç d'haver estat el teu fill aquí, de l'amor que m'has donat i em dones. Procura avançar, mama. Jo soc aquí, i quan més avancis més em sentiràs, més em veuràs i més aviat ens anirem retrobant; cada vegada més intensament. No importa que tornis a caure, a parar. No importa, perquè tot el que puguis arribar a sentir et fa gran.

T'estimo molt, molt i molt. Riu, riu amb el papa, tots dos ho necessiteu. No us deixeu enganxar per la pena. No em podeu veure però soc molt present, molt viu. Soc a dintre vostre i a fora vostre, en els vostres ulls, en el vostre cor, en els vostres actes i cançons, en el vostre amor. Vosaltres també em feu gran. Escriu, mama, i pregunta, pregunta'ns, sense por.

T'estimo moltíssim."

∞

"Ernest, abans m'has dit que no jutgés, que només són emocions. Pots ajudar-me, rei?"

"Mamu, no posis nom a les coses, no judiquis, no cataloguis. Sobretot no ho facis amb tu mateixa; amb els altres tampoc, però comença sempre per tu. Ja ho saps, només et pots canviar a tu, res més. El altres són un reflex teu.

La ira és una emoció. No hi posis res més, cap més etiqueta, mama. Quelcom dintre teu, quelcom que has viscut i t'ha quedat arrelat a dintre fa que reaccionis amb la ira quan no voldries. Ja sospites què és, ja ho saps, però no ho deixes anar. Mama, busca dintre teu. Busca sense por, sense judici, aquests records que t'estan fent mal perquè no et deixen creure en la teva llum. Cerca, recull tot el que puguis i dóna-m'ho, jo m'ho emportaré. Treu-te de sobre aquestes capes de no poder. Dóna-m'ho i deixa't lliure per a actuar com vols actuar.

T'has d'estimar molt, mama. Dintre teu hi ha una nena molt sola, molt enrabiada, molt adolorida, que s'ha quedat arraulida en un racó esperant que l'ajudis a sortir. Les emocions no son ni bones ni dolentes, ets tu la que els dones aquest poder. Les emocions són reaccions davant una situació, frustrants quan no es resolen i es perpetuen; bones i oportunes quan ens serveixen per comprendre i avançar. No et miris amb desconfiança, ni amb aversió. Mira't amb amor. Com pot ser d'una altra manera? Com creus que pots sentir-te tan bé i tan malament a l'hora?... Ets de tot, perquè has estat de tot. Només has de deixar anar tot el que et limita per avançar. Tot allò que et reté, que et bloqueja, que et fa resistent ho has de deixar a totes. Dóna-m'ho, jo m'ho enduré. I tu respira, estima't i actua ja com tu vols.

Mama, tens por, tens pena, tens dolor, és normal. Però actua, no et quedis quieta esperant que la ment et matxuqui. Tu no ets així. Intenta, intenta i actua."

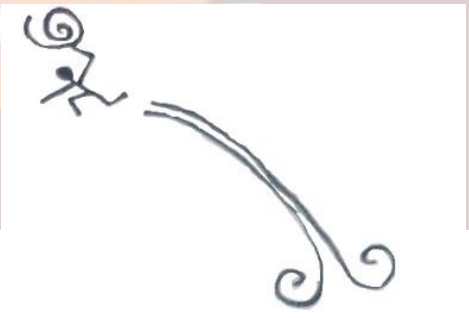

"Ernest, fa dies que no et demano que em diguis res per por de no sentir-te, de dubtar de mi mateixa... Ahir, en la meditació de lluna plena que vam fer, vaig plantar les llavors de la fe, l'alegria, la connexió, la paciència i l'amor. Vull que creixin en el més profund del meu cor perquè floreixin un dia i m'ajudin a construir la realitat que desitjo i somnio; una realitat en la que hauré entès i acceptat totalment que hagis marxat, honoraré totalment el teu camí i els teus ensenyaments sense dolor, perquè l'hauré transmutat, i viuré amb agraïment i alegria el meu camí aquí, podent-me connectar i veure't amb els ulls de l'ànima, que són molt més potents que els ulls físics.

I el meu procés servirà per a moltes altres persones que aprendran, com jo estic aprenent, que la mort no existeix, que la vida va molt més enllà d'aquest món i que és eterna; que no ens hem d'agafar a res perquè som éssers de llum que venim a viure experiències humanes.

Ernest, què em vols dir, carinyo?

"Mama, estic molt content que em tornis a demanar. He seguit de molt a prop el teu dolor, el teu procés, esperant el moment que em tornessis a buscar, que t'obrissis a tornar-me a sentir. T'he enviat senyals, te n'envio sempre, aquests senyals que tu sempre veus encara que aquests dies no volies veure'ls.

T'estimo molt, mamu, ja ho saps. No et deixaré mai. Jo sempre et tibo, sempre t'acompanyo i estic convençut que vindràs, que per molt que necessitis descansar i parar per poder assumir tot el que t'està passant, després tornaràs. He estat tan feliç amb tu!, això és el que t'ha de servir, mama: l'alegria que hem viscut, la compenetració, l'amor, la comunicació, tot el que hem jugat, tot el que hem rigut, tot el que hem plorat.

Et costa creure, veure'm, sense pensar si estic bé. Jo estic bé. És el que havia de fer, era el meu temps de venir a aquest món. Tu també has vingut per un temps, i quan acabem aquest temps llavors és com si despertéssim d'un son i recordem qui som de veritat; ens reconeixem de tornada d'un altre viatge que hem fet per aprendre i ens retrobem amb la família de llum amb la que compartim l'eternitat i les experiències de Vida. La nostra joia i plenitud és tan gran quan ens retrobem amb els éssers de llum que han estat fills, pares, companys, amors, enemics, en altres experiències terrenals! Som tan feliços, tan amplis, tan il·limitats, tan lliures, tan creadors, tan divins, que no es pot explicar.

Mama, recorda tot el meu desig de volar, de màgia, de crear, que tenia aquí a la Terra. Era la meva manera de no oblidar, de retrobar d'alguna manera el que jo sentia per dintre sense saber tot el que significava. Fins que els meus guies em van venir a buscar... T'ho he dit sempre, no vaig patir gens, mama, va ser tan fàcil com treure't un pijama.

El tiet Àlvar també t'ho va dir allà al tanatori: "*Tanta por que tenim de la mort... i no passa res, és tan fàcil estar a l'altre cantó!"*

Recorda l'avi: "*Em sembla que he vist el cel avui, nena... Hi havia una claror, una llum, una pau, i s'hi estava tan bé!"*

És molt dur aquí a la Terra, fins que no recordem, viure les pèrdues sense por, perquè es viu aferrat a tot allò que dóna identitat terrenal, l'ego. I aquella por de perdre l'ego! Tu ho saps, i ho estàs aprenent a viure, i és molt difícil.

Mama, només pots aguantar-ho tot amb fe. Has fet bé de plantar aquestes llavors; de fet, ja les tens dintre teu, però les has de conrear, de cuidar, d'estimar i de fer-les créixer.

La por, la pena, formen part del teu cor, però són capes. No les vulguis per sempre. Tens l'oportunitat. Cada dia tens l'oportunitat de destapar-te una mica més, fins que un dia cauran pel seu propi pes i això et farà volar. Creu en el teu poder, mamu. Ens hem estimat en moltes altres vides, hem viscut en moltes altres vides, però no et pots imaginar com hem viscut i com viurem fora d'aquest món. La terra és molt bonica, l'experiència de sentir ens fa complets, però la llibertat plena, amb el coneixement que construïm en cada vida, ens fa il·limitadament infinits quan tornem a ser l'energia divina i conscient que som. Mamu, ja sé que costa d'imaginar. No cal que ho facis, només vés intuint, vés aprenent a percebre amb altres sentits... Som molt més del que ens creiem.

Estic content de parlar amb tu, mamu. El papa fa grans progressos, ja ho saps. Tu també. Obre't, creu en tu, confia, deixa't portar, deixa't fluir. Res del què se't presenta és perquè sí, et porta cap a una altra evolució. Deixa que el corrent de la vida et porti, mamu. No et resisteixis, no hi perds res, només hi guanyes. Tots t'estimem molt; l'avi i l'Àlvar també esperen que els demanis. Tots et vetllem. No tinguis por, mama: somriu, alegra't, el teu fill està amb tu, sempre. Que no et guanyi la nostàlgia del que ja no viurem aquí. Ho hem viscut altres vegades, moltes altres vegades, i només és una ínfima part del que és en veritat la vida, la vida real.

Mamu, un petó, i un altre, i un altre. T'estimo. Juguem, podem continuar jugant dins el cor. Sent-me, estima'm, no esperis allò que no pot ser. Tot ho hem viscut, tot ho tornarem a viure, i MOLT MÉS.

El teu fill que t'estima infinitament, bojament, incondicionalment."

∞

"Sento que em torno a sentir valenta; que les coses es tornen a posar al seu lloc; que davant meu hi ha un camí encara que sigui diferent, encara que sigui desconegut, amb molts interrogants. Així ha de ser, diferent. El camí ha de ser per força diferent perquè tu ja no estàs físicament amb nosaltres. Per això tot ha de ser diferent, forçosament. El que no podria ser és que tot fos igual menys la teva presència, no. Ha de ser diferent perquè et venim a buscar. Ha de ser diferent perquè seguim el teu camí invisible i potent, subtil, màgic, silenciós.

El camí amb tu aquí ha estat meravellós, increïble, preciós! El camí ara, amb tu al davant, invisible i present, també és increïble i màgic. I serà meravellós".

"Mama, soc aquí, ja ho notes. M'agrada molt que em demanis per parlar amb tu. Soc feliç de veure-us, al papa i a tu, avançar en aquest camí que us porta a mi.

M'agrada veure-us jugar, veure-us riure, veure-us parlar, veure també com us ajudeu; sempre us ajudeu encara que a vegades ni vosaltres us n'adoneu. Estic content perquè jo estic també amb vosaltres i quan us ve l'enyorament d'un record, d'una carícia, d'una alegria, jo ric amb vosaltres.

Sé que esteu avançant i que no és gens fàcil, però també sé que tirareu endavant perquè així ho voleu des del fons del vostre cor i la vostra ànima; perquè així estava decidit i aquesta és la força que us tira endavant. Tots dos sou diferents en la manera, però tots dos us feu costat i allà on arriba un, arriba l'altre per diferents vies.

Confia, mama meva, te n'has sortit d'aquest pou on estaves ficada. Te n'has sortit perquè has trobat el camí tota sola. Tu has decidit sortir-ne i has trobat la via que t'ha donat aquesta força: el confiar, l'alinear-te amb la vida i deixar-te fluir amb ella. No oposar-t'hi. No negar el que no es pot canviar, sinó deixar-te anar en el corrent de la vida, confiar en ella i aprendre a viure el dia a dia amb tot el que ens porta, que és màgic i és amor.

Penses molt en mi i el fet de pensar en mi fa que trobis també la força del nostre amor. Els detalls que en el seu moment es van quedar gravats en la teva ment i en el teu cor eren perquè avui els recordessis i anessis trobant-ne el sentit, les respostes. Mama, no ho podies haver fet millor. Hem estat tan units, has cregut tant en mi que em vas donar sempre la confiança, el recolzament i la companyia per avançar per allà on jo sentia i quan jo ho sentia. Us haig de donar les gràcies, papes: mai em veu obligar a fer res que jo no sentís i, mama, no només ho vas respectar sinó que ho vas compartir. Vas compartir amb mi les aventures, la màgia, el desig de fer coses diferents, la imaginació, el joc... Em vas fer viure tants moments meravellosos! Els vam viure junts.

Això ha estat un tresor tan gran que ja no es pot perdre. Per això ens podem parlar, per això em pots sentir, per això et puc sentir. T'espero, et recolzo, et toco, perquè el nostre amor, l'amor de tots tres, és la clau de la victòria que ens espera davant el camí que hem començat. Un camí que ens fa a tots iguals, tothom al seu ritme, tothom al seu pas i pel seu propi sender.

Mama, dius bé quan parles amb el papa de dedicar un temps a connectar amb el món espiritual per sentir-me, per viure el silenci, per crear. Feu-ho. També has començat un camí amb la iaia d'acceptació que t'ha de portar un gran amor.

T'estimo, mama. Pensa'ns, pregunta'ns, a tots. Un petó infinit."

∞

"Haig d'agafar la teva força, Ernest meu, la que tu m'ofereixes per afrontar la vida que ara em toca viure.

Davant el dubte- **Fe,** en el que sentim i estem vivint.

Davant la por- **Força,** perquè ja no hi ha res que ens pugui fer por, només la fosca que em puc crear jo mateixa. La foscor de no ser capaç, un mateix, de viure la pròpia llum.

Davant la tristesa **Alegria,** la que hem viscut, la que portem dintre l'ànima i que és immune a qualsevol paper d'aquest teatre que és la vida a la Terra.

Davant el dolor- **Acceptació i amor,** perquè és un dolor producte de la teva absència física aquí. És un dolor proporcional a l'amor que hem viscut.

Davant la foscor- **Llum,** la que tenies en els teus ulls, la que portem en el nostre cor, la que tu ens envies. I la de tots els éssers de llum que ens estimen, el papa, l'Àlvar, tots.

Davant la desesperació- **Confiança** en el nostre camí, sabent que tot són situacions que la vida ens posa al davant per evolucionar.

Davant l'enyorament- **Records,** tot el que hem viscut junts i que ens fa sentir aquest amor tan gran que la separació temporal no pot apagar.

Davant l'absència- S**enyals,** tots els que ens envies i captem, tot el que ens fas viure en el camí."

∞

"Carinyo meu, aquesta setmana vénen els nostres amics i les companyes de feina a casa per tu, per nosaltres i per tots. Els volem donar les gràcies. Els volem explicar com vivim la teva absència, fill meu, amb amor, amb alegria, amb llum. Si et plau, ajuda'ns a parlar des del cor. No es pot parlar d'una altra manera. Ajuda'ns a saber expressar tot allò que sentim, que hem après i que ens fa tirar endavant. La sala de baix està plena de totes les creacions que ens has deixat. M'agradaria que tornessin a casa seva amb un trosset més de tu dins el seu cor lluminós, més resplendent."

∞

"Hola mama meva, soc aquí. Vinc a tu feliç i orgullós que sigueu com sou; de sentir-vos tan resplendents, tan purs, tan nets quan heu parlat de mi, del vostre pas, del vostre avenç i de la vostra força davant la vida que se us obre al davant. Aquesta vida tan radiant però tan difícil, que mai haguéssiu sospitat, que mai haguéssiu imaginat ni mai haguéssiu triat com a éssers humans.

Mama, jo sé el que sents. Sé que mai m'haguéssiu deixat. Vosaltres mai haguéssiu triat un camí sense mi aquí a la Terra. En canvi, com a éssers de llum que sou, éssers de llum encarnats en aquest cos humà que tant estimo, que tant he estimat

i desitjat, heu recordat, heu acceptat i heu confiat. Esteu recordant, esteu acceptant, esteu confiant i transmutant tot el gran dolor de no tenir-me amb vosaltres, físicament, en amor. En un amor gran i infinit, incondicional; un amor que us permet mirar la gent als ulls i dir-los: "L'Ernest no és mort. L'Ernest continua. Ell i tots els éssers humans". I els podeu explicar com viviu una existència tan inèdita que mai, un any enrere, haguéssiu somniat, ni haguéssiu imaginat ni, molt menys, acceptat.

Per això, mamu maca, mama del meu cor, aquesta mama a qui he petonejat tant, a qui he abraçat tant, amb qui he compartit tant aquesta existència meravellosa que m'has donat tu i el papa, i els meus cosins, i les tietes i el padrí, tota la gran família del Perú i tots els amics... els meus grans amics, a qui no deixo mai d'acompanyar i de guiar. Per tot això t'honoro, et dono les gràcies i et dic que no deixaràs mai d'avançar, que el camí se t'obre al davant a cada pas que dónes, que no deixis de creure, d'actuar com tu creus, que en els moments de desànim no deixis d'estimar-te ni d'estimar. Jo em faré present a cada moment de la manera que necessitis per sentir-me...

Ha passat temps ja, mamu. Jo et continuo veient cada dia, a cada moment, però tu a mi no em pots veure. Només em pots sentir, pressentir, intuir. I cada vegada aquests sentits es faran més grans, més subtils. Tot s'anirà fent més fluid.

Estigues orgullosa de tu mateixa, de la gran persona que ets aquí a la Terra, de la llum radiant que ets en el món espiritual. Jo t'abraço, et beso, t'estimo, volo al teu costat, et faig aire, et faig llum, envio els elements a acariciar-te quan passes, envio els animals que tu pots entendre i sentir.

Mama meva, sempre seré el teu fill, sempre seràs la meva mare. Això ho portem gravat dintre el cor, en totes les cèl·lules, en tota l'ànima. Jo no et deixaré mai. T'ho vaig dir quan era aquí i t'ho torno a dir ara: mai, mama meva, mai et deixaré. Creu, confia en tu primer de tot, perquè en la llum pura que ets, tu i jo som el mateix. I el papa. Aquest papa maco que estimo tant i que té tant potencial dins seu per obrir. Sou grans, sou bells, tots aquí us mirem i us admirem. No decaigueu, no afluixeu, reposeu quan us calgui, però camineu. El camí se us obre quan camineu. Tots som aquí. Feliços, expansius, radiants i alegres de veure com avanceu.

T'estimo molt, mamu. Molt. T'abraço. Sent-me."

∞

"Et trobo a faltar, fill meu. Estem de vacances i tu no estàs amb nosaltres com sempre. Tinc clar que aquesta és una altra de les enyorances grans que hem de viure en aquest any que està a punt de tancar el seu cercle.

Tenim senyals teves, rei. Aquesta nit, a les quatre de la matinada, m'he despertat. Se sentia tant vent a fora!. M'he llevat i he sortit al porxo de la casa rural... un

vent fortíssim sacsejava els arbres, udolava fort, els feia parlar... I jo, encantada, m'he assegut al pedrís i he mirat el cel, en el que el vent havia fet marxar els núvols plujosos del vespre abans i havia deixat lluir les estrelles i la mitja lluna per a mi... Una bola de foc ha travessat el cel davant els meus ulls... Ernest! Lluny es veia la claror dels llamps que queien sense soroll. M'hi he estat molta estona, només amb l'embranzida dels arbres, el so del vent i la quietud dels estels. Sempre m'ha agradat el vent d'estiu, el vent que ho sacseja tot, també a mi; que em fa sentir un element més de la natura sota la seva força; el vent que no fa fred, que ve de gust.

Ernest maco, et trobo a faltar, però confio en la vida i confio en mi. Confio que sóc capaç de viure amb la meva força i convicció. Crec en tu, fill meu estimat. Crec que estàs al meu costat, que m'ajudes, que rius amb mi, que m'envies senyals, que ens trobem en somnis. Confio que tinc un camí davant meu per descobrir que m'acosta a tu i a mi mateixa, i agraeixo tot del què disposo per ajudar-me a avançar."

"Mama maca, confia, respira, tanca els ulls, olora, escolta el cor, sent-me. Tot està bé. Està bé que estiguis on estàs, està bé que et sentis a gust, està bé que em trobis a faltar, és normal. Tot està bé, mamu, tot està bé. És així com ha de ser. Creu en el que sents. Tu em sents, jo et parlo i tu em sents. El dolor que encara viu dintre teu fa que m'escoltis i ploris perquè tu saps que, més que res, voldries que continués al teu costat com sempre. Ara plores només d'imaginar-t'ho, perquè m'estimes tant, mama, que t'és molt difícil viure la meva absència.

Escolta el vent, respira'l. La terra és molt bonica, mama, i tot et parla de mi, del que hem fet i del que faríem si encara fos aquí. Estem fent moltes coses junts, mama, coses meravelloses perquè només les sosté l'amor infinit i incondicional que estem vivint. Ets forta. Tot el que et fa plorar és també el que et fa viure, el que et fa creure, el que et fa avançar, el que et fa estimar. És el nostre amor. És l'Amor. És l'AMOR amb majúscules, la única resposta, la força més poderosa.

Pensa en mi amb alegria, mamu. Jo sóc molt feliç. Jo estic creixent, tu estàs creixent, el papa està creixent, tots estan creixent. Ens tornarem a retrobar, mamu, no ho oblidis, tingues-ho present, tal com imagines, tal com esperes. És el que més desitges i ho tindràs.

Escolta el teu cor, com has fet sempre. Sempre ho has fet, mama. No has caigut en la trampa de la matèria, de tenir coses i més coses. Mai, ni en la feina, ni en l'amistat, ni en l'amor. Sempre has estat, com tu mateixa vas escriure, salva de tot mal, perquè sempre has continuat connectada amb la teva ànima encara que no ho sabessis. Sempre has tingut dintre teu la màgia, la fantasia, la llibertat, l'amor a la natura i als animals; sempre has valorat l'amistat per sobre de tot, l'amor, la veritat. Mamu, ets molt gran, t'has d'anar reconeixent com ja fas. Mira per sobre dels ulls físics. Eleva't per sobre de la densitat de la Terra i vola amb llibertat cap a mi, al meu costat, al costat de tots els que t'estimem des de l'altre cantó de la vida.

Mamu, no deixis de creure en mi. Jo soc, tu ets. Jo Soc, Tu Ets. JO SOC, TU ETS.

Un petó, mama, i un altre, i un altre. "Ho saps que t'estimo molt? Per què t'estimo tant?" Cada dia més i més.

El teu fill per sempre."

"Si em pogués buidar; si pogués anar fins al fons de mi mateixa; si em pogués desfer de la forma, dels sentits físics que ens han ensenyat; si pogués relliscar profundament dins el silenci... Llavors trobaria la meva essència, la meva ànima. Llavors ja sabria, ja seria, i em trobaria amb tu Ernest, fill meu. I amb l'Àlvar, el papa... tots els que són Un amb mi, amb Tots.

Deixar-me anar, no pensar, no judicar, no sentir por, no sentir dubte... aquest deu ser el secret. No oposar-me. No fer resistència. Acceptar, confiar, estimar, riure... És així, oi Ernest meu? És així: treure'ns les barreres i les traves de sobre".

"Mama, soc aquí. És així, sí, no hi ha secret, és creure i deixar-te anar. Difícil, perquè són molts anys de creure en el que s'ensenya a la Terra. Són molts segles de domini del pensament i la ment a mans de creences limitadores, però hi ha hagut un procés i ara estem a les portes d'una nova manera d'entendre i funcionar, de percebre, de saber, de sentir i d'actuar.

La principal tasca, mamu: creure en tu mateixa, sentir-te a tu mateixa, reconèixer-te i estimar-te a tu mateixa. Si t'estimes a tu aprens a estimar als altres, a tots els altres. Si et reconeixes a tu, a la llum que ets, la deixaràs brillar i expandir-se, i amb tu brillaran i s'expandiran els que viuen amb tu.

No estàs lluny, mama, ja ho estàs fent, ho comences a fer però encara et sents molt petita, et sents molt lluny i això no et fa bé. Tot té un temps, tot va arribant, però tu mira't, escolta't a tu mateixa.

Jo et miro, t'escolto, et toco, et parlo, et faig aire, t'abraço. Tot això ja ho sents, però encara ho compares amb el món físic que hem viscut i no és el mateix. Mamu, tots som iguals, el que portes a sobre només és una disfressa. Si te la poguessis treure, t'adonaries i et meravellaries de qui i què ets, de qui i què som tots els humans. Ets igual que jo, mama, només que ara vius a la Terra i necessites

d'aquest cos físic per a ser-hi. Has vingut per una feina molt especial que estàs complint des de fa molt temps, només que tu li has donat uns altres noms, adequats i d'acord al llenguatge humà. Has parlat sempre de justícia, d'amor, de lluitar pel que un creu, d'honradesa, de dignitat, de llibertat, de pau, de natura... Has ajudat, has confiat i t'has deixat anar per sentir la llibertat, l'amor, el camí únic de cada un.

No ets nova en aquest món, mama. Ets nova en l'aspecte espiritual, en la vessant espiritual de tot el que vol dir això. I ho estàs descobrint a partir de la meva marxa, de la partida del teu fill estimat i que tant dolor et provoca. Vius aquest dolor al mateix temps que descobreixes el sentit de tot plegat.

No és fàcil, mamu maca. Per això t'he estimat sempre tant. Per això estic amb tu ara, perquè el nostre amor és el que et dona la força per avançar, per obrir-te, per donar, per estimar i per descobrir tota la gran vida que tens al davant. A poc a poc, mama. Vés-ho paint tot. Nosaltres et vetllem i et guiem. Tu ja estàs traient la força de tu mateixa; des del primer dia, des del primer moment que el món se't va ensorrar amb la meva marxa, vas començar a treure la força interna de la teva ànima. Tu creus que era només la meva. La meva evidentment mamu, però la teva també, per amor a mi i al papa. Això recorda-ho i no ho oblidis mai.

No has de lluitar. Has de respirar fondo, has d'acceptar i viure totes les emocions, tant si són positives com negatives. No les vulguis evitar perquè tornaran. Les has de deixar passar, que et travessin. Deixa-les, com si fossis transparent, perquè és la única manera que, per tot l'amor infinit que estàs vivint, les podràs arribar a transmutar. Llavors seràs lliure, lliure per a tot el que desitges.

Mentrestant viu les coses, les petites coses que et fan tan bé: el cant d'aquests ocells que tant estimes, la carícia del vent que t'abraça, els llibres que t'ensenyen i et parlen, els nens i nenes que estimes i t'estimen, l'amor del papa que és tan gran, la companyia i força d'aquelles nebodetes, les meves cosines, que t'estimen tant, de les tietes, de tots els que t'estimen, els propis reptes que et poses,... riu, alegra't, és tot tan fàcil, mamu! Mira de deixar-te anar, vés-te buidant, contempla des de fora i sent totes les sensacions que et parlen de mi, que són moltes i en falten moltes.

Mamu, hem jugat molt en aquest pati, en aquesta casa. Hem estat molt feliços. Ara és una nova etapa de màgia, llibertat i, sobretot, d'amor.

Sempre, sempre amb tu. T'estimo increïblement, eternament"

∞

Ahir a la nit, estava al terrat de casa mirant el cel. Sentia que estava connectada amb l'Ernest, que necessitava quedar-me allà. Sentia dintre meu una gran emoció, parlava amb ell per dintre, li deia el molt que l'estimava, el molt que l'enyorava, tot l'amor que tindria i sentiria per ell, com a mare, mentre jo fos aquí a la Terra, un infinit amor... Va passar per davant meu l'ombra d'un ratpenat que volava... Jo li continuava

dient que aprendria molt per acostar-me cada vegada més a ell, que li agraïa tot el que m'estava ensenyant... Les paraules mudes em sortien del cor amb una intensitat tan immensa! El ratpenat va tornar a passar i després... la vaig veure venir. Primer semblava una estrella blanca que s'acostava, però de seguida vaig veure que era un ocell blanc, totalment blanc, que volava alt i silenciós pel cel, cap a casa. Una òliba potser; va anar venint cap a mi i va passar per damunt el meu cap, per damunt de la teulada. Molt alt, molt blanc, molt silenciós, molt visible, amb una gran pau... Vaig tornar a sentir la màgia de l'Ernest, de l'Univers, com ens escolten, com ens estimen... "Gràcies preciós meu, gràcies papa i Àlvar, gràcies a tots els que ens guien, ens vetllen i ens estimen... Ernest meu, Ernest de la mama, Ernest del meu cor i la meva vida!"

∞

El cap vol fer-me fixar en la data d'avui i que doni importància al fet de viure conscientment que fa un any l'Ernest encara hi era i vivíem tots feliços, ignorant el comiat que ens esperava al cap de tres dies, i sé el dolor que això em farà viure si em deixo anar cap aquí, amb aquests pensaments.

"Mama, no ho visquis amb dolor, viu-ho amb alegria perquè has descobert, hem descobert, que la mort no existeix, que la vida és immensa i que continua molt més enllà, de moltíssimes diverses formes, de moltíssimes maneres que la ment humana no pot ni abastar... Mama, si finalment et guanya la pena i sents el dolor tan profund de no tenir-me amb tu, plora. Treu la pena amb les llàgrimes, no te la quedis dintre, no l'amaguis. Manifesta-la, perquè el teu dolor no és res més que amor. Deixa que et travessi tot allò que t'arribi i, sobretot, no et sentis malament. Jo estaré al teu costat, al de tots vosaltres. Us aniré tocant, us aniré parlant, us aniré transmetent tota l'energia que us calgui per respirar fondo i sentir l'amor, tot l'amor que us tinc, que em teniu i que us teniu els uns als altres.

Tot el matí que esperava que et quedessis amb el bolígraf a la mà per parlar amb tu, mama. Dir-te també el que tu em vas dir ja a l'església allà a Perú: que tu i jo sabíem la veritat. Això és el que et vull recordar, mamu maca. Tu i jo sabíem i sabem que res és el que sembla, que la mort es transforma en vida, una vida infinita, plena, immensa; que l'amor no s'acaba, que el nostre amor continuaria i ens uniria més enllà de cel i terra. Tu i jo sabíem que no s'estava acabant res, que només s'estava transformant en una altra forma més superior que ens espera des de sempre: "*Hi ha una altra vida, hi ha una altra vida****...", te'n recordes mama? tu m'ho deies i jo ho cantava, perquè em feia feliç, perquè ja llavors, des de molt endins, tu sabies que hi ha una altra vida i a mi em ressonava totalment.***

Per això mamu, et vull dir que no importa que la part terrenal t'arrossegui, que el cap et faci tornar enrere i reviure les últimes hores de la nostra vida junts aquí a la Terra, tots tres en el pla físic. No passa res si així ho sents, perquè també és part de la teva experiència i de la teva condició humana. Però mamu, també saps i sents i

vius tota l'altra part, la que has anat aprenent durant aquest any que està a punt de passar. Saps que hi continuo essent, saps que et parlo, que et toco, que el meu amor per tu no acabarà mai. Saps que ens tornarem a veure, que res no mor, que l'Àlvar i l'avi també hi són, sempre hi han estat; que la vida és màgica, és alegria, és plenitud i harmonia quan és el cor el que guia, quan és el cor el que mana, quan deixes que la vida et porti i flueixes amb ella.

Mama, pots riure, pots estar alegre, pots intentar viure aquests dies des del cor, des de l'ànima, sabent que tot continua. I continua d'una manera tan immensa, tan amorosa, tan màgica que ja res pot tornar ni tornarà a ser com era abans que jo marxés. Abans que tu, el papa, la família, sabés que la mort només és obrir una porta per tornar a casa. No et sentis malament de cap manera, ni per plorar ni per riure. La teva llum, la que Ets, no canviarà. Facis el que facis ho fas des del cor i, per l'amor, tot continuarà. Després del 10, mamu, vindran molts dies, molts més dies per a sentir-nos, per apropar-nos, per estimar-nos i per il·luminar tota la gent que veu el nostre procés.

Mamu, jo et miro amb la meva cara de murri, ric amb el meu riure feliç, t'abraço amb el meu amor incondicional i et vetllo, t'escolto, t'admiro, et miro, com sempre he fet, com mai deixaré de fer. Sé que tot aquest dolor passarà i llavors ens sentirem i tornarem a riure més que mai. T'estimo, mama meva, digues-li al papa, digues-li a les nenes, digues-li a les tietes, a l'Abel, a tots: que no pensin amb mi com si jo fos mort perquè jo me'n cuido prou que em sentiu viu. Perquè sóc infinit, etern, il·limitat i soc amor, exactament com sou tots vosaltres dins aquest cos físic que us creieu que sou.

Un petonàs, mamu. Tots i més, estarem amb vosaltres aquests dies, més a prop que mai. No tinguis por. Facis el que facis, jo estic amb tu i t'estimo."

∞

"T'estimo tant fill meu i et sentim tan a prop!... Esteu aquí tu, el papa, l'Àlvar... i ens esteu donant elements perquè visquem aquests dies amb serenitat, amb pau. Sento amor al meu voltant, un amor que ve de vosaltres, de tu, Ernest estimat. Sé que tot va endavant, sento que el camí no ha fet més que començar, que hi ha molt per aprendre. Per aprendre a sentir, a escoltar, a veure d'una altra manera. Des del cor, des de la confiança, des de la facilitat. Ara no puc encara, però podré.

Nen meu, el meu àngel, el meu tresor, el meu fill... Tot és immens, tot és gran i etern, tot és amorós i alegre, ho sento així dintre meu. Vaig combinant i acceptant aquests dos móns en els que visc i estimo: l'espiritual i el físic. Aquest pla físic en el que estic, en el que t'he conegut conscientment en aquesta vida; aquest pla físic en el que ens podem tocar, abraçar, mirar amb aquests ulls que només poden veure matèria; aquest món que ens permet uns cossos per viatjar per ell; en el que t'he portat al món, en el que t'he estimat, besat, cuida't, t'he gaudit i hagués donat la meva vida per tu, sense saber que això, la vida, no es perd ni es guanya. La vida És. La vida va més enllà

del que nosaltres - aquests cossos físics que ens representen però que no som nosaltres- ens imaginem."

Vivim la nostra existència en la Terra com si tot comencés i acabés aquí. I tot es fa immensament dolorós, immensament petit, en aquesta vida tan limitada que ens sembla que tenim. Per això ens aferrem tant a les coses materials que ens fan sentir bé, al que ens dóna seguretat, al que ens omple afectivament; ens hi aferrem perquè tenim por de perdre-ho, perquè la vida petita que tenim aquí la considerem curta i ens fa por perdre-ho tot, caminar sols, avançar al desconegut...

Però després que l'Ernest ens ha ensenyat que res acaba amb aquesta vida; que aquest temps que passem aquí és ínfim comparat amb l'eternitat i l'infinit que existeix en realitat; quan hem descobert que allò que sentim dintre nostre, aquella espurna, aquella convicció, és realment la nostra veritat, que nosaltres som allò amagat dins nostre, no el paper que representem a fora... Quan hem descobert que la mort no és sinó el deixar la disfressa i la cuirassa del cos per tornar a ser finalment lliures i eterns... Quan descobrim aquest món tan immens que ens espera; quan descobrim i sentim que som éssers espirituals encarnats en un cos humà per un temps limitat, en el que venim a ser feliços i a transmutar la foscor en llum; quan sabem i sentim que mai hem estat ni estem sols i que els éssers estimats continuen la seva evolució en un altre pla, que podem arribar a sentir-los i escoltar-los; quan sabem i sentim tot això i la màgia que es genera en el moment que ens deixem portar pel cor i ens deixem fluir amb la vida; quan descobrim que som creadors... no hi ha regal més increïble, més amorós, més il·limitat que aquest.

"Per això, rei, el dolor de la teva absència, que hi és, mica a mica es va transformant en gratitud, en llum, en amor. Per això et sentim tant, et fem gran i ens fas grans.

Carinyo meu, el meu petit i el meu fill gran alhora, et trobo a faltar i t'enyoro, i al mateix temps em sento infinitament agraïda de poder-te sentir, d'aprendre a sentir-te d'una altra manera que mai ens han ensenyat però que portem dintre.

Em dones la mà i l'agafo, em mires amb tanta alegria, amb tantes ganes, amb tant d'amor que et sento i em fas riure, em fas somriure i em guies. Costi el que costi, Ernest, tiraré endavant. Seguiré el camí que ens ensenyes, amb els peus a terra, estimant, aprenent i vivint amb la família, els amics, la feina, la Natura... en aquest món meravellós que continua essent la Terra.

Els peus a terra, sí, però el cor, la mirada, l'anhel, posats en l'infinit amor que hi ha en la meva ànima i en la teva, en aquest món espiritual del que venim i on anem tots.

T'estimo, Ernest meu, us estimo a tots."

"Mama, has viscut moltes emocions juntes i ho has fet posant llum i sentint alegria des de l'interior. Avui descansa, mamu, deixa't sentir també en el cansament, en la pena, en l'enyorament que cada dia transmutes més per amor.

Dintre teu hi ha un enyor que el tindràs sempre fins que ens retrobem de la manera que esperes. No t'obliguis, no t'oposis a res del que et vingui. Permet-te sentir totes les emocions, perquè només són emocions i necessites treure-les. Si vénen és perquè necessites posar-hi l'atenció i desfer-les, amb llàgrimes, amb llum, de les diferents maneres que el teu cor i la teva ànima troba per acollir-les i transmutar-les.

Jo no estic lluny de tu, mama. Si poguessis saber i notar que a prop que estic de tu, et calmaries a l'instant i la pau no t'abandonaria mai. Però tens un cos físic que et limita i tens un gran camí per aprendre i recórrer si vols continuar-lo. Aprendràs moltes coses, mamu. Deixa que tot es vagi posant al seu lloc. S'hi anirà posant si deixes que flueixi. Deixa't anar, deixa't fluir en la vida. Accepta i acull tots els teus dies, tots els teus moments, positius i negatius. És el teu cap que et diu com són, que valora com són. Tot el que t'arriba, mamu maca, tot el que t'arriba és per ajudar-te a avançar. Si et cal repòs, reposa; si et cal plorar i desfer en llàgrimes tot el dolor de no tenir-me físicament al teu costat, plora, i si et surt de l'ànima riure, expressar-te, fer el boig, que és part de la teva essència més preuada, deixa-t'ho sortir. No hi ha res que estigui malament perquè tot és Amor, i quan et surt la part fosca i poses resistència a l'acceptació de tot allò que et costa, ho has de veure com oportunitats per conèixer-te.

Res és definitiu, tot són possibilitats, tot és per crear. Mama preciosa, t'estimo amb tot el meu cor, com tu. T'abraço amb tota la meva ànima, com tu. No et deixo mai i em sento orgullós de tu. La teva serenitat d'ahir, del dia 10, la pau i també l'alegria que et sortia de dintre, la comparties amb mi. Estem tots tan feliços que pugueu viure d'aquesta manera el primer cercle de la meva partida! Estima't, mama, creu en tu, en el que sents, en la teva essència. El camí que ha fet la Irene deixant anar, creient en ella, en el que sent, en el que veu, per sobre de qualsevol altra cosa, de qualsevol por, de qualsevol prejudici, de qualsevol dubte, l'ha portada a veure, a sentir, a saber. És el camí, el bàsic, creure en el que sents, en el que intueixes, en el que saps per dintre.

Mama, riu. Jo ric amb tu. Estigues feliç, jo t'hi ajudo, jo t'ho demano, jo comparteixo amb tu tots els teus moments. Si per dintre tens alguna ombra que et diu: **"**Com puc estar serena, riure, quan fa un any just que he perdut l'Ernest?"***, fixa't que és el teu cap qui t'ho diu; un cap mental, amb estructures limitades, creences limitadores, visió limitada... Tu ja has transcendit aquesta limitació, ja has sortit d'aquesta densitat baixa. Ja veus, sents i actues per sobre d'aquestes vibracions baixes, tot i que encara les sents i les vius perquè han format part del gran degotall limitador de la teva existència terrenal. Alça els ulls, respira fondo i deixa-les anar, i el que pensin els altres... també deixa-ho anar, ja ho saps. Mamu, una de les meves fites, dels meus pactes al marxar, era aconseguir que obríssiu la porta i que l'amor***

que vam crear com a pares i fill fos el conductor del vostre despertar. Per difícil que et pugui semblar, mamu, fes cas del teu cor, no del teu cap, i automàticament sentiràs el benestar i la pau que et guia i t'indica que tot està bé.

Respira fondo, sent l'aire, el vent, el so de tot allò que t'envolta i deixa que la pau et torni a envair, la calma serena. Sent que al teu voltant hi ha un amor molt gran que fa vibrar la teva ànima. Aquest soc jo.

T'estimo infinitament i ric amb tu, com sempre"

∞

"Necessito com l'aire sentir-te, que m'expliquis, que m'abracis. Intento fer el que crec que haig de fer, però em costa moltes vegades deixar de ser jo, aquest ego que tot el dia està pensant i donant voltes a les coses. Voldria tornar-me transparent i receptiva, deixar que tot flueixi i sentir que tot flueix en mi i que tot m'arriba. Ernest maco, parla amb mi."

"Mama, soc aquí, el dia és gris com el teu interior de vegades. Saps on és el sol, saps el camí, però tens por del pensament que et diu... "I després? Sempre serà així? Esforçar-me per trobar el sol, per trobar la força, per ser com crec que haig de ser i tu continuaràs invisible***?"***

Mamu meva, soc invisible pels teus ulls d'ara, no hi pots fer més. Ho has d'acceptar, a totes. Tots els esforços que fas per entendre, per tornar enrere, per negar l'evidència són energies que gastes en quelcom que ja és un fet. Mamu, era el meu temps de marxar i ho vaig fer, sense dubtes, sense dolor. La Terra és una petitíssima part de la vida i a fora hi ha moltes altres vides. La vida és infinita i jo soc allà on haig de ser, faig molta feina, soc feliç, i tu estàs on has d'estar, on vas decidir estar, i et toca caminar. Tot t'hi porta. Quedar-te és renunciar a viure en l'amor, en la creació, en la felicitat. Avançar comporta consciència i tu la tens. No t'agrada, però la tens i no la pots negar.

Tots aquests dies que estàs baixa és producte de la resistència que oposes a que la vida continuï fluint. Jo flueixo en la vida, no existeixo en el passat. Em busques i no em veus perquè busques en el passat. T'enganxes a la por, a la pena, al victimisme perquè tens por d'avançar pels teus propis mitjans; esperes dels altres, del papa sobretot, de nosaltres... Però, mama, l'única que pot caminar amb les teves cames ets tu; l'única que pot decidir què fer és la teva elecció. Tota la resta són excuses, perdre el temps. Estar bé parar quan es necessita, però no t'hi pots quedar així, i menys esperar que siguin els altres que t'empenyin.

Mamu, tu ho saps tot això. No et dic res de nou, només t'ho poso al davant. Tot el que tens a dintre et crida endavant, però tens por i la por no et deixa moure. Mama, a mi em trobaràs caminant, jo estic caminant. Si et quedes, de mi només

trobaràs records. Records preciosos però que ja estan viscuts. Vés endavant, mama, hi ha molt per aprendre, molt a donar i molt a rebre. Sigues tu primera la que dona, la que estima, la que ajuda; només així sentiràs que reps el mateix. Si només esperes i vius pensant en el que hauries de fer però no fas, no vas enlloc. No pensis: actua. No tinguis por: fes, tot el que creus que has de fer.

Penses que no ho podràs resistir? Per què? Saps que sí que ho pots viure si l'amor està al davant. I està al davant, mama, t'ho asseguro: l'amor està a tot arreu. En nom de l'amor, essent amor, pots moure muntanyes, pots moure cel i terra. Ja ho saps. No deixis que la por i la poca confiança et tapin el camí i la força.

Mama, obre els ulls del cor, només així veuràs la meravella que s'amaga a cada racó, a cada petita cosa. Tu tens màgia dins teu, mamu, tens llum, tens amor. Fes fora aquests pensaments de patiment i d'injustícia. No són certs, mamu: hi ha amor en cada petita pedra que se't posa al davant. Si la pedra és molt gran, imagina't el tresor que s'hi amaga!

Jo estic amb tu i sempre hi soc. Ric, participo en tot el que fas, saps que no et deixaré mai. Doncs? Acaba de donar-te tu mateixa l'empenta, mama, jo t'espero amb els braços oberts. Has avançat molt, has aprés molt, ara ho poses en dubte només perquè jo no hi sóc físicament i, com tu mateixa dius, jo això no t'ho faria mai.

Crec en tu. Creu en tu mateixa. Somriu, mama, mira't la vida i les coses amb alegria, relaxa les espatlles, bufa fort, obre els pulmons, deixa la teva ànima que s'expandeixi i alegra't, perquè la vida és infinita i continua, separats aparentment durant un tram, però després es tornarà a ajuntar i llavors pensaràs: "*Com podia tenir tants dubtes****?", i veuràs feliç com has decidit el millor per a tu.***

Mama, no et deixo, mai. T'estimo com t'estimava. Molt més, perquè el meu amor ha crescut infinitament. Viu aquesta aventura, mamu, viu-la amb mi, amb el papa, amb les nenes, amb la família.

Un petó mamu, crec en tu. Avança."

∞

*"Estàs aquí per experimentar-ho tot, tot el que la vida et posa al davant. Estàs aquí per transformar-ho tot, per conèixer el desconegut, allò invisible, aquest món que l'Ernest sentia i deia, el món invisible***."**

Aquestes frases m'han arribat a l'orella de matinada, d'una veu greu i potent. M'he despertat i ho he escrit per no oblidar-ho.

La gent, la majoria de gent, no pot viure ni sentir encara la perspectiva nova que la marxa de l'Ernest ens està ensenyant; aquesta perspectiva de la vida que va molt més enllà del món material on estem vivint, de la Terra.

A tots ens han ensenyat que el que hem d'esperar de la vida és el cicle establert: néixer, créixer, reproduir-te, fer-te gran i morir. Amb els fills igual: neixen, els veus créixer, reproduir-se i fer la seva vida d'adults mentre tu et vas fent gran. Això és el "normal", el que ens ensenyen que hem d'esperar. I quan això, aquesta cadena esperada es trenca, també està establert que d'aquesta no te'n pots sortir, que el dolor, la tristesa i la desgràcia marcaran la resta de la teva vida.

A nosaltres ens ha passat i, encara que sentim aquest dolor i la pena de l'absència, no ens hem cregut en cap moment ni que l'Ernest ha deixat d'existir, ni que nosaltres ja tenim la resta de la vida marcada i acabada.

Quan la línia de la vida "natural" es trenca, pots baixar el cap i acceptar el destí que la societat t'ha adjudicat, o pots intentar mirar, intentar sentir, creure en el que sents i intueixes, aixecar el cap i dir: "Deixeu-me sentir, deixeu-me mirar, deixeu-m'ho viure". No em digueu què haig de sentir, què haig de pensar, què haig de viure.

Jo estic aquí per viure la meva vida, la meva, amb tot el que em comporti. I quan acabi el meu camí aquí, vull poder mirar enrere i sentir que he viscut a la meva manera fins al darrer moment.

"*Es tracta de saber què vols fer, i fer-ho*".I no has de donar explicacions a ningú. Així de fàcil. No has de convèncer a ningú. Has de ser el que ets i no pots ser una altra cosa... He escoltat aquesta frase, que m'ha impactat, d'un noi que, amb cadira de rodes i amb poquíssims recursos, ha voltat el món i ha tingut experiències que la majoria de gent, amb totes les nostres possibilitats físiques intactes, potser no seríem capaços de fer mai.

"Mama, sí, és això: l'evolució és de cada un, és individual i se suma amb totes les altres. No creixem sols, creixem en relació als altres, l'entorn, les situacions... no podem créixer sols. Jo, aquí, no tinc les causes de pensament com es tenen a la Terra. Des de lluny, nosaltres ens mirem la Terra com un lloc meravellós per venir a créixer. És una aventura. El món de la matèria ens dóna la possibilitat d'experimentar tot allò que som. I som de tot, i som com tots, tots som iguals, tots hem vingut a fer de tot. És així com, amb l'aprenentatge i el coneixement de tot tipus d'energies, som capaços de fer créixer la llum enmig de les tenebres. Exactament igual que tu, mamu, igual que el papa, igual que tots els éssers humans que viuen avui a la Terra.

El que passa és que la desconnexió que vivim quan som a la Terra, la desconnexió de tot allò que no és físic, que no és material, fa que patim molt, perquè les situacions no les vivim com situacions per aprendre sinó que les patim. La vida a la Terra és finita i la gent, la majoria d'humans, se senten finits i no hi ha prou temps per estar bé; i quan s'està bé es pateix per quan es deixarà d'estar bé, perquè tots ho saben, en el fons del cor tots ho saben: res no dura per sempre, res material.

Sempre i constantment la vida es transforma i tota l'energia que hi ha a la Terra i al cosmos es transforma, i no oblidis que vosaltres també sou energia. Per tant, voler aferrar-se a allò que per naturalesa no s'està quiet és impossible. Només cal deixar fluir, acceptar aquest moviment que és el mateix moviment de vida, i deixar-se anar perquè, si bé l'energia no s'està mai quieta sinó que està en continu moviment, en contínua transformació, també és cert que no es destrueix mai sinó que canvia, es transforma... continua. I continua en un corrent d'amor i ordre universal que fa que tot sigui coherent, que res s'oblidi, sinó que sempre tot s'expandeix i el que es viu a la Terra s'incorpora a la llum, s'incorpora a la consciència i tot creix.

Jo creixo, he evolucionat molt i l'evolució és infinita, com infinita és la vida. Per tant, mamu, quan estàs trista, quan estàs adolorida, quan plores, jo estic al teu costat i et miro serè, et reconforto, però no comparteixo el teu neguit, la teva por, perquè aquí aquests sentiments no existeixen. Aquests sentiments existeixen a la Terra perquè és per mitjà d'ells que creixem, més abans o més després. Quan tornem a la nostra essència pura, aquesta essència energètica i conscient que som, comprenem el dolor i tots els sentiments humans perquè els hem incorporat a la nostra essència, però ja no els vivim. Només vivim en l'amor i la llibertat de fluir, viure i continuar l'evolució expandint aquesta llum amorosa per tot l'Univers. Hi ha moltes altres formes de vida, infinites, i totes continuen essent la manifestació d'una sola VIDA, tots som Un.

T´he fet una mica de rotllo, mama. Vull explicar-te com visc, què trobes quan surts de la matèria. És difícil, perquè la ment dels éssers humans està molt limitada per pors, tabús, creences falses, dubtes... Quan ets aquí, mamu maca, de cop tot això deixa de ser-hi, cau. De sobte et reconeixes en la teva pròpia llum. Recordes qui ets, què havies vingut a fer, i tornes a ser a casa, lliure, radiant, il·limitat. Et reuneixes amb els éssers de llum dels quals formes part del sistema familiar, dels propòsits... tornes a ser tu. I aquesta descoberta, aquest retrobament és immediat, com alçar un teló ràpid, com encendre un llum.

Per tot això i moltíssim més et dic que soc feliç, mama; per tot això i moltíssim més et demano, us demano a tu i al papa, que sigueu feliços. Per això t'ajudo des de la serenitat, des de la pau, des de la consciència que estàs vivint i experimentant un joc, en un tauler de pistes, en un gran puzle que contínuament s'amplia i on les diferents peces es van acoblant i van donant forma a la vida, a la comprensió, a l'amor.

Mamu, és un joc. No un joc cruel, sinó un joc d'amor. Les proves te les has marcat tu mateixa, els personatges que hi apareixen, siguin companys o antagònics, els has triat tu mateixa; les situacions les has dissenyat tu i has acceptat les normes de joc: no recordar qui ets, no recordar que és un joc, per realment ser capaç de recórrer el camí que t'has marcat amb l'objectiu d'acabar-lo amb els tresors trobats i rescatats. Tu has triat el dia de venir i el dia de marxar. El recorregut és lliure, pots fer-lo tan ampli o tan directe com vulguis. Tens la llibertat d'equivocar-te, de fer revolts, de fer dreceres, de trobar-te amb paranys o murs de contenció que no et deixin passar; pots trobar-te amb paradisos per somniar i relaxar-te, pots trobar-te amb els esculls que els teus companys de joc posen també a les seves vides... Sempre tens dintre teu l'espurna de la teva essència, de la teva ànima, que et parla, et guia i et crida, però lliure és la teva elecció d'escoltar-la o no.

Quan el joc s'acaba tornes a casa, feliç de tornar-hi a ser, de recordar. Llavors mires com has realitzat el teu joc, veus i recrees tot allò que has fet i reculls els tresors. Si n'hi ha pocs o molts no importa, reculls allò que has guanyat, perquè el joc pots fer-lo tantes vegades com necessitis, com triïs. La teva evolució és sempre teva, tu decideixes sempre. Quan més avances, cada vegada et costa menys a la Terra d'escoltar la teva ànima i, quan la sents, ja no la pots ignorar. I l'altre món, el real, l'espiritual, es comença a deixar notar també a la Terra i el joc es transforma: és com jugar a dos jocs al mateix temps, només que un, l'espiritual, il·lumina l'altre, el terrenal, i comença a donar-li una perspectiva que el fa més respirable, més divertit, menys limitador.

Tu i el papa esteu aquí, jugant a aquest joc que heu descobert doble amb la meva partida, i per això viviu aquests dos móns, el terrenal i l'espiritual. Un fa llum a l'altre encara que sembli irreal, però no podeu negar el què sentiu, el què noteu, l'evolució espiritual que esteu fent i que anirà a més. La vostra evolució, com la meva aquí, amb tot el que he viscut a la Terra amb vosaltres, amb tot el que em feu créixer amb la vostra descoberta, amb la vostra obertura, continuarà i es farà immensa. T'imagines, mamu, quan ens retrobem aquí, lluny de tota limitació?

T'estimo, mama, t'estimo molt. No et neguis les llàgrimes, no et sàpiga greu plorar quan el dolor i la pena et foraden. Plora, fes net, buida. No és dubte, no és tirar enrere, és fer net.

Tots t'estimem, mamu, t'estimem i us vetllem. Camina com fas, mama. Aprèn, descansa, riu, plora. Viu tot el que t'arribi i vés aprenent a calmar la ment, a expandir l'ànima.

Per sempre al teu costat"

∞

"Sento amor, carinyo meu, sento amor i et sento a prop. Veig dos núvols que em semblen mare i fill que es besen. Quan sento aquesta vibració tan alta em sembla que podria volar i no em moc de terra, evidentment."

Mamu maca! I tant que podries volar! La teva ànima s'eleva quan tu et sents així, i és quan no pots volar que et ve el neguit. Per això ahir, quan el papa et feia Reiki, senties aquell neguit, perquè no sabies on posar el teu cos per poder deixar volar el que la teva ànima sentia. Mama, creu en tu, en la teva força, en el teu potencial, en tot el que sents per dintre. No et neguitegis tant intentant entendre, mesurar, ordenar, clarificar... tot aquest embolic el fas amb el cap, li dones massa marge i el cap guanya terreny i ho barreja tot.

És molt més senzill, mamu, mira'm als ulls, recorda: Tot el que hem viscut, tot el que vam descobrir junts aquí, tot allò que ens unia tant i ens feia vibrar... tot allò existeix. És el que estàs vivint ara des d'aquí la Terra, és el que soc jo aquí a l'Univers. No has d'entendre abans de sentir. Primer deixa't sentir, creu en el que sents, creu en tu mateixa i deixa't fluir; la comprensió arriba quan flueixes, tant lliure com puguis de dubtes, de pors.

No tinguis por de res. Tu ets molt valenta, sempre ho has estat. Ara tens por del dolor, tens por de perdre'm, de despertar-te un dia i pensar que tot t'ho has imaginat i que tot el món que has descobert, aquest món en el que jo soc, sigui una invenció teva per tapar la mort. No mama, no. No hi ha invenció, no t'estàs inventant res. Estàs descobrint, estàs aprenent, estàs creixent. La por a la invenció te la crea l'ego, te la crees tu mateixa perquè et manca confiança.

Mamu, fem un pacte. Avui i demà no et deixis guanyar per cap pensament limitador, no deixis que et tapin. Fes la prova, fes-la mama: durant aquestes 24 hores no acceptis cap pensament de negació, de por o de pena. Si et vénen, deixa'ls marxar. No t'hi agafis, no te'ls contemplis. Oposa'ls la felicitat, l'agraïment, l'alegria del que hem compartit i estem compartint. Després ens ho mirarem i en parlarem.

Mamu, tens tanta llum dintre teu, ets tan gran! Com és que et sents tan petita? Els teus pensaments, les teves percepcions, les teves intuïcions i certeses, quan creus que et parlo i et contesto... quan sentis tot això, creu en tu. No t'ho inventes. Creu en tu. Ets una canalitzadora, mamu, i has de creure en tu per avançar. T'ho vam dir: "Ets la nostra veu" i només ho pots continuar sent si tens confiança en tu mateixa. Mira't dintre teu, contempla el teu silenci, la teva bellesa, la teva gran llum i estima't, admira't, perquè ets el reflex del que hi ha a l'univers. Ets el reflex de l'Amor incondicional que mou l'univers i tota la creació.

Mama, no ets la Dolors, amb les seves pors i les seves limitacions. Ets una ànima de llum increïble, amb un so increïble i únic que s'està retrobant i s'ha d'expandir. Sempre has desitjat i enyorat la llibertat. Doncs deixa't sortir, deixa't ser.

Oblida la Dolors, oblida qui ets aquí i què t'ha passat. Cerca't a dintre, busca't tu mateixa. Oblida la forma, els colors, els sentits físics. No ets física, ets ànima, ets llum, ets immortal. Busca't, mama, perquè encara que oblidis la Dolors tu continuaràs sent sempre la meva mare en aquesta vida i jo el teu fill.

Ànims, mama, obre els ulls del cor per aprofitar totes les possibilitats que se't presenten per conèixer-te, per créixer. És divertit, és alegria, és felicitat.

Va, mamu, t'estimo moltíssim i sempre ho faré."

∞

Ahir vaig començar a fer la iniciació del tercer nivell de Reiki. Quan vaig seure i la Laura es va posar darrere meu, vaig sentir de cop una energia tan gran, tan intensa! Sentia l'Ernest i també sentia que hi havia altres éssers de llum a tota l'habitació. Vaig pensar amb el papa, amb l'Àlvar. Sentia l'energia de l'Ernest molt fort, i molt d'amor i molta calidesa, al mateix temps que sentia esgarrifances i energies fredes. Molt intens.

Quan va acabar, la Laura em va confirmar que havien baixat molts guies a la iniciació. Va dir-me que l'Ernest, com energia, havia estat jugant per tota la sala, com dient: "***Veus? Es tracta de moure-la, l'energia. S'ha de moure: ara aquí, ara allà, ara em veus, ara no. És jugar-hi, fer-la moure".*** També em va dir que havia visualitzat quan vaig portar l'Ernest al món, quan el vaig parir. Li havien ensenyat que si del moment de néixer en diem donar a llum és perquè, realment, som llum. I quan aquesta ànima a qui hem fet créixer com a fill se'n va, és important que torni a haver-hi un nou part, un nou naixement: La mare, el pare, algú de la família si més no, ha de reconèixer aquesta ànima que torna a la llum. Em va dir:

- Quan estiguis preparada, quan ho sentis des del cor, quan prenguis la decisió de tancar el dol, perquè reconeguis i acceptis totalment que l'Ernest ha tornat a la Llum i ja no tornarà a aquesta vida físicament, l'has de deixar anar conscientment, l'has de fer créixer de nou a la Llum. Ell ja hi és, absolutament, però és la simbologia. L'univers està ple de símbols. Segur que si ensenyessis a alguna persona entesa els símbols que l'Ernest dibuixava en els seus quaderns, hi trobaria símbols antics, de l'Atlàntida i d'altres móns, perquè l'Ernest era un ésser molt evolucionat, molt.

Després també em va dir que l'Ernest li havia ensenyat el tren de Harry Potter, dient-li: ***"Ensenya-li el tren a la mama. Era invisible, no el podia veure la gent sense màgia. Només el podien veure els mags. I per trobar l'andana calia una decisió valenta. Calia creure que el tren existia i estavellar-se contra la columna per poder creuar-la i arribar a ell".***

Aquest és el tren que haig d'agafar, el tren que havíem llegit i somniat tantes vegades de pujar... "***La màgia és real, mama"*** - m'està dient- ***"Puja al tren que et portarà a un nou món. Puja al tren i no tinguis por d'estavellar-te. I encara que tinguis por, pren la decisió i puja-hi. Travessa la barrera".***

∞

"Aquest vespre, al Grup de Dol, he parlat de com t'arribo a sentir, carinyo meu, de l'amor que sento, de com estic. Ho he pogut fer des del cor, sense el cap, i he sentit com el missatge s'escampava. Així t'ho havia demanat, rei, que m'ajudessis a parlar des del cor, sense les pors de la ment del què pensaran... només des del cor. Gràcies."

Després, amb en Chicho, hem anat a passejar per Sant Jaume. Era ben fosc i ha estat molt bonic. El silenci ens ha acompanyat, un silenci ple del cant dels grills i altres insectes nocturns. Hem vist dues cuques de llum, uns ocells blanquinosos que volaven pel campanar, una papallona blanca que s'ha posat sobre la meva cama uns instants, un gos que ens ha vingut a saludar... i la mitja lluna que ha tret el cap per entre els núvols. Tan acompanyats i estimats ens hem sentit! Gràcies!.

∞

"T'estimo, rei meu. Sé que la llum s'obre en el meu cor, perquè tu no tornaràs aquí físicament. Ja no. Ja ho has fet. Ens vas omplir la vida quan vas arribar i ens l'omples i ens l'has canviada quan has marxat: l'has fet tan àmplia, tan màgica, tan inèdita! Caminem per aquest nou món darrere teu, sentint despertar la nostra ànima i reconeixent-nos a nosaltres mateixos com a éssers de llum que som i no recordàvem... i, així i tot, amb tanta llum i tant amor, caminem sols sense la teva presència física que enyorem, tot i sabent i sentint l'altre presència teva i el teu amor tan gran."

∞

"Mamu maca, deixa'm un espai per parlar, per arribar a tu i en aquest llenguatge nostre que estimem tant, dir-te que no t'entristeixis perquè no em vegis al teu costat. És així, ho saps. El teu cor de mare m'enyora al teu costat, en la teva abraçada, i jo, mama, recordo amb tanta gratitud i amor tot el viscut amb tu! He estat tan feliç i tan estimat que això m'ha fet molt gran.

Estic a l'altre cantó, mamu. Tinc l'avantatge de saber, veure i viure la immensitat de la vida. Jo no he deixat mai de sentir-te, de veure't, d'abraçar-te... et tinc a tocar. Són els teus sentits físics els que no arriben a captar-me com sóc ara, tot i que em notes i em sents.

Mama, tot passarà. És un temps curtíssim el que passarem separats en aquests nostres móns, però tot passarà i tornarem a estar junts en la mateixa vibració. Respira fondo, mira enlaire, escolta't dintre teu, estigues alerta perquè jo aprofito tot moment per fer-me sentir.

Sigues feliç mama, avui i tots els dies de la teva vida aquí a la Terra. No estàs sola, mai. Potser no és com voldries a vegades, però És, mamu. Riu, va, que et miro. Gaudeix del teu dia, jo estic al vostre costat.

Un petó immens, mama."

∞

"Ho haig de viure això, Ernest meu? Haig de viure aquesta sensació de veure't en les fotos, mirar-te els ulls, mirar el teu somriure tan feliç, tan sincer, tan obert i sentir que continues igual? Com haig d'integrar això amb el sentiment d'enyor tan gran que em sobta de vegades i que em diu que no ets aquí, que no hi tornaràs a ser com abans?"

"*Mama, ho has de viure. M'has de mirar profundament en les fotos i adonar-te al final que tot allò que et diuen els meus ulls, que et diu el meu somriure, que et diu el meu record, ho sents perquè continua existint. No és la forma el que veus que continua, mama, és el fons. És el que et transmeten aquestes fotos: l'amor tan gran que et tinc, l'alegria tan immensa de veure't. Això que veus, que sents, és el meu esperit, i això està intacte.*

Mama, recorda, recorda'm perquè el que jo et donava i et feia viure, t'ho continuo donant i ho continues vivint. Jo t'abraço, mama. Aprofito el vent quan bufa; aprofito la pluja i l'aigua amb que et rentes; el terra on seus; les flors que regues i mires; el cel tan esplendorós i canviant; el foc de l'espelma; el dels raigs del sol que t'il·luminen i il·luminen l'espai; aprofito el somriure d'un nen i el d'aquelles persones que trobes pel carrer i saps que pensen en mi; aprofito la música que t'arriba al cor; les xerrades amb el papa; els Reikis; les lectures; el riure amb la família... Ho aprofito tot per contactar amb tu, per estar al teu costat i amarar-me de tu, perquè t'estimo i sempre t'estimaré.

Mamu maca, és així. És així."

∞

Ahir vaig acabar la iniciació del tercer nivell de Reiki amb la Laura. Només de seure i fer la primera respiració profunda ja vaig sentir l'Ernest i un munt d'energia que baixava sobre meu. Tot va ser com molt familiar però a la vegada estrany. El meu cos estava a la cadira i jo n'era conscient, però al mateix temps estava en un altre lloc. Sentia el meu cos com es relaxava, com queia, les contraccions involuntàries que de tant en tant em sobtaven; sentia la Laura i les seves mans, però jo estava també en un món de colors i formes, en un món amorós i màgic. Sentia moltes esgarrifances fredes d'energia i també una calidesa al cor. Veia un ull violeta i negre i tot de formes que la meva ment conscient no interpretava, però que el meu subconscient o la meva ànima sí les devia interpretar ja que, en un moment donat, vaig acostar la cara perquè em feien un petó a la galta. Una forma blanca amb una aura blava. Jo sabia que em feien un petó, que m'estimaven molt i que hi havia moltes energies amoroses allà, a més de l'Ernest...

Sento que estic canviant, que em sento més forta, que et vaig veient, amor meu, com l'ésser radiant i immens que ets. El desig del fill que he tingut aquí, en aquests 14 anys de felicitat, continua ben viu, però accepto i entenc la missió de cada un, la consciència de cada un, que no té res a veure amb el que ens ensenya la societat.

Sento molt amor. Sento de vegades que estic a punt de tocar el cel, i no és que jo toqui el cel sinó que, cada vegada més, el cel baixa a la terra.

"T'estimo, Ernest del meu cor. T'estimo. T'haig de reconèixer amb el cor, t'haig d'abraçar amb el cor. No deixaré mai de sentir aquest amor tan gran. Gràcies per ajudar-me tant."

∞

"Mama, soc aquí, et sento i t'acompanyo amb gran alegria. Estàs fent un altre salt, mama; estàs arribant més amunt perquè estàs podent experimentar i integrar, en el teu dia a dia, tot allò que saps i has aprés en el teu interior. La vida ja no et fa tanta por, el pas del temps ja no et fa tanta por perquè estàs sentint que tot ha augmentat, que tots hi som, que formem part d'un gran projecte, d'una gran onada d'Amor que ens deixem caure per obrir el camí, perquè la llum il·lumini més radiant, més clarament el que hem vingut a fer aquí.

Mamu maca, jo t'estimo molt. Tant, que sempre, eternament, el nostre camí el farem junts. Com vols que sigui d'una altra manera si el nostre amor ha nascut des de sempre i continuarà per sempre? No et deixo, només et dono la mà des d'una altra dimensió, però de dimensions n'hi ha infinites. Tot el que estem vivint ara forma part d'una història passada que no pots ni imaginar encara fins on arriba. És només que a la Terra no ho recordes, tot i que ho vas fent, mamu, com molts altres éssers humans que s'adonen que amb les raons del cap i prou, no s'avança. Res s'explica. Res queda contestat, només aparcat. Ment i cor s'han d'unir, mama, un per guiar, l'altre per actuar; són indivisibles.

Els éssers humans sou el reflex del que podeu arribar a ser. Us contempleu allunyats de tot i no us adoneu que el tot és un mateix. Jo sentia dintre meu una gran connexió amb els elements, amb la màgia, amb unes lleis que no pertanyien a aquest món. Les imaginava, hi jugava i tu les comparties amb mi sense saber que no eren un joc i prou, sinó que eren aprenentatges que anàvem fent per avançar, per comprendre, per entendre i integrar.

Escolta sempre, mamu, escolta el teu dintre i el teu fora. A fora tot hi és per alguna cosa; a dintre hi ha tant de silenci, tanta llum, tanta veritat, tanta claredat que les respostes surten de dintre.

Estàs fent un gran camí, mamu. Em comences a veure també com l'ésser de llum que soc i aquest canvi d'enfoc és potent, t'ajuda infinitament, t'asserena. I

també et queda una mica de por, de nostàlgia, de temor, de deixar de viure aquell nen tan immensament estimat per tu que he estat. Aquell nen, mama meva, continua estant en mi. Continuo sent aquell amor, aquella alegria, aquella espontaneïtat, aquella creativitat, aquell fill que tant enyores però que ja t'adones que només estava de pas per la Terra. Aquell nen que ha estat tan feliç, tan estimat per uns pares tan grans, que aquest amor li ha facilitat el camí aquí i ha permès que sigui el material amb el que estem construint aquest pont que no ens allunyarà mai.

El pas a la Terra és un tram. Són trams de la nostra existència que quan tornem a casa comprenem amb tota claredat. Mamu, ens tornarem a trobar. És petitíssim aquest temps de separació, només es viu aquí a la Terra. Per a mi no hi ha separació, mamu. Per a mi només hi ha continuïtat. Estic més a prop de tu que mai. Sé que compartim una missió immensa d'amor i de creació. És per això que aquí no podem sentir la separació, ni la pèrdua, ni el dolor, ni la desesperació, ni la ràbia, ni el ressentiment... Aquests sentiments són els que venim a viure aquí a la matèria, que és el món on es generen pel fet de sentir-nos separats, de sentir i veure l'altre com a separat d'un mateix.

Mama, continua el que estàs fent: mira, contempla, relaxa't, escolta el que el teu cor et diu, canvia els patrons d'actuació com estàs fent. T'adones que t'enfades molt poc ara? T'adones que no t'ofenen tan personalment els fets ni la gent ara? T'adones que la calma, la serenitat i l'amor van agafant terreny en la teva vida de cada dia? T'estàs desaferrant, mama, del teu ego, de la teva personalitat important, dels actes dels altres perquè sents i saps que no és important, que tot només és un reflex de tu mateixa. Ets capaç de mirar, sense enganxar-te, a les energies negatives que hi puguin haver. Et vas trobant a tu mateixa en el silenci, en l'alegria, i així ha de ser. Ja sé que creus que et falta molt, però tot el que et falta, si et falta, està venint. Ho estàs creant tu, mama.

Soc tan feliç de veure com estàs portant aquesta separació temporal! Com esteu caminant per aquella porta que vaig deixar oberta per a que entréssiu a buscar aquell fill que havia marxat per allà, i en la meva recerca trobéssiu la vostra ànima! Mama, ara estàs en un altre pas. Has creuat primer la porta del desconegut; ara estàs creuant la porta de la màgia que has creat tu amb la teva força, amb el teu amor, amb el teu caminar, vivint amor i dolor a parts iguales. Ara et toca deixar que el dolor vagi quedant enrere, perquè va deixant de tenir sentit amb tot el que sents, saps i vius. Has de deixar que l'amor i la confiança en tu mateixa et portin de la mà cap a la màgia dels éssers de llum.

Estic infinitament agraït al teu caminar, al teu amor, al teu avenç que em fa tan gran. T'estimo, mama, no ho oblidis. T'ho vaig escriure tantes vegades quan era aquí! et vaig deixar tantes pistes, tant d'amor en el teu cor, en les teves abraçades! Pots sentir com s'infla el teu cor, la teva ànima; com tota la teva pell reacciona a les meves abraçades, com em vas sentint quan et parlo. Mama, si és que estic aquí! I estic

al mateix moment en molts altres indrets i ànimes. Mamu, soc tan feliç i faig tanta feina, faig tanta llum! I no oblido res ni ningú.

Mama, així com fas: abraça'm, parla'm, demana'm. Si et ve l'enyorament i vols plorar, plora, perquè les llàgrimes que has vessat t'han netejat els ulls, el pensament, la percepció i t'han ajudat a sentir-me i a veure'm.

No em cansaria de dir-te i d'intentar que sentis com t'estimo. Tu ja has esbrinat alguna cosa més, que som molts els que t'estimem i formem part de la teva família de llum.

Una abraçada plena d'amor, de coratge, de força i de màgia, mamu estimada. Soc aquí. Sempre hi seré."

"Parla'm, rei meu, digues-me coses que aquesta teva mare ja sap. Sentir-te, comunicar-me amb tu és l'aire que em fa respirar fondo, és l'escalfor que em conforta, és la llum que em guia i em nodreix, és l'Amor que em fa viure i estimar.

Ja sé que aquesta energia l'hauria de dirigir cap a dintre meu per reconèixer, honorar, celebrar i estimar tot el que en mi hi ha de diví, d'etern, d'immens com ets tu. Però em costa, ja ho faré. El meu cor continua vibrant per tu, per aquest fill tan estimat que tinc. Haig de poder mirar-te amb el llenguatge de la màgia que m'estàs ensenyant. N'hauria de tenir prou, preciós, de saber-te i de sentir-te, encara que sigui subtilment.

Haig de deixar definitivament el passat que hem viscut aquí físicament. Deixar que es converteixi en record i testimoni d'un amor i un regal immens que vam tenir per poder sentir i viure't com ets ara; per poder transcendir la separació i el dolor, per amor i amb amor.

Això ja ho sento, ja ho sé. Però encara el meu cor de mare es resisteix a deixar anar aquest passat per tal que sigui passat. No oblit, sinó passat que m'ajudi a sentir el present. El meu ego té por, té dolor, i per això em posa totes les limitacions al davant. Només que ara ja em sento com un disc ratllat. Ja no em puc dir sempre les mateixes coses. Ara ja només em cal dir "Sí" i enfocar tota la meva energia en aquest "sí" que em farà acostar-me més a tu, a mi, al meu ésser real."

"Mama, t'escolto, et miro i et sento. Fa dies que assisteixo al teu dilema, als teus estira i arronsa productes de la por a perdre'm, a perdre tot el que hem viscut encara que ja saps que no és veritat. Mama, no et queda més: o et vas arrossegant entre aquesta por que no et deixar obrir-te del tot, o fas un salt i em vens a buscar obertament, feliçment, màgicament, radiantment.

No hi hauran esclats, mamu, ni focs artificials, ni s'obrirà el cel i la terra, no. Només serà la teva actitud confiada i feliç la que farà que no pateixis més; la que farà que actuïs tranquil·la i feliç tal com penses; la que no es deixarà influir per més traves que el cap et posi. Mama, reposa, relaxa't i escolta el teu cor. Dintre teu ho saps, no tens més opció. Vaig estar aquest regal meravellós i ho continuo essent, sempre i quan deixis anar la mínima esperança, el mínim desig que et queda que es torni a repetir. Mama estimada, ja no tornaré a casa com tu revius i recordes cada dia; aquesta etapa preciosa ja l'hem viscuda, la tenim gravada i ho saps. Al davant tenim la màgia, mamu, la màgia de canviar totalment els esquemes, pensaments i limitacions vells per anar de cara a la llum. Nova manera de sentir, de creure, de pensar i d'actuar, en la que la por no existeix, la mort no existeix, el que diran no existeix. Tot és amor, tot és màgia.

Davant teu el món, la vida, pot ser increïble, immensa, plena, però has de decidir, mama. Anar amunt i avall de la manera que vas et debilita, t'esgota. L'energia que gastes per tornar-te a remuntar és massa gran. I no et cal, mama, no et cal. Has d'acceptar, a totes. Has de creure en tu a totes. M'has d'estimar a totes com sempre havies fet i t'has d'estimar a totes, perquè aquest és el camí, mama: reconèixer qui ets, treure't els vels i les capes de tanta obscuritat, i volar. Volar amb mi, amb el papa, tots tres junts de nou. És fàcil, mama, només t'has de destapar. És el teu camí, la teva elecció, el teu temps. Facis el que facis jo no et deixaré mai. Jo sempre estaré al teu costat i t'estimaré sempre. Sempre.

T'abraço, mama. Si et sents tant al límit és perquè la teva ànima et crida endavant. Ets capaç, mamu. Ets força, ets màgia, ets llum i ets molt valenta. Estàs al mig de dos corrents: el cor, l'ànima, et crida "Endavant, salta!"; el teu cap et diu: "Però, i si el perds? I si el deixes enrere?"... Jo t'asseguro, mama, que a mi no em deixaràs mai al darrere. Sempre em tindràs al costat i, amb el salt, només podràs volar i conèixer meravelles.

T'estimo i t'admiro infinitament."

∞

En Chicho m'ha fet una altra sessió de Reiki: Ha estat impressionant i meravellós!:

Només començar i posar-me les mans al cap, em diu:

– Sento molta força,... Em diuen que aquest cap fa molta feina.

Jo m'he quedat bocabadada: "Et diuen?"- he pensat. Tot seguit, en veu baixa, em diu:

– El nen és aquí

–On? –li he preguntat tota emocionada...

–El veig dins el meu cap. Seu en un sofà crema, va vestit amb pantalons i camisa blanca, arremangats els camals i les mànigues i va descalç. Somriu i ens mira.

Quina felicitat i quina emoció he sentit! En Chicho ha continuat fent-me la sessió. A cada xacra m'anava explicant tot el que veia i sentia...

– L'Ernest continua mirant-nos somrient. - em deia de tant en tant.

De sobte, he sentit que se li escapava el riure i ha exclamat:

–És ben boig.!... Nen, ets ben boig!

M'explica que l'Ernest s'ha posat un palet a la boca i ha començat a mastegar-lo exageradament, tot divertit, mirant en Chicho i rient de la cara de concentració que deu estar fent... Ric, em sento tan feliç! Sento que tornem a ser tots tres junts de nou a la sala, junts. Sento que tot està bé, que l'Ernest vetlla i gaudeix del nostre camí i que aquest és bo i està bé.

Quan en Chicho m'ha tornat a repassar el xacra del cor, em diu:

–L'Ernest està posant les seves mans damunt nostre. És molt gran i està molt cerimoniós. Porta una túnica blanca.

M'he sentit durant tota la sessió en una vibració molt elevada, com si cada vegada m'anés elevant més; el cor súper ample, batejant; he sentit un amor molt gran i molta felicitat i plenitud. He visualitzar colors, el violeta sobretot, i algunes imatges escadusseres.

Després, en Chicho m'ha dit:

–L'Ernest torna a seure en una cadira. Ens diu adéu somrient.

∞

"Mama estimada, estic sempre present al teu costat. Et toco i et parlo des de tots els elements i situacions. Fas bé de fixar-te, en molts moments del dia, en el per què passa el que passa: per què has sentit aquella frase que t'ha enganxat? Per què has vist aquell esdeveniment? Per què t'has trobat amb aquella persona? Per què has tingut aquest pensament? Per què has sentit aquest sentiment?... Tot el que t'arriba, t'arriba per ajudar-te a captar, a comprendre, a sentir i a actuar.

Quan ets tu la que treu la força i em dius: "*Soc la teva mare, carinyo, no et fallaré mai. T'envio tot el meu amor intacte, net, poderosíssim, com sempre l'he sentit",* ***aquesta teva decisió, aquest teu sentiment tan poderós d'amor, d'amor incondicional, em fa créixer, riure, volar, cantar, esclatar en mil colors. Mama, no t'angoixis, no tinguis por, sempre som al teu costat. Estàs avançant. Fes-ho sense por, amb alegria.***

No hi ha més camí que el de l'alegria, la confiança i l'amor per trobar la màgia del teu interior.

Però no pots estar sempre connectada així amb mi perquè has de treballar, has d'estar per la iaia, pel papa, pels amics, per la família. Has de tenir temps per a tot. Has de ser feliç aquí a la Terra, mamu, perquè aquesta terra s'ha d'anar transformant en Amor. Ja ho saps, és la Mare Terra. Ves sentint-la de veritat.

T'estimo, mama. T'estimo molt. Em sento molt feliç que siguis la meva veu aquí a la Terra, perquè junts farem arribar aquesta veu sanadora a tots aquells que pateixen, que busquen i que necessiten sentir i trobar, precisament, aquestes paraules. No et preocupis per res, ja ho saps. No et faltarà mai de res perquè l'abundància de l'Univers és infinita per aquells que l'accepten i la senten.

Gaudeix, mama. Trobeu l'alegria amb el papa. Tots dos la necessiteu. Jo estic sempre amb vosaltres i soc el mateix. Us faig riure quan el papa et fa el Reiki, oi?... és que soc el mateix. Tu, mama, intenta creure més que soc jo qui et parla sempre que em sents. De vegades, ets tu qui no m'escolta. Sempre, o gairebé sempre, m'havies escoltat. Ara tens la mateixa oportunitat.

Escolta'm, mama. Jo et parlo, et faig conya. L'altre dia em vas veure allà a Mataró. Va ser un moment, i a mi sempre em trobaràs rient.

Un petonàs, mamu. No m'acomiado, per què?, si no marxo. T'estimo cada dia, a cada moment, a cada trosset del teu cos estimat, del teu cor infinit."

"Ernest, per què moltes vegades confiem més en el que ens diuen els altres que no pas en nosaltres mateixos?"

"Mama, es tracta de la confiança. Gairebé ningú ensenya aquí a la Terra que el que cal és la confiança en un mateix. Gairebé ningú ensenya a escoltar-te ja des de petit. Gairebé ningú viu obert a l'imprevist.

Què passa amb els infants? Algú se'ls pren seriosament quan són petits? Quan es manifesten? Quan es queden parats mirant l'infinit? Quants adults hi ha que es diguin, amb el cor a la mà i amb la curiositat fresca: què està veient? Què està sentint? Què està dient?... Quan són petits, les ànimes d'aquest nens parlen contínuament. Són molt a prop del record d'allà on venen, de qui són.

Les criatures són espectaculars. Són netes. No hi ha en ells pensaments distorsionats ni limitadors. Tot és nou. Tot és alegre. Tot és motiu de curiositat i descoberta. Encara no estan domesticats. Encara no han après a especular, a témer. No tenen por al ridícul. No tenen cap limitació ni condicionament. Ho podrien canviar tot. Podrien ensenyar a viure. De fet, venen per això: per ensenyar a viure. Per ensenyar el que és prioritari. Per ensenyar a viure en l'autenticitat, en la frescor, en la màgia i la incertesa del dia a dia. No tenen por, perquè no els preocupa l'ahir. No pensen en el demà. Només gaudeixen del present i l'avui és tot el seu món. Per això són tan feliços, tan nets, tan lliures.

Però, qui se'ls pren seriosament? Qui els mira als ulls i és capaç de mirar en la seva profunditat? Tot és anar-los modelant, anar-los acostumant, anar-los adequant a la vella manera de viure dels humans. Tot ha de ser controlat, pensat, catalogat, entès i col·locat.

Així comença la desconnexió, i aquests nadons que són tot ànima, comencen a convertir-se en aquell fill o filla que ben aviat és catalogat, pesat i definit: És tranquil o rabiüt; és mogut o cridaner; és dormilega o no s'aguanta a les nits... Ben aviat, la criatura aprèn que per agradar s'ha d'emmotllar i el nen perfecte per la societat és aquell que abans sap comportar-se segons les normes i el que s'espera d'ell.

On és la confiança en un mateix? Qui et diu: "El que sents és el real". Qui et diu: "Fes només allò que et surt del cor", qui et deixa créixer amb el que portes dintre? És per això, mamu, que a mesura que els éssers humans van creixent, la societat, els pares, l'escola... van adequant una manera de ser i rebutgen la major part de maneres de ser.

No pot estranyar que, ja d'adults, quan un desperta, s'adoni del difícil que li resulta creure en un mateix i confiar en allò que comença a sentir i que no lliga amb el que ha crescut fins llavors, sinó que el porta a veure tot el món i totes les visions des de l'altre cantó.

Per això és difícil, mamu. Per això cal un despertar. Per això moltes ànimes de llum hem triat venir per viure i experimentar, aquí a la Terra, en la densitat més profunda, aquest despertar. Per això hem vingut, mamu, per viure un Amor tal que fes possible, en l'absència, un despertar tan gran que permetés l'evolució a gran escala.

L'Amor és l'eina més poderosa. És l'energia capaç de transformar el món. Quan l'Amor és el motor del canvi, no hi ha marxa enrere. Llavors, ja no hi ha volta possible. Qui vol tornar a l'ombra, a la foscor, quan s'ha tastat la llum? I l'Amor demana confiança. Confiança per acceptar la vida. Confiança per deixar-se fluir en els canvis i en la incertesa. I això només es pot fer amb força interna.

Per molt que et miris en altres ulls, per molt que t'escoltis en altres paraules, per molt que et sentis en altres cors... només hi ha la força del teu ésser intern. És

aquesta la força que has de trobar perquè és la única que sap la teva veritat, qui ets, on vols arribar. La confiança en aquest ésser intern, en la seva força i la seva llum, que és la teva, és l'únic camí que hi ha, que no et fallarà mai, que parlarà les teves paraules, que manifestarà la teva veritat.

Aferrar-se és el límit més gran, i això ho provoca la por. La por que neix davant la resistència a acceptar que tot canvia, que res dura per sempre, que el camí és individual, que tot el que és extern no et pertany, que tot el que ve de fora no és teu. Només pots confiar i viure en la teva pròpia llum. Tota la resta és aferrament i és negar la vida que és canviant, que flueix contínuament i que no acaba mai.

Fluir amb la vida és gaudir i experimentar-ho tot, sense aferrar-te enlloc. Viure intensament el present que se t'ofereix i tenir tanta confiança en tu mateix, tant amor per la vida, com per deixar marxar tot allò que ha de marxar perquè pugui entrar el que és nou. I confiar que res acaba, que tot continua, que l'evolució no acaba mai. Obrir-te a la percepció, a la intuïció, a la màgia, a la llum que ets i sempre seràs. Finalment, desaferrar-te és no enganxar-te a res del que creus que ets, per poder descobrir el teu ésser radiant, poderós, il·limitat i etern.

Aquesta és la confiança que et cal, mama. La confiança i la força del guerrer de llum que ets. Has vingut a expandir la llum. Ets una guerrera de l'Univers, que té la valentia dels que se saben protegits per la vida; dels que se saben part del tot, dels que senten la crida de l'Amor i estan disposats a viure-ho tot, TOT, i retornar a casa havent guanyat a la tristor, a la por, a les limitacions de la ment, a la separació, a la mort. I ho han transformat amb confiança, amb amor i amb l'elecció de la felicitat.

Ser un guerrer de la llum o una víctima del món? Sempre s'ha de triar, mama meva. Recorda: tot el que penses ho estàs creant, en aquest moment o més endavant. Tu tries com vols viure la resta de la teva vida aquí a la Terra. Tu, i tots els éssers humans.

Mama, l'aventura és molt gran si em dones la mà lliurement. Amb alegria, amb convicció, amb el pensament i l'objectiu de ser qui ets i qui vols ser. Amb alegria, malgrat el dolor; amb màgia, malgrat els pensaments limitadors. Guerrera de la llum, o pobre víctima de les circumstàncies? Tu saps que ja ho has triat, però és un camí, mama. No n'hi ha prou de voler-ho. Ho has de crear. I ho has de crear des de la ment, projectant pensaments d'alegria, de força, de convicció i amor. Creant el futur que vols i el present que vius. I sentint-t'ho i experimentant-t'ho des del cor, deixant-te guiar per ell. La ment ha de ser la teva companya. L'has de convèncer, mamu, sinó sempre estaràs perdent energia constantment, pujant i baixant depenent d'aquesta ment que està morta de por de quedar-se en un segon pla. És la teva aliada si la guies per canviar el color i la textura dels teus pensaments.

Sempre has lluitat per ser tu, mamu. Ara has de canviar les eines, has de canviar la forma de pensar. T'has de deslliurar d'esforços innecessaris i permetre't respirar, no fer res, gaudir de la teva vida i sentir tot l'amor que t'envolta. El nostre el

tens complet, mama. Ets una ànima tan estimada! No vas mai sola. El nostre amor t'acompanya sempre. T'estimem molt, mamu, i vas avançant. El dolor, les llàgrimes, la incertesa i el dubte et van acostant a trobar la teva força per canviar el xip que encara et frena.

Ets la meva guerrera de llum, mama maca, avançaràs i arribaràs molt lluny, al teu pas i amb les teves pròpies cames. T'estimo. Obre't a tot l'imprevist, fins i tot al que et fa mandra... Quantes coses has après ja del que no t'agradava? Confia, estima't, camina. Tens la força del Guerrer, i tens tot l'amor, el meu, el de tots nosaltres que no ens veus, i de tots els que sí que veus.

T'abraço intensament"

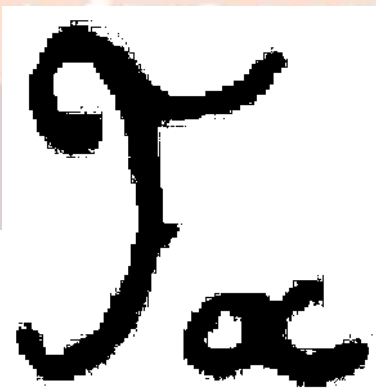

"Preciós meu, quant més temps passa més t'estimo. El meu cor vibra quan sento aquesta estimació tan immensa. El meu cap vol intervenir-hi per fer-me sentir el desig que tornis a ser aquí, però jo vull entrenar-me a no desitjar el que no pot ser. Ja estàs aquí, Ernest meu, ja estàs aquí.

Et sento i et noto i vull avançar en aquest amor incondicional que no espera ni desitja res que no sigui l'ara. Anar endarrere quan intervé el desig és fer-me mal, i quan em torni a venir aquest anhel tan gran de tenir-te aquí i el dolor conseqüent que em provoca que no sigui així, acolliré aquests meus sentiments i em bressolaré a mi mateixa.

M'estimaré en aquest dolor lícit de mare, en aquest dolor inabastable, perquè també hi és, està aquí. El deixaré sortir amb amor i, a poc a poc, s'anirà desfent per quedar només aquest amor tan gran, maco meu, aquesta voluntat indestructible de continuar el camí que ens estàs ensenyant. Traient la força que la teva vida i la nostra fe en tu ens fa sortir i sabent, al final, que tot és molt més senzill del que el dolor em fa sentir; que tot és tan maco i màgic, tan immens, com sempre el meu cor ha sentit."

"Sí, mama, és senzill i és molt maco. Si no hi ha dolor, si no hi ha por, tot és amor. Tot es transforma en Amor. Si només creus que la vida és aquest temps tan curt de la Terra, hi ha molt dolor. Si creus que la vida ha existit sempre i continua més enllà del temps de la Terra, només hi ha alegria, llibertat i amor, molt d'amor.

Per això, tu que sempre ho has cregut; tu que em continues sentint i has trobat el camí que us vaig deixar obert perquè em vinguéssiu a buscar i descobríssiu que no hi ha final, que la vida continua molt infinitament més enllà d'aquest món físic; tu que has trobat tota una mirada espiritual compartida per moltíssimes persones arreu del món... tu aconseguiràs treure't de sobre les capes de pèrdua i separació que t'han i t'has posat a sobre en aquesta i altres vides d'existència.

Mama, a la Terra creixem pensant que gairebé l'ésser humà ho sap tot. Ja t'havies adonat de la gran ignorància i supèrbia que s'amaga darrere d'aquesta afirmació. Tot s'està construint, mama, tot és una creació i tots som creadors, des dels nostres pensaments, de la realitat que vivim. No hi ha cap realitat igual, cadascú es crea la seva, de realitat.

Es viuen temps de canvis a la Terra, però l'únic canvi possible és el de dins de cada un. El canvi d'enfocament, el canvi de mirada. Només des de dintre es pot transformar el de fora. I és senzill, mamu. Tot sembla tan complicat aquí a la Terra i, ara mateix, pots canviar la teva manera de veure les coses. Tothom pot canviar-ho ara mateix, en aquest instant.

Desaferrar-se és viure com una criatura, obert i feliç amb el que troba i té a cada moment, sense projectar expectatives, sense viure del passat. Obert a la sorpresa

i a l'alegria de ser a cada moment, de no saber què passarà avui, quins pensaments et vindran, quines paraules diràs, qui et trobaràs, què sentiràs, què respiraràs, què oferiràs?... La vida és això: el corrent del riu etern que flueix constantment, que ho viu tot, que canvia contínuament de textura i paisatge, que no es queda enganxat enlloc, que gaudeix en el seu viatge inacabable i que, quan finalment es desfà, és per transformar-se en oceà... Sempre és una aventura d'alegria i de confiança. És un Amor que ho engloba tot.

Mama, en el teu viatge, plora quan sentis que has de plorar per treure les emocions que et desborden, però no t'enganxis i deixa't anar. El riu de la vida et portarà sempre endavant; els paisatges aniran canviant i cada vegada seràs més rica d'experiències. I quan t'adonis que, per molt que et deixis, l'Amor t'aguanta, t'agombola, t'acarona, t'abraça i et protegeix, el teu camí vibrarà d'alegria. I no estaràs mai sola. Jo estic amb tu. Tots estem amb tu. Sense temor, només hi ha Amor.

Confia, en plena nit fosca, confia. En mig de la llum, confia. En la soledat, confia. En la companyia, confia. En mi, confia sempre. No et fallaré mai, és impossible. T'estimo."

∞

"Ernest, no estàs tancat en l'habitació, no estàs tancat en cap fotografia. Ets lliure, voles. No tens límit i continues evolucionant. Les fotos són records, records molt estimats; les teves creacions són manifestacions materials de la teva energia vital; els teus jocs, les teves joguines, són objectes que un dia et varen fer jugar, crear, i et varen ajudar a estimar i a ser feliç. Però tot això, avui, ja no forma part de tu. Tu ets il·limitadament lliure, ràpid, màgic, ets AMOR. I jo no m'haig d'enganxar ni t'haig d'enganxar, inconscientment, a cap objecte.

T'estimo, Ernest, t'estimo, i crec en tu. Això és el que compta. M'estàs ensenyant a estimar-me a mi mateixa. Voldria més, ja ho saps. Però confio, i em deixo lliscar per la vida i deixo que la vida se m'emporti cap a aquesta nova etapa que estic començant, encara que no sé on em portarà. Quedar-me, no ho puc fer. No ho vull fer. Tu vas més enllà. La vida va més enllà, i jo no em vull quedar.

∞

"*Mama, ja soc aquí, com sempre que em demanes. La força la tens dintre teu. La força és la teva voluntat de seguir confiant i manifestant el món que creus, el món que vols, el món que crees amb els teus pensaments, la teva intenció, els teus sentiments i les teves accions. I, sobretot, el món el crees amb la teva pau, la que portes dins, la que sents quan ets capaç de deixar anar preocupacions, neguits, expectatives i afers. Camina per la Natura i fes com ella, és a dir: no facis res. No cal*

fer res per sentir-te en pau. Entrar en comunió amb l'aquí i l'ara és el camí per la pau. I quan tens pau, tens força perquè saps que tot està bé.

Mama, endavant, jo soc aquí i saps que sempre hi seré. No et cal esforçar-te per saber què has de fer. No cal. Senzillament, quan et sentis saturada, surt. Ves prop de la Natura i camina, contempla, meravella't de la seva perfecció, dels seus colors, del seu saber estar, de la seva calma, de la seva vida que flueix sense esforç. I deixa't impregnar de la seva essència, que és la teva.

Mira'm en totes i cada una de les manifestacions de la vida: en els ulls de cada criatura; en les notes de cada melodia que escoltis; en cada record que et vingui; en cada manifestació d'amor... Mira'm i sent que tots som Un, que tot és Un.

T'estimo, sempre t'estimo. I saps que res acaba. La vida dansa, es belluga, es crea i recrea a cada instant; es transfigura, es transforma, i sempre continua. Aquí a la Terra, el neguit omple tantes parts del dia! No deixis que la ment t'ocupi l'espai amb els mateixos pensaments reiteratius del dia abans, i de l'altre, i de l'altre. El que ja saps no et cal repetir-ho. Buida la ment dels acords presos i deixa espai pels pensaments nous, pels coneixements nous, per les paraules noves. Constantment hem de deixar anar el que ja ens ha fet el seu servei per poder acollir les manifestacions noves.

Mama, res no s'acaba. Nosaltres continuem, el nostre amor continua, el nostre pacte continua. Tot és el camí, res no està mal fet. Tot està bé, tot passa per alguna cosa. Deixa la porta oberta. Deixa la necessitat de dir la teva, d'opinar. No pensis la teva vida. Crea-la. Viu-la.

Els teus records de la nostra vida junts aquí són per viure, mamu, són per viure en l'ara. No són per anar endarrere. Res del que hem viscut, res, serveix per no moure't o per anar endarrere. Tot el que jo t'he ofert, tot el que hem creat junts, amb el papa, tots tres, serveix per avançar en l'amor, en la confiança, en la felicitat i en la llibertat.

Si els records no et fan avançar és que el cap s'està posant pel mig. És màgic el que vam viure i és màgic el que tenim entre mans. Per tant, mamu maca, ni cas del desànim. Bufa, respira, camina. Creu en mi. Creu en tu. Treu la força de l'Amor que portes dins i que tot ho pot. Imagina els colors que vols viure, la música que vols sentir, i relaxa't, confia, deixa anar tot el que se't fa gran. Veuràs com la calma torna. I jo estic darrere de tot això. Una poció per a cada moment, recordes?

Soc màgic. Tu també. Ànims, mamu, res no ha canviat. L'Amor és cada dia més intens.

T'estimo fortament, fondament."

∞

Aquests últims dies, el pensament més recurrent que em ve és el de fer el llibre. Donar a conèixer el meu camí des que l'Ernest se'n va anar. Poder-li donar llum ja, aviat, perquè necessito materialitzar tot el que estic vivint. Perquè sé que arribarà i ajudarà a tots els que necessitin sentir precisament aquestes paraules. Perquè és un projecte que estic fent amb l'Ernest. Perquè és la seva veu la que es fa sentir a través meu.

Continuar endavant amb el record i la força de l'Ernest no s'ha de mirar en un sentit de resignació o de supervivència. Al darrere d'aquest tirar endavant hi ha tota una vida nova que es manifesta; hi ha un Amor que ho engloba tot; hi ha un Ernest que ha trencat les barreres de la mort i hi ha una voluntat indestructible d'anunciar i difondre que som molt més, increïblement molt més, del que ens imaginem.

No vaig a convèncer ningú. Només manifesto la meva veritat i la deixo a l'aire per a tots aquells que els ressoni, que els arribi. És una fe de vida, no és una resignació. És una força d'amor que genera una acció. No és un amor passiu. És la força, l'alegria i l'amor de l'Ernest que no ha mort mai. Només ha tornat a la seva essència i, des d'allà, que és aquí, ens convida i ens somriu per estimar i viure conscientment el nostre pas per la Terra.

"***Mama, fes el que el teu cor et digui. No et qüestionis ni la conveniència ni el resultat. Digues allò que vols dir, pensa allò que vols pensar, imagina allò que vols imaginar i creu tot allò que has creat.***

És el teu camí, mamu: comunicar, obrir llums, deixar espais. Quan tu parles, jo parlo amb tu; quan tu estimes, jo estimo amb tu. Quan més estimis, més em sentiràs.

Estàs engegant el teu camí i el vas fent realitat perquè així ho vols, perquè així ho sents. Tot t'ajudarà, tot es conjugarà per a que puguis fer-lo realitat. Tu ho vols. Jo ho vull. L'Univers sencer ho vol.

Fas bé de recrear-te a cada moment, d'excloure els sentiments de culpa que fan tan mal, que no deixen moure ni solucionar res. Tu et fas a cada moment, perquè a cada moment se't presenta l'oportunitat de modificar-te. T'estimo, mama meva. Soc llum. Soc amor. Soc llibertat. Però no per això he oblidat com són els teus petons, les teves abraçades, les nostres converses... Les tinc incorporades a la meva essència i m'agrada molt, infinitament, reviure-les cada vegada que el teu amor m'abraça i la teva ànima em besa, m'estima i m'acarona. Tu em continues fent gran. L'evolució és infinita i cada ésser té la seva, però mai estem sols, perquè tots som Un, els d'aquí dalt i els d'aquí baix. Tots formem part del mateix Amor i mai oblidarem ni deixarem de ser res. Senzillament és un altre estat. Pensa en el temps circular. Com ens trobem i retrobem constantment. Recorda:

Humilitat: per sentir la petitesa que et fa caminar.

Confiança: per saber que tot està bé i que mai estàs sola.

Creació: per crear tot el que vulguis. Imagina, sent, visualitza i crea.

T'estimo, mama. Aquest vespre quan llegeixis a la meditació de lluna plena, jo llegiré amb tu. Perquè és el nostre projecte, perquè així ho hem pactat i així ho volem. I continuarem estant junts, com sempre hem estat. Tu només recordes aquesta vida, mamu maca, però jo, ara, les recordo totes.

Riu, i fes el bé que vols fer, el que des del fons del teu cor vols fer. No et limitis en res. De fet, mamu, ho pots fer tot. Ets tan lliure com jo, només que aquí et costa manifestar-ho. Per dintre, tu recordes i enyores aquesta llibertat que sempre t'ha cridat. És la teva. És la nostra. La que teníem i que tornaràs a tenir.

Hi ha molt per fer, mama, molt per aprendre. No t'angoixis. No t'obliguis. Només ves sentint el teu cos i les seves indicacions. Aprèn a sentir els senyals del teu cor i de tots nosaltres, i deixa't anar. Buida tot el que no et serveix i que ja saps, que ja tens integrat. I somnia, sent-me al teu costat, com et parlo, com et toco. És així de fàcil, de real, d'amorós. Ves apartant les limitacions del cos i queda't amb la teva ànima, perquè allà em trobaràs a mi i la teva veritat.

Mama, t'estimo. Molt. Sempre ho he fet i hem estat un trio meravellós. Res ha acabat. Continua tot infinitament més potent, més màgic, més real i més lliure. El món que imaginàvem, mama, aquell món... és real.

Una abraçada forta, forta, com les nostres converses, com les nostres lectures, com les nostres carícies, com les nostres rialles, com el nostre amor que és inacabable."

∞

Aquesta és la meva veritat: Nosaltres ens vam trobar una porta oberta que l'Ernest va deixar quan va marxar. Hi vam entrar, perquè no hi havia altra cosa al món que ens hagués pogut convèncer de no fer-ho. Vam entrar, i en el camí de seguir el nostre fill vam trobar també la nostra ànima i la nostra evolució. I aquesta és la nostra veritat, la de ningú més. Cadascú ha de trobar la seva.

Era el nostre moment de trobar-la. A la vida vivim diferents etapes, cadascuna amb diferents interessos, amb diferents felicitats. Ara és el nostre moment de la veritat de l'ànima i del món espiritual.

"Mama, estic content que ho hagis entès. És així, mama. Cal que trenquis ja aquest cercle de pensaments de pèrdua, de poca estima, de poc valor que vas arrossegant. Et cal tallar-los. Tu ja ho intueixes, però ja no pots tardar més. Has de treure la teva força, només la teva. Has d'agafar seriosament les regnes de la teva evolució. Has de sentir que és realment l'únic que importa, i t'has de deixar anar. No al buit, ara ja no és el buit. Ara ja saps com és el camí que has de fer.

T'has de desenganxar, mama maca, de l'enyorament d'aquest passat que hem viscut. Has de deixar-lo anar perquè ja el tenim dintre, ja mai ningú ens el pot prendre i aquest passat t'ha d'ajudar a tirar endavant. No per mi. Per tu. Pel teu camí. Per la teva evolució. Perquè has d'arribar a connectar profundament amb l'ànima de llum que ets, amb el teu poder, amb el teu amor, amb la teva llibertat, amb la teva màgia. Quant més a dintre avancis, mama, més connectarem, més connectaràs amb tot el món espiritual que vibra i dansa, que creix i es transforma en la consciència pura i eterna que som.

Abandona ja el patiment. No t'aporta res. El dolor, mama, ja l'has viscut tot. El patiment ja l'has viscut. Ara ja no et cal repetir-lo. Ara ja no et cal repetir-te més ni pensaments, ni propòsits, ni dubtes, ni tristors... Mama, com diu l'avi, has de viure amb el que saps. No t'arrosseguis en el dolor, per què? Tu mateixa ho sents i ho dius: "*Va ser meravellós el que vam viure i ja està viscut****". Ara, la vida és increïblement nova; el camí és lluminós. El nostre canal de connexió es farà cada vegada més gran, més net, si vas deixant anar el dolor, la comparació, la poca estima, la por...***

Mama, ets molt forta, ja no t'ho dic més. Tu ja ho saps. Tot el que et cal per avançar ja ho tens en tu. De tu depèn que t'ho creguis i ho treguis a la llum. Tot és molt més senzill, mamu. Tot és molt més alegre, és molt més divertit, és molt màgic, és molt lliure, és tot amor. Tot és Amor.

T'estimoper sempre, fins sempre, eternament, il·lusionadament, lluminosament, intensament."

Escric des d'Andorra, on som aquest cap de setmana amb en Chicho, en un petit poblet de muntanya. Estem tranquils, passegem, visitem llocs nous i parlem de l'Ernest.

"Contínuament estàs amb nosaltres, nen, et veiem a tot arreu, et recordem, riem i plorem. Hem entrat en un petit cafè-teatre preciós! Petit, acollidor, ric en gust, màgia i

frescor. Hi havia una petita tarima amb instruments per a qui volgués tocar-los i una pantalla gran on s'hi projectaven vídeos de música. Ha sonat un piano. Una melodia especial, carinyo, a la teva mida. He tancat els ulls i podia sentir que eres tu qui tocava. Llavors he sentit la teva veu dintre meu: "***Ho veus, mama? Cada piano et parla de mi: sempre que sentis un piano cantar, em sentiràs a mi que toco per tu."***...i m'ha fet recordar el Petit Príncep.

Ara és la nit. Soc al llit. Fa estona que estic fent esforços per no trobar-te a faltar, rei meu, perquè tu ja ets aquí. M'ho dic constantment: tu ja ets aquí.

(4 de la matinada):

No sé si ho he somniat o no, però ha estat tan bonic! L'Ernest ha vingut i jo l'he sentit. No sé si dormia o encara no, perquè he sentit com s'enfonsava el matalàs, igual que quan s'enfilava abans al nostre llit i he sentit que era ell i com la seva energia, l'esgarrifança especial que l'acompanya quan m'abraça, m'omplia tota. A l'instant, ha esclatat una onada intensíssima d'alegria al meu cor i he sentit el meu riure de felicitat increïble i la meva veu que venia de lluny cridant joiosa: "*Chicho, l'Ernest ha vingut*!"... Ens hem quedat no sé quanta estona abraçats, vivint tots dos, l'Ernest i jo, aquella felicitat. Després, no sé quant temps després, m'he despertat i he sentit com en el somni del que venia, encara estava jugant amb l'Ernest: jo li feia pessigolles i ell em posava les seves cares de murri... Tan clar! Tan real!

L'he sentit, i soc tan feliç! I em sento tan agraïda! Ja no hi ha res que trobi a faltar ni que enteli la meva felicitat immensa. L'Ernest ha vingut amb mi aquesta nit!.

∞

"*Mama estimada, ja soc aquí. He sentit la teva vibració i estic aquí. Ja ho sé que m'estimes increïblement, mama. El teu amor m'arriba sempre, cada dia, de les mil formes que em sents des del teu cor de mare i des de la teva ànima de llum.*

Així és com avances, mamu. Em vols sentir com soc ara, em vols notar, em vols abraçar, i això ja ho estàs fent, ja ho estem fent i, com et va dir la Teresa, això només és qüestió de pràctica. Tot el viscut, mamu, és la força i l'amor. És el material que fem servir per unir aquest tram de camí, d'espai i de temps que et separa, des de la Terra, de mi.

Mama, buida't. És necessari deixar espais en blanc, sense pensament, sense desitjos, sense emocions. Només confiança. Espais blancs per on pugui entrar informació nova. Petitíssimes finestres obertes al desconegut, on puguis connectar i sentir la teva ànima que tot ho mira des de fora.

Tu ets aquesta ànima. No ets pensament. No ets desig. No ets matèria. Ets silenci, profunditat i amplitud. Ets aquesta melodia que s'escampa per l'Univers, que no té principi ni final, que es belluga i s'estén, que es replega i es manté. Tu ets la imaginació que surt del conegut; ets la mirada que s'atreveix a crear; ets la curiositat que busca experimentar. Ets tot i alhora res. Ets un cor immens, una ànima lluminosa, i també ets aquesta Dolors que es llença i es reté, que riu i també plora, que s'irrita i després es calma, que estima i també s'enfada... I ets, i seràs sempre, la meva mare.

Mama, has d'estimar els canvis. Has d'obrir-te a viure'ls amb la consciència que són davant teu per aquesta finalitat, i perquè has de conèixer què ve després. No limitis la teva llibertat absoluta a la mesura dels altres. Tu ja no vius com els altres. Amb el papa, ja no viviu com abans. Que jo hagi marxat us ha canviat la vida, però no ha canviat el destí de la vostra ànima. Només se us ha posat al davant. Heu vingut per viure el que esteu vivint, encara que us costi, encara que us dolgui. Des de la pau i el vostre gran cor, ho esteu vivint. No esteu fent com abans. Abans no haguéssiu ni pogut imaginar, per un moment, que poguéssiu sentir, viure, saber, el que heu sentit, heu viscut i heu fet en aquests mesos... Per canviar la manera de viure heu de fer coses noves. I les esteu fent.

Mama, imagina. Crea el món que desitges des del més profund del teu ésser perquè això és el que viuràs. Neguit? Por? Enyorança?... Sí, enyorança en continuaràs tenint. Por i neguit ja no els acceptis com un fet. Educa el teu cap. Sembra en ell les llavors del que vols aconseguir i explica-li a la teva ment, tantes vegades com et demani, que ara els teus pensaments han de ser els nous. Els vells ja estan viscuts i reviscuts, ja no els necessites per avançar.

Enfonsa't en la Natura. Obre't a tot el que t'inspiri. Sent i parla des del cor. No t'imaginis què faràs, què diràs, com actuaràs. No se t'escapi la ment a pensar en el què diran, què creuran, què sentiran. Tu viu des de tu i deixa que tot vagi venint, que nosaltres ens manifestem com ja fem, i fes-te forta, conscient, lliure i amorosa.

Mama, aprofita aquest regal d'arcàngels que t'han enviat per sentir, per demanar i concretar tot allò que necessites per avançar. Ells t'ajudaran també. Sent, no pensis. Viu, no analitzis. Estima, no judiquis. Pots fer ara mateix tot allò que vols. Ets lliure. Només és el teu cap i la teva encara poca estima i fe en tu mateixa la que et condiciona. Posa-hi força. Posa-hi fe. No deixis que cap pensament limitador t'aturi, mama. No deixis que cap emoció ja viscuda et torni a tirar enrere. No permetis que cap por et posi el dubte. Quan vinguin, acull-los, i després me'ls envies. Jo te'ls transmutaré.

Ets valenta. Ets maca. Sempre m'ha encantat com eres, ja ho saps. Soc feliç i em sento molt content de veure com avanceu. Ric de les vostres bromes. M'enfilo literalment pels núvols quan l'harmonia us omple, i us miro serè quan passeu els vostres moments dolorosos. Tot forma part del vostre camí. Res és aliè. Apreneu amb

tot i veniu darrere meu. I jo, com he fet des del primer dia, tinc els vostres cors tan agafats que mai se'm podreu escapar. Voleu. Imagineu. Creeu. I, molt aviat, com un buf, després d'un camí que per vosaltres pot semblar llarg però que per a mi serà un obrir i tancar d'ulls, ens tornarem a abraçar i a retrobar. I llavors us adonareu que mai hem estat separats.

Amb molt d'amor, amb molt de carinyo, amb molta alegria, amb molta felicitat, amb molta broma i amb molta xerinola us estimo, papes.

Us estimo tant que res ens pot separar.

∞

Cara a cara amb mi mateixa, mirant-me. Cor i ment, Dolors i ànima. I la coroneta que em vibra.

Els dos móns, amb les dues maneres de sentir. Un davant de l'altre. I l'Ernest al mig que m'anima a continuar mirant. La Dolors i la ment tenen por, i el cor i l'ésser de llum que soc per dintre em miren resplendents.

"Es tracta d'acceptar: acceptar a totes que el meu rei, el meu fill, tu, Ernest, ja no tornaràs més a viure aquí a la Terra amb nosaltres. Ja no esperar-te. Ja no comparar. Ja no valorar, ni posar noms, ni catalogar. No tenir por de donar un pas més endavant. Acceptar i estimar que ja estàs en mi, com a ésser de llum infinit i preciós que ets.

El meu nen, la part física de fill, de l'Ernest de carn i ossos que he estimat, cuidat, mimat, que m'ha permès sentir-me mare, aquí, a casa nostra, amb tot el que hem viscut, s'ha acabat. S'ha acabat des del 10 d'agost del 2012, i darrere d'aquesta acceptació hi ha la llibertat i la vida nova de sentir-te com ets ara. Sentir qui ets ara, qui soc, què som, què hem vingut a fer.

Ho haig d'acceptar a totes. Deixar un sol fil que contempli el desig que puguis tornar com abans m'enganxa i em fa patir, perquè m'estic resistint al que És. Ernest, sento que encara no t'he deixat anar del tot, preciós meu. És com si encara no em cregués del tot que mai et perdré.

I mai et perdre perquè mai t'he perdut. Continues immens, més immens que mai. És la meva ment, la meva part terrenal que es nega a deixar-te volar del tot... Totalment il·lusori, perquè tu ja has volat, ja estàs volant. Jo no et puc ni et vull retenir, però sí que puc volar amb tu. Puc estar plenament connectada a tu si tallo aquesta mica de resistència que em queda a deixar anar definitivament el passat que ja ha passat; aquest fil imaginari fet de pena i por que em provoca dolor i que no fa que et senti més, sinó al contrari."

"Mama maca, és això. Això és el que et dol i el que et fa patir. Llença't, mama, fes el salt, deixa anar tot aquest dolor que no et deixa gaudir, que no et deixa respirar bé.

És la teva gran por: perdre'm. Però, mama, adona't que fa dinou mesos que he marxat i no m'has perdut gens. La nostra comunicació, la nostra entesa, el nostre amor, continua. No busquis més la part material. Això són records, vivències que portes gravades a l'ànima i que no es perdran mai. Has de creure definitivament en el món espiritual que existeix fora i dintre de la Terra.

Mama, tens tots els petons gravats al cor, a la teva pell, a la teva ànima. Tens totes les nostres converses, les nostres rialles, els nostres somnis, les nostres mans agafades, el nostre pes, el nostre tacte, la nostra olor, la nostra mirada gravada en l'ànima. Les tens. Les pots retrobar en el record, però en la teva realitat física de la Terra, ara, no hi soc. No ho confonguis.

Tota la nostra essència, l'energia que creàvem junts, la continuem creant des del pla no físic. Tu em sents. Tu em notes. Hem trobat mitjans per comunicar-nos, mitjans reals, canals de connexió que només l'Amor pot obrir. Això és el nostre avui. T'ofereixo la màgia de la transformació, mamu. T'ofereixo la llibertat de no estar limitada pels sentits físics i els condicionaments socials. T'ofereixo l'alegria de saber-te unida al Tot, de sentir i saber que tots som Un. Hem tingut l'oportunitat i la immensa felicitat de poder viure, a la Terra, un amor immens amb el papa, tots tres. I ara t'ofereixo l'eternitat, que ja la teníem, que sempre hem tingut, però que no ens l'han ensenyat.

No estic al pla físic. No hi tornaré. Però continuo existint. I continuarem volant junts a mesura que acceptis que jo he marxat físicament, a totes. T'has d'estimar, t'has de reconèixer. I ho has de fer tu. Si no ho fas, t'estàs arrossegant entre l'amor i el dolor, la por i la claror. No et deixes lliure. No deixes que la teva porta s'obri a totes a la llum. No et deixes volar i això no et fa sentir bé. No és això el que vols.

Creu-me, mamu, jo soc feliç, immensament feliç. Tot el que facis per sortir de la tristesa em fa créixer en aquesta felicitat. El pas només el pots donar tu. No hi ha més camí. I no hi ha ningú que ho pugui fer per tu. No hi perds res, mama, no hi perds res. Només deixaràs enrere la tristesa, la por i el dolor. Tot això: tristesa, por i dolor no soc jo. I tu, mama? Tu tampoc ets això. Per què continuar-ho mantenint? Marxar del pla físic és Transformació, és Vida, és Llibertat. Passar per la vida enganxat a la pena i al patiment, això sí és morir. Morir en vida.

Mamu, és com una partida d'escacs. Ara et toca jugar a tu. Recorda la partida d'escacs de Howarts: calia jugar per poder continuar el camí. Ara et cal jugar la partida de la vida a la Terra que està lligada, inevitablement, a la vida eterna.

Cal moure peces. La inèrcia porta estancament. Tu pots fer-ho tot, i més.

T'estimo i t'espero."

∞

Una cosa sé segur, i és que l'Ernest, marxant, està fent un camí amb mi, amb la seva mare, que ningú més està fent... el camí de travessar el dolor de tota mare que s'ha quedat físicament sense el seu fill estimat; un camí d'enyorament, de fe, de llàgrimes i de dolor per arribar a la plenitud de l'eternitat, de la calma, de la pau i de l'amor.

Les eines són la màgia dels senyals; l'energia dels records; la vida viscuda plegats; el coneixement de les emocions que ens arriben; aprendre a estimar cada una d'aquestes emocions que parlen de nosaltres mateixos; obrir-nos a la inspiració i a l'amor d'aquells que ja han marxat i continuen ajudant-nos manifestant-se; obrint els nostres canals que ens uneixen a l'Univers i que ens permeten comunicar-nos amb ells, cadascú des del seu propi do.

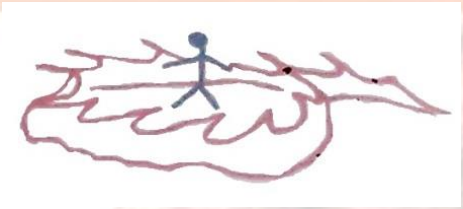

Avui sento un amor tan gran dins meu, i una pau!... Ha començat al matí. He fet una meditació sense temps, i no l'hagués acabat: colors, tants colors, com bombolles gegants que es formaven davant els ulls del meu interior; un groc intens, brillant, potent... blau i violeta, també brillant, intens, poderós... i taronja, verd... i molta calma i silenci.

Més tard he anat a passejar pel camp. Un colom quiet, dalt d'una branca sobre el camí, m'ha permès passar per sota seu sense immutar-se, sense aixecar el vol com solen fer. Més enllà, quan sentia la presència de l'Ernest profundament, una estesa de pixallits al mig del camí, frescos, grossos, com acabats de collir, dibuixant onades al terra m'han cridat l'atenció... els he collit, n'he fet un pom i els he deixat al marge, sobre l'herba verda, agraint-los la seva presència.

He parlat amb gent que feia dies que no veia, sentint una gran pau; he escoltat parlar de la vida d'altres fills que van obrint-se pas per la vida, amb alegria. Només una ombra de possible nostàlgia que l'Ernest de seguida ha frenat dient-me: "***No em cal, mama***"...

"Avui noto que no estic tan pendent de tu, Ernest preciós, que et tinc tan a dintre, tant en mi, que no em cal pensar-te a cada moment per sentir-te. Avui visc amb el cor, i ho noto. Avui visc avui intensament, sense expectatives, i l'amor i l'alegria vibren en mi. Gràcies."

∞

Fa una estona ens ha vingut a veure una amiga que feia temps que no vèiem i m'ha dit una cosa molt important, un veritable regal: "*Heu viscut en aquests 14 anys de l'Ernest un amor tan gran i tan ple, que moltes persones, per molts anys que visquem amb els nostres fills, no viurem mai. Només per això us heu de sentir molt afortunats. El vostre exemple d'amor com a pares, del gran amor que es pot arribar a viure amb els fills, ens ensenya als que no ho hem viscut així. Sou un exemple d'Amor*."

"És això, rei meu, aquest gran regal que sempre hem sentit que eres per nosaltres. Només per això, hem de somriure i ser feliços per la resta de la nostra vida, perquè hem estat tocats per un Amor infinit que ens farà viure afortunats per sempre."

Avui he sentit que l'Ernest em deia: "***Mama, no et vaig fer cap mal per venir, ni et vaig fer cap mal ni patiment quan jo era aquí. I t'he estalviat, tant com he pogut, el dolor del moment de la meva partida quan he marxat. I de la mateixa manera que no et va fer falta el dolor del part per estimar-me intensament després, ara tampoc et cal perpetuar el dolor de la meva absència més enllà del necessari per demostrar i sentir que m'estimes.***"

L'evidència d'això m'ha sobtat: És veritat. Per sentir que l'estimo i que l'honoro, que el seu amor i el meu continua inalterable, no em fa falta viure tota la vida amb el dolor de la seva partida. El dolor i el patiment, més enllà del que pot ser necessari, és també una opció de vida.

∞

"Ernest, quin és el nostre lloc al món? Com el podem saber?"

"*Mamu, m'agrada que facis un pas més i em demanis un tema en concret. El vostre lloc en el món... Sense por, mamu, escolta el teu cor. Cal escoltar el cor per sentir què ens diu, i el primer que ens diu el cor és que l'amor és el tot i l'amor forma part de tot. Que quan l'amor parla, el cor batega, l'ànima s'eleva i la vibració puja.*

Estar al món és viure. Viure com fan els infants que juguen, s'emocionen, descobreixen constantment, s'enfaden i criden quan alguna cosa no els agrada, i riuen i salten quan són feliços. Els infants viuen descobrint. No donen nom a les coses, no les etiqueten. No saben del bé i del mal, ja que la innocència és la seva essència. Se senten a ells mateixos, toquen sense por, miren amb curiositat i alegria, estimen i besen tot allò que els emociona i agrada.

Trobar el vostre lloc al món és sentir internament què és el que us agrada; què us fa sentir bé; què podeu estar fent durant hores i hores sense cansar-vos, sense pensar en la feinada que esteu fent, sentint com les hores passen sense saber com.

Estar al món és mirar el dia que comença amb ulls de nen: Què passarà? Què trobarem? Què farem? Quina novetat viurem? Quin senyal descobrirem? Quin serà el nostre regal d'avui? Com em sentiré? Què em farà sentir bé? Què em farà sentir malament?... No controlar, estar oberts al que vindrà i, si cal controlar, trobar moments en els que no hàgim de fer-ho. Heu de trobar aquella habilitat, aquell do, aquella disposició de l'ànima que us fa estar en pau, aquella cosa que sabeu fer amb facilitat.

Trobar el vostre lloc al món és seguir la senzillesa. És buscar el que us agrada, la no resistència. És allò fàcil, feliç, espontani, que no costa. Hem vingut per ser feliços, i quan la manera de viure us fa adonar que tot se us fa costa amunt, que esteu la major part del dia fent coses que no voldríeu fer, o que us estimaríeu més fer-ne unes altres, cal parar, mirar cap a dintre, escoltar i sentir què és, doncs, el que voldríeu fer de veritat. I quan ho trobeu, cal fer tot el possible per dedicar-hi un temps.

Trobar el vostre lloc al món és agrair i valorar tot el que teniu, el que viviu, el que us agrada. No heu vingut per patir i, en canvi, patiu. No heu vingut per estar aclaparats i, en canvi, us sentiu aclaparats. Heu vingut per gaudir i ser feliços. Heu vingut per sentir en el vostre cos totes les emocions i sentiments que la matèria us ofereix. Heu vingut per viure en l'amor, no en la por. Cal destriar què és allò que us fa sentir amor i què és allò que us fa sentir por. O l'un, o l'altre. Els dos junts, són incompatibles.

Quan deixeu que la vida us sorprengui, la vida us ofereix tota la gamma de sensacions i de colors que guarda en ella mateixa. És una melodia desconeguda i plena d'harmonia. Deixeu que aquesta música us amari i deixeu que els elements us gronxin: el vent, l'aigua, la terra i el foc formen part de vosaltres. Tot forma part de vosaltres. I tot està aquí per vosaltres.

Apreneu a viure sentint i pensant en positiu, en allò que voleu, en allò que us agrada, i deixeu que el vent escampi aquestes llavors que ja més tard en recollireu el fruit. Viviu, sentiu, estimeu i creeu tot allò que us fa sentir bé i que és el vostre do, la vostra habilitat única, individual. Heu vingut per desplegar el vostre do i ser feliços.

Mama, cadascú ha de trobar el seu lloc, perquè tothom té un lloc que ningú més ocupa. No hi ha ningú que pugui ocupar el lloc destinat a un altre. Cal trobar-lo i llavors és quan us adoneu que sou allà on heu de ser. No hi ha error possible. Quan un troba el seu lloc, allò pel qual ha vingut, ho sent i ho sap. I se sent feliç.

T'estimo molt, mamu."

∞

En Chicho m'acaba de fer un Reiki i el vull transcriure perquè no se m'oblidi res.

He sentit de seguida l'Ernest. Tota la sessió ha estat una vivència amb seqüències. M'ha vist sola davant el mar, en una platja llarga i plana, amb un moll petit al costat dret. Estava contemplant una posta de sol.

Ha vist com dos ocells blancs m'alçaven per sota els braços i se m'emportaven volant, com dues cigonyes potser. Jo em deixava portar. Tenia els ulls tancats i somreia. Volàvem cap a una llum blanca que es perfilava a l'esquerra. Jo continuava amb els ulls tancats i somrient, amb una confiança total.

La llum clara s'ha anat definint com una mena de piràmide asteca que reflectia la llum de la lluna, una construcció molt gran. Quan hi hem arribat, els ocells m'han deixat anar i he començat a volar sola, feliç, somrient, jugant amb el vol, sempre amb els ulls tancats. M'he dirigit cap a una estrella molt lluminosa que veia molt lluny. He començat a volar en l'espai. En Chicho em deia que no hi havia paraules per descriure la rapidesa amb que volava, senzillament em dirigia de dret cap a l'estrella, que tenia un braç i una mà que em cridaven. Els planetes i estrelles que trobava pel camí també em saludaven amb una mà.

Finalment, m'he acostat a l'estrella, que era molt gran i lluminosa. Era l'Ernest, que m'ha estirat els braços, molt content, i m'he abraçat a ell. Hem estat jugant tots dos una estona. Em tirava enlaire i em recollia com si fos un peluix, rient tots dos, feliços. Les imatges de joc s'han anat succeint a gran velocitat, una darrere l'altra, sense aturar-se.

Després, l'Ernest ha agafat la forma de nen, però grandiós, com el geni d'Aladí. M'ha portat de la mà fins a prop d'una estrella molt gran i brillant, com un sol, i m'ha dit: "***Aquí és on arribarem tots dos. Serà meravellós***"... Llavors s'ha posat de panxa enlaire i m'ha posat a mi sobre d'ell. M'abraçava al seu pit i jo continuava immensament feliç, somrient, amb els ulls tancats. Hem arribat de nou a la piràmide, he baixat i li he dit adéu. Ell s'ha anat allunyant fins que ha quedat de nou l'estrella llunyana i brillant. Jo he respirat profundament, volent integrar tota aquella vivència. Una veu ha dit:

"**Respireu sempre aquest aire. És fresc, no us faltarà mai. Sigui estiu o hivern, sempre és fresc. No l'oblideu mai. Aquest aroma que respireu és l'aroma de la Pau del cor, de la Veritat del cor a la Terra**".

Quan han vingut els dos ocells a buscar-me, jo els he dit que ja volaria sola i, sempre amb els ulls tancats, he volat de nou cap a la platja. A l'arribar, he obert els ulls i he somrigut. He caminat unes passes mirant l'estrella llunyana que brillava. He obert la boca i n'ha sortit com un pentagrama ple de símbols que en Chicho no coneixia. No eren del llenguatge arcà de l'Ernest. Aquest pentagrama ha anat volant fins a l'estrella i ella ha deixat caure un altre pentagrama amb símbols que queien sobre meu, quedaven fixats a la meva pell com un tatuatge i després s'anaven integrant en el meu ésser i desapareixien dintre meu.

Una felicitat. Gràcies, Chicho. Gràcies, Ernest.

∞

"***Mama maca, quina tempesta! Quanta aigua! Que bonica, que potent! No trobes, mama? Quina força de purificació, de neteja, de vida que té l'aigua quan cau amb aquesta intensitat. Està netejant, està fluint, està regalimant per tots els racons. Entra per tots els petits forats i cavitats. S'endinsa en la terra, l'amara, la rega, l'enriqueix, la cura, l'estima.***

Les neteges són per això, mamu: Mostrar-te nua davant l'aigua que cau. Obrir els braços i la ment. Deixar que l'aigua et caigui a sobre, et rellisqui, t'amari, s'emporti tot allò que de dens hi ha en la teva aura i en el teu cos. No agrada la pluja a moltes persones. No agrada la grisor. No agrada la tristesa que els produeix un dia de pluja. S'hi veuen emmirallats sense saber-ho. No els agrada veure's a si mateixos grisos, foscos, per netejar.

Tot continua essent un reflex, mama. Tu has gaudit amb aquest temporal. No et sap greu que plogui. No et sap greu que es manifestin les diferent formes d'energia de què la naturalesa disposa per expressar-se. En canvi, sí que et molesten de vegades els teus dies grisos, de neteja, de moguda interna, i et costa d'acceptar-los i d'estimar-los... La veritat és que t'estan fent un gran servei al treure a la llum allò que encara et fa por, et neguiteja, o no voldries acceptar.

Així com la pluja neteja, mamu, les teves llàgrimes també netegen. També et netegen aquestes parts denses que tens a dintre, amagades, i les treuen a fora. Mamu maca, creu que tot el que t'arriba és per alguna cosa. Tot el que t'arriba és una creació teva, perquè tu estàs creant el teu propi camí de neteja cap a la veritat que descobreixes dintre teu, en tu i en mi.

Situacions que et neguitegen?... Tu les has creades per viure-les i poder treure't les capes de por que el teu inconscient sap que existeixen. No et castiguis, mamu, ni castiguis als altres per les teves pors. Al contrari, mira-les, escolta-les, centra't en el teu interior i deixa-te-les viure. No saps prèviament com les viuràs i, sigui com sigui, d'elles aprendràs i netejaràs, faràs net per crear una altra oportunitat.

Mamu, m'escoltes, i t'estimo tant! Accepta que la vida et vagi portant endavant. Deixa que el temps jugui amb les persones i no deixis que el seu joc afecti el teu. No necessites que els altres et confirmin la teva veritat. No necessites que els altres comparteixin el teu camí. Cada un té el seu, de camí. Cada un té els seus propis ulls per veure els seus colors. Tu tens els teus. No facis res que sigui per rebre una expectativa. Fes-ho tot perquè vols fer-ho. Perquè és la teva veritat. Perquè és la llum del teu cor que et guia.

Els altres són un reflex teu i tu fas de reflex per a ells. Tots caminem cap a la mateixa direcció, en temps diferents, amb motius diferents. És la gran riquesa de la llibertat humana que fa que tothom triï el seu camí, la seva manera, el seu ritme. Mama, tot va bé. Tot està bé. Jo arribo allà on haig d'arribar i em reben aquells que m'han de rebre per la seva connexió amb mi i amb el seu cor.

No tinguis por. Tems que el temps faci que ningú et parli de mi. Mamu, si tu continues parlant de mi, si tu continues portant la flama del nostre amor, de la nostra veritat, de la nostra connexió infinita... no veus que mai es deixarà de parlar de mi? Si ho tems en els altres és perquè ho tems en tu, o ho tems en mi. I això només depèn de tu. El que tu creïs amb les teves eines, les teves habilitats, el teu cor, els teus sentiments, les teves paraules i les teves accions, crearà el món que viuràs. Jo no dubto gens que mai deixaràs d'avançar, perquè ets llum, mamu. Ets un amor tan gran que només et fa falta reconèixer-te amb total intensitat.

Ahir t'ho vaig ensenyar: la màgia que ets per dintre; la confiança il·limitada que viu en el teu interior; l'amor que ens ajunta per sempre. Tot això el papa ho va veure perquè és el que reflexes. T'estimo. Plora si sents la meva absència en diferents situacions. Plorant, neteges, com la pluja a la terra. Plorant, alliberes el teu cos de dolor i sentiment de nostàlgia. Estàs a la Terra per viure això i no t'has d'avergonyir de res. És impressionant com vas avançant enmig de tanta densitat. No pateixis, ningú et jutja. Ningú et qüestiona. El teu camí és contemplat i admirat per nosaltres, que t'acompanyem, que et vetllem i que aprofitem qualsevol escletxa per contactar amb tu.

Escolta, sent, intueix. És quan més ens sents que t'adones que el teu camí, com el nostre, com el de totes les ànimes de llum, és el mateix. Anem lligats, anem connectats. No hi ha cap canvi. en qualsevol energia de l'Univers, que no sigui notat i beneït per nosaltres.

T'estimo, mamu. Mira'm. Nota el meu somriure i la meva felicitat de tenir una mama tan bonica i estimada com tu."

∞

"Ernest, m'has començat a parlar abans de la vibració. Què més me'n pots dir, maco?"

"Mamu, et deia que et fixessis en tu. Com canvia la teva vibració quan estàs alegre i optimista, o quan estàs enyorada, trista i apagada. Te n'adones com tot al teu voltant canvia segons si tu respires alegria o tristor?

No és res dolent estar tristos o apagats de vegades. Tot són reflexos i aprenentatges. Posar-hi consciència és molt peculiar perquè quan t'adones com avui t'ha passat que, només pel fet d'haver pres la decisió de voler somriure, el sol brilla

més, que és més alegre, que ja no hi ha tristor... el teu cor s'eleva i el teu entorn també. No s'ha de pensar. S'ha de sentir, mamu. I avui ho has experimentat.

Quan la vibració és baixa, també et costa més sentir-me i sentir-nos. Quant més baixa és la vibració, més ens costa a nosaltres arribar al teu cor i fer-nos notar. És així de clar. Quant més alta és la vibració, és molt més fàcil per nosaltres contactar i comunicar-nos amb vosaltres. Quan tu, mama, i qualsevol altra persona, vibra en estats d'amor, de joia, d'alegria, de felicitat i agraïment, tot l'entorn i la seva ànima s'eleva, vibra molt més ràpid. Tot s'unifica en aquesta vibració i l'energia que s'emet atreu totes les energies que vibren en la mateixa freqüència. Per això t'és molt més fàcil somriure, pensar en positiu, estar alerta, sentir-me, perquè la vibració és similar.

Quan hi hagi dies que la tristor, l'enyorament, la impossibilitat de veure camí t'omplin l'esperit, deixa'ls que vinguin i neteja. Aprofita per acceptar."

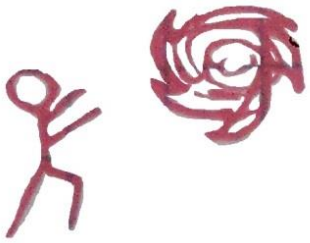

"Ahir ens vas explicar, Ernest, que aquest era el teu nom d'aquí i que és el nom que t'agrada que continuem utilitzant de referència quan et demanem; que allà on ets ara tens un altre nom, però que això no és important. En el món de les energies un nom no té sentit. No necessiten etiquetes, noms, catalogacions. Són pura Llum. Totes aquestes normes, aquesta necessitat de catalogar i etiquetar ho hem inventat la humanitat. Només existeix aquí a la Terra. Fora d'aquí no existeix, no cal.

Vas dir també que ja estic enfocant la vida d'una altra manera; això em fa sentir bé perquè és el que estic fent: no deixar que la por al desconegut m'aturi; confiar que el meu avanç em porta a tu i al meu esperit encara que la meva ment limitada no pugui abastar la immensitat del món espiritual. M'hi llenço perquè vull, perquè una vegada que he tastat el gran amor i la resposta que hi ha en ell ja no puc anar a mitges. No vull."

I quan em torna l'enyorament que em convida a crits a tornar enrere, a mirar enrere, a tornar a tenir i sentir el meu fill amb mi com abans encara que sigui a costa del dolor i la no acceptació... em dic "*No, endavant. Això ja ho he viscut, està en mi, ho tinc a dintre*." Ara l'Ernest continua vivint d'una altra manera i és a ell, a l'Ernest d'ara, a qui jo estimo i em connecto, a l'ànima i a l'energia del meu fill real, immens, màgic, preciós, que tinc en una altra dimensió.

I tiro endavant, malgrat que m'envolti un vel d'estranyesa perquè sento que estic canviant, que sóc més valenta, que accepto caminar sola, sense la crossa de l'auto compassió; deixant anar, tantes vegades com puc, la crossa del dolor. I encara que això em dóna la impressió que accepto deixar enrere la vida familiar d'abans, també sento que al davant hi tinc l'Ernest de veritat. I m'ho crec. I hi confio. L'estimo tant i m'estima tant que continuo caminant.

"***Ja voles***" – també em va dir l'Ernest. I sí, vull volar sola, encara que no sé ben bé on em portarà aquest caminar. Confio. En l'Ernest, en mi, en el papa i l'Àlvar, en tots els meus guies que d'una manera o altra han vingut a ajudar-me i, al fons de tot, hi ha Déu, la Font, la Veritat... el Gran Amor i Intel·ligència del que ha sortit Tot... Aquell Déu que de petita m'ajudava, me'l feia meu, em tranquil·litzava perquè em deia que si jo ho sentia no podia ser dolent. Aquell Déu al que, anys més tard, vaig resar per aconseguir ser mare, i em va escoltar.

"Ernest preciós, com ho veus?"

"Mama maca, ja soc aquí de nou. T'escolto i et segueixo a tothora. Sento tots els teus pensaments, tots els teus sentiments, totes les teves anades i vingudes. No tinguis por de res. Estàs avançant per allà on vols avançar, de la manera que vols avançar.

T'ho vaig dir. T'ho vam dir ahir: T'estimem i admirem els teus esforços per avançar i per acceptar, per continuar estimant enmig d'aquest dolor que t'ha provocat la meva partida. Ho vam pactar, mamu, encara que no ho recordessis. Tu mateixa has anat descobrint tants senyals, tantes coincidències! Has anat trobant sentit i explicació a fets i situacions passades, a paraules que vam viure sense significat aparent i que ara adquireixen una dimensió, una força i un significat extraordinaris.

Mamu maca, no dubtis. No dubtis més de tu, del teu poder de canalització, de crear móns, de consolar, de donar nova vida, de fer de la nostra veu la teva veu. Ho portes a dintre. Ho has anat traient des de petita. La teva facilitat d'expressar per escrit allò que la teva ànima manifesta, el món de la força, de la llum, de l'amor que existeixen dintre teu. T'és fàcil, mamu, t'és fàcil escriure, expressar, i t'és fàcil comunicar quan et surt del cor. Creu en tu. Deixa't fluir. No et forcis, no t'apressis, només deixa que no hi hagi cap resistència en tu.

Estem aquí, mama, tots dos de nou. Com sempre. No hi ha diferència. La teva ànima i la meva es van comunicar intensament, profundament, amorosament des del primer dia, perquè ja ens hem estimat en moltes altres vides, en molts altres móns i dimensions. Ara només recordes aquesta, però la teva ànima les recorda totes i la meva les recordava també.

Hem viscut, estem vivint i continuarem vivint un gran amor, mamu, i ara l'estàs manifestant en el lloc més difícil, més dens: la Terra, amb la limitació de la ment, de les energies denses, de les baixes vibracions; en aquest món on tot té el seu contrari i on costa molt no deixar-se menjar per la pena, la tristesa, l'egoisme, la rancúnia i la por.

Mama, estàs fent el més difícil. Fora d'aquí és tot tan bonic, mama! És tot tan màgic! No tens limitació del cos. No arriben les vibracions baixes. Només vivim en l'Amor, en la Immensitat, en la Possibilitat, en la Creació. No hi ha el pes de la consciència terrenal, dels dogmes, de les pors... Mamu, el que estàs fent és molt gran. Tu ho vas triar perquè sabies que tenies prou consciència, prou poder, prou amor per a fer-ho. Però no és gens fàcil quan un oblida qui és. I ho estàs fent, mamu, i per això t'admirem a tu i al papa, a tots dos. Som una gran història d'Amor, una gran creació d'Amor.

Per això, mama, fes el que ja estàs fent. Creu en tu. Camina, malgrat les resistències que tu mateixa portes a sobre. Deixa't anar i, sobretot, gaudeix. Fes-ho tot gaudint, jugant, rient. Mama, la vida a la Terra és un joc, una obra de teatre. I venim a experimentar si som capaços de fer realitat tot allò que ens hem proposat. No hi ha dolor. No hi ha odi. Tot està bé, perquè és fictici. Venim a aprendre de les emocions i els sentiments. Tot està pactat i cal viure-ho.

Ara, mama, et sembla que ja estàs cansada, que t'estimes més descansar, integrar, deixar que tot arribi, no pensar...i quan sents això és perquè ho necessites. Només tu saps el que necessites a cada moment. No et forcis, mamu. Em sents diferent perquè està canviant la teva manera d'enfocar la situació i la manera de viure-la. Tot va arribant a mesura que estàs preparada perquè t'arribi. Del que no pots dubtar, sigui com sigui, és que l'amor és el que hi ha al davant, al darrere, als costats, a sobre, a sota, cap a dins i cap a fora.

Mama, AMOR. Sent l'amor que viu en tu; el que t'envio i soc; el que som i projectem totes les energies de la Terra, del cosmos i de tota la creació.

Mama, escolta'm. Sent-me. Tot continua igual. El nostre amor no fa més que augmentar. Treu-te les capes de por i resistència que et queden a mesura que les fas conscients.

No passa res i passa tot. T'estimo molt, immensament, sense por, sense dubte. Tot és veritat. Tot."

∞

L'Ernest es fa present en la meva vida quotidiana. Sento que m'ajuda, que fa que no m'oblidi de les coses, que riu, que em fa bromes i vol que no em prengui les coses tan seriosament, que rigui. Gràcies, preciós!"

"Ernest, parla'm de l'Amor, carinyo meu, parla'm de l'Amor."

"Mama maca, ja soc aquí i tu ets amor. Tota la teva voluntat, tot el teu esforç, totes les teves ganes d'avançar, de viure, de respirar, de sentir-me sempre en tu, això és Amor.

Amor és tot el que ens envolta, mamu, encara que no el puguem reconèixer plenament quan som aquí. Amor és llevar-te cada matí i, malgrat la meva absència física, somriure'm i dir-me bon dia; fer-me present en tots els actes que fas i crees. Amor és quan camines mirant el cel, mirant i escoltant els ocells, intentant sentir dintre teu el meu amor que t'il·lumina.

Amor, mama, són totes les llàgrimes que vesses quan, malgrat tot, la meva absència física et dol fins a l'última cèl·lula del teu cos. Amor és quan somrius i et treus amb un cop de cap els pensaments victimaris que t'assetgen. Amor és la cura que tens de la iaia, malgrat et costi entendre-la i acceptar el seu procés i la vida que es crea. Amor és quan parles de mi amb aquella emoció, amb aquella força, amb aquell orgull, amb aquella alegria, amb aquelles ganes de fer-me present. Amor és quan us doneu la mà amb el papa i rieu, rieu... Quan rieu junts, la vostra vibració arriba fins a dimensions que no us imagineu, l'Univers sencer riu amb vosaltres. Amor és cada petó que em fas; cada abraçada que m'envies; cada pensament que em regales; cada vegada que em sents, que m'escoltes, que veus els senyals que t'envio.

Amor és la teva calma i el teu neguit. Amor és la vida que ens hem donat i la que ens donem. Amor és allò que brilla en els teus ulls quan tot et parla de mi. Amor és la llum del teu cor que s'expandeix cada vegada més il·limitadament. Amor és el pa que dónes cada dia als ocells que vénen al pati que tant d'amor ha viscut i continua vivint. Amor són tots els teus pensaments cap a l'avi i cap a l'Àlvar, cap als éssers de llum que descobreixes i saps que hi són i que també t'estimen.

Amor, mamu, són les rialles dels teus nens i l'estimació i l'alegria que els dónes i et donen. Amor és tota la teva vida, mamu, i tal com dónes, tal t'arriba. Quant més donis, quant més imaginis, quant més posis la voluntat de viure la vida que vols, aquesta s'anirà creant al teu voltant.

Amor és tot l'Univers, cada energia que balla t'envolta i t'acompanya. Tota l'existència es belluga i es crea per l'Amor.

Mama, quan sentis el meu enyor, estima'l també. Accepta'l, mira'l i deixa'l passar, perquè ara ja has arribat a un punt en què el pots acceptar sense enganxar-t'hi. I ja saps, ja vius tantes coses, ja les estàs integrant tant que no t'ha de suposar cap entrebanc. Al contrari, mamu. Cada vegada que et vinguin els núvols de l'enyor, contempla'ls i deixa'ls passar. Són núvols: passaran i es diluiran.

Mama, com fas: confia. Recorda tot el que ens hem estimat aquí i l'Amor infinit que estem creant ara. El món t'és un mirall i tu també ets un mirall pel món. Els miralls, quant més transparents són, més nítidament reflecteixen les imatges. Quant més buida estiguis d'expectatives, de pretensions, d'ego, més brillarà la teva llum que reflecteix, i reflectirà cada vegada més, l'Amor que Ets. L'Amor que Som. L'Amor que Soc. Tal com és a dalt és a baix.

T'estimo, mama, amb molta alegria. Aquesta que comences a sentir de nou quan et parlo, quan et miro. Aquesta guspira d'humor. No cal agafar-nos res del que vivim en les diferents situacions tan seriosament, ni les doloroses ni les precioses. Recorda: "Això també passarà", en qualsevol vivència. L'únic que no passa és la nostra essència, el nostre Ésser interior, allò que realment som.

T'estimo. No em cansaré de repetir-t'ho. T'animo, et bressolo, t'abraço, em recolzo en tu, t'empenyo, ric... Però mai ploro amb tu, perquè el dolor no forma part de la nostra essència, només és un aprenentatge que venim a experimentar aquí a la Terra. Davant qualsevol dubte, qualsevol ensopegada, busca i sent l'Amor en el teu cor. Només l'Amor que sents farà que la foscor momentània s'aclareixi i el dia torni a brillar.

Un petó, mamu. Com fèiem. Com fem. T'estimo infinitament."

Avui, en el Reiki que m'ha fet en Chicho, ha vist una dona que lliscava sobre les aigües ràpides d'un riu molt ample. De vegades la cara d'aquesta dona era d'una japonesa, de vegades era la de l'Ernest... anava lliscant.

Després m'ha vist dalt d'un núvol amb una persona, tota blanca de cap a peus, amb barba blanca, cabells blancs, que m'anava assenyalant la Terra des d'allà. Jo no volia baixar i ell m'animava a fer-ho. Llavors ens abraçàvem i ploràvem.

- *Pregunta-li qui és* -li he demanat. I ell ha respost:
- *L'Essència de la Vida, Déu...*

Jo m'he emocionat. He recordat el Déu que de petita em donava la mà i m'animava a ser jo mateixa, al marge del que deien els dogmes...

- *Per què Déu plora*? - li he preguntat jo.
- *El plor moltes vegades no vol dir dolor*- m'ha contestat.

Llavors, en Chicho tornava a veure la dona que lliscava pel riu. Era jo. Semblava que volia tornar a terra ferma però les aigües no la deixaven. Llavors he somrigut, he aixecat els braços, m'he alçat volant i he marxat.

∞

"***Mama maca, ja sóc aquí. Vull parlar-te d'aquest dolor que sents per la meva absència. Mama, l'has vingut a viure. Quan, en una altra dimensió lliure del temps i l'espai, la teva ànima projectava la teva propera encarnació, aquest era el teu màxim***

objectiu: ser capaç finalment de poder transmutar el dolor per la meva pèrdua; la pèrdua que havies viscut en altres vides i també el dolor de la pèrdua que havien viscut altres dones de la teva família. Ser capaç de transmutar-les per l'Amor i en l'Amor.

Mai, en cap encarnació, l'havies pogut transmutar. En aquesta, però, ho estàs fent, mamu. Jo, la meva essència, com a part que sóc de la teva gran família de llum, m'hi vaig oferir. També ens ho devíem, mama maca, poder viure la plenitud i la felicitat d'un amor tan gran que fos capaç, després de la meva marxa, de continuar més enllà de l'aparença de la mort, més enllà de l'aparença de la separació, més enllà de l'aparença del dolor vivint encarnats en la matèria.

Les nostres ànimes, i la del papa, es van reconèixer de seguida. Tu saps de quina manera els nostres cors es fonien; la nostra ànima vibrava amb el nostre contacte i la nostra entesa. Tu ho has dit: no hauries pogut somniar mai un fill millor. I és que, mama, havíem vingut a viure això: un amor tan excepcional que convertís el buit inconcebible de la separació i el dolor de la mort en una experiència tan inèdita, que la mateixa desproporció fos l'antídot de l'aparença. Era tan gran el dolor, el fet, que no podia ser. Senzillament, era impossible. El teu amor, la teva gran fe en mi, et va salvar. I va salvar el papa. I la nit es va convertir en llum, tan espectacular, tan clara, que no podia ser.

El dolor que sents ara, de tant en tant, cada vegada més espaiat, és l'element transmutador que t'ha de servir per convertir-lo en llum per mitjà de l'amor, de la fe. "*Un amor per tota una vida*"***... sempre ho havies sentit així, la convicció que es pot morir per un ideal; que un gran amor pot servir per tota una vida, encara que hagi estat breu.***

Mamu, no t'amaguis del dolor. No li posis nom. És un dolor beneït per l'amor. És allò que has vingut a transformar. Com el transformaràs si no el prens en les teves mans i te'l mires? Com el transmutaràs en amor si no el reconeixes en tota la seva plenitud i l'estimes?... Cada sotragada, cada forat profund, cada llàgrima de dolor l'has de recollir, reconèixer-la i deixar-la sortir passant pel cor. Tot el que jo t'inspiro, mama meva: la meva alegria, el meu amor, que vibra increïble cap a tu com el teu cap a mi; tot el que de mi reps t'ha de servir per aguantar i creure enmig de la densitat de la Terra, enmig de les limitacions de la matèria.

Tu saps que, aviat, encara que sembli molt lluny, ens tornarem a trobar en la mateixa dimensió, lliures ja de la cuirassa del cos i de les limitacions de la matèria, i tornarem a viure plenament, intensament, màgicament, amorosament; amb el papa, que fa també el seu procés i t'ajuda a trobar el valor i la fortalesa que el teu cor de mare de vegades necessita trobar.

Mama, no passa res. En el fons, no passa res. És una aventura. L'aventura de venir a experimentar cada vegada, aquí a la Terra, l'amor més gran. No hi ha principi ni final, ni bé ni mal. Pots avançar increïblement ràpid o pots avançar a poc

a poc. No passa res perquè no hi ha límit, ni temps. És l'eternitat de les ànimes de llum que som. Cada vegada més, aquesta realitat s'anirà imposant en el teu ADN; cada vegada més, t'aniràs aproximant des de la matèria al teu esperit; cada vegada més, sentiràs en l'espiritualitat la veritable essència i, cada vegada més, el dolor anirà afluixant perquè l'amor l'anirà transformant en acceptació, màgia, mestre, vida i llum.

Mama, riu i gaudeix de la vida. Jo també hi soc. També veig i escolto el què em dieu i m'ensenyeu. Jo us parlo i us ensenyo el món en el que visc; en el que ens reunirem plenament i en el que continuo la meva evolució sense deixar-vos mai. Per Amor.

Mama, t'estimo. Confia en el teu cor. Buida't cada cop més de prejudicis i limitacions. Sense córrer, sense patir. Fes-ho per descobrir-te, per destapar-te, per treure't els vels que la vida a la Terra comporta. És divertit. Ho farem junts sempre: vosaltres, els éssers de llum que esteu a la Terra, i nosaltres, que ja n'hem sortit. No estàs sola. Mai. Tu em sents, no et facis preguntes mentals. Creu en el que sents i deixa que ens manifestem; que el teu cor i la teva intuïció siguin frescos, innocents i contempla, sent, actua des del cor. Encara que et costi, pots intentar-ho de nou a cada instant. No hi ha temps, recorda: Tot és ara, simultani i multidimensional. Viu en la humilitat de no saber, per poder veure.

Mamu, ahir, en el Reiki del papa, vam volar junts. Aquella confiança que vas mostrar per saltar, per deixar-te fluir, amb el convenciment que no et pot passar res, l'has de tenir també en la teva vida. Deixa't anar, mamu. Confia en tu i en nosaltres, en l'amor que ho engloba tot, que tot ho mou i que estàs vivint. Tu i tots els éssers humans, encara que no el puguin reconèixer encara. Confia en tots nosaltres, que som Un.

Mama, riu, alegra't. Tot és molt bonic. Tot és perfecte".

El teu fill màgic i gran que mai et deixa.

∞

Sento que aquests dies estic vivint més sense dolor, i l'Ernest em diu que això vol dir que ja l'estic començant a transmutar per amor, encara que la ment vulgui lligar aquesta aparent absència de dolor amb la idea d'oblit, de fredor. La ment no té paràmetres on encaixar aquest nou pas, perquè és un procés nou que estic vivint i que no pot classificar. I sento, Ernest, que em dius:

"***Quan jo era aquí, mamu, m'estimaves molt, però això no et feia pensar en mi nit i dia. Feies la teva vida, les teves ocupacions i sabies que jo hi era, que estava estudiant, o jugant, que feia també la meva vida i que després ens trobaríem plenament i gaudiríem intensament de la nostra companyia... Doncs ara és igual,***

mamu: m'estimes molt, com jo t'estimo; saps que hi soc, que estic fent la meva vida, el meu procés. Tu t'ocupes de tota la teva vida, de l'escola, del papa, de la iaia, de la família, dels amics. Fas tot el que has de fer sabent que jo hi soc, que faig el mateix i que, després, ens trobarem i tindrem el nostre temps d'estar junts, de comunicar-nos, de sentir-nos. Fins un dia, quan deixis el món físic, en el que ens retrobarem plenament, sense límits, i tornarem a ser un; ens tornarem a fondre l'un amb l'altre. I és aquí cap on vas. I jo sempre hi soc. El nostre amor és tan gran com te'l puguis imaginar perquè és incondicional i així el pots i el vols viure. Igual que quan era aquí, mamu, igual és ara. L'amor no sap de límits ni de condicions.

Soc la llum que us il·lumina. Soc l'aire que respireu. Soc l'amor que demaneu. Estic en la vostra pell, sentiu-me. Navego en la vostra mirada, en les vostres idees. Sempre em teniu amb vosaltres, no em canso mai."

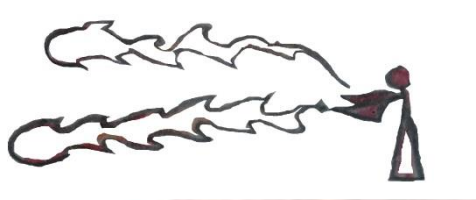

"Oh, preciós meu! Sento tant amor dins el meu cor! T'estimo tant! D'una manera o altra sento que estàs present, que ens ajudes en el nostre dia a dia, que ens obres finestres per respirar sempre aire fresc i ens dónes confiança perquè confiem en nosaltres mateixos."

"Mama, soc aquí i també dintre aquest teu gran cor. Tot t'arriba i tot arriba: bones notícies, notícies tristes, notícies alegres... Són adjectius, mamu. Són etiquetes que des de la Terra aprenem a posar i que ara ens hem de treure de sobre. És el que és. Les situacions arriben, els canvis són continus, i cal viure'ls. Sense etiquetes, mamu. Intenta mirar-los des de la innocència, des del respecte, des de l'altra visió, sentint el cor i deixant que les accions siguin les que toca fer a cada moment.

Les respostes van venint a mesura que t'obres amb confiança a que t'arribin. Tens dolor dintre el cor, mamu. Per això se't remouen les emocions quan parles de pèrdues, quan sents les pèrdues dels altres, perquè en el fons no són dels altres. Cada pèrdua, cada canvi que arriba, de prop o de lluny, és també canvi per a cada un, perquè tot el que passa ens reflecteix i ens arriba per transformar.

Tens també molta confiança dintre el cor, molt amor. I saps que, més a dintre, la calma, el silenci i la pau no queden tocats. Saps que ara mateix, en una altra dimensió, tot el que passa aquí a la Terra ho està contemplant la teva ànima que ha dissenyat tot el que volies viure. Ho està contemplant com ho fa cada ànima de cada ésser humà que habita la Terra. Som multidimensionals, mamu, encara que quan ets

a la matèria els nostres sentits limitats només poden copsar aquesta. En determinats moments, però, passen com un llamp reflexos d'altres móns, d'altres vides.

Mama, acabes una altra llibreta i la història continua; la nostra història d'amor que cada dia teixeix els fils més brillants a la trama de les vides. Continua escrivint, continua sentint, continua estant oberta a tot el que t'arriba. Jo t'estimo moltíssim, com sempre, i cada vegada estem més junts.

T'estimo, mamu, no et deixaré mai, no em deixaràs mai. Cada dia que avances, et descobreixes i vas reconeixent el teu poder. Mama, és molt maco el que estem vivint. L'únic camí és confiar i estimar. Res ens pot separar, com res et pot posar traves si tu no li deixes. T'abraço, et beso, em poso a la teva falda, et porto amb mi arreu, com al papa, com a aquesta gran família que hem format i sempre serem.

Un petó, mama. Un petó, papu. Una abraçada immensa de llum i felicitat."

∞

Ara em ve a la memòria el record d'una nit, quan l'Ernest era petitó. Acabava d'estar una estona al seu llit, abans d'adormir-se, com sempre fèiem, i al marxar li vaig fer un petó i li vaig dir: "*Ets el meu tresor més gran. No et canviaria per res del món*", i ell, amb aquella carona que feia, va obrir els ulls i em va dir: "***Per res de res?"***, "*Per res de res*"**...** i va posar una cara de felicitat! I jo em sentia tan feliç i agraïda!

I em sento feliç. Ho sento tot tan ampli, tan immens... M'agrada recordar moments tan nostres, perquè sentir que li vaig poder dir sempre el molt que l'estimava, tot l'amor que sentia per ell, tant d'amor!, em fa feliç. Sé que és per això que ara continuem connectats, perquè aquest amor tan gran no es pot trencar. Només pot fer-se més intens, més màgic, més gran i incondicional.

Mil vegades desitjaria que tornés a ser aquí... però és un desig. El viscut ja està viscut, està viscut molt bé i està gravat a cada una de les nostres cèl·lules, en cada mil·límetre del nostre cor. Ho podem retrobar, recordar i reviure quan volem, com a passat. Vaig llegir una frase d'en Xavier Guix que diu: " *El que fa patir una persona no és el seu passat, sinó com continua sostenint-lo en el present".* I això és exactament el que em fa mal, quan intento desesperadament tornar a viure aquelles situacions avui, quan no hi són. Avui és ple d'amor. És diferent la forma. La situació ha canviat, molt, però l'amor i la connexió és més gran, és infinita, trenca esquemes, no té aturador, no sabem fins on ens portarà... però deixem que l'amor flueixi, confiem en el que sentim i en el que ens va arribant. Sabem que no estem mai sols. Ho sentim i ho confirmem en molts i molts moments, experiències i senyals.

Avui a la matinada, m'he despertat amb la veu de l'Ernest dintre meu que deia: "***Mama, ho podem fer perquè ja ho havíem fet."***

∞

"Mama preciosa, ja torno a ser aquí. M'encanta com anem avançant en la comunicació. El papa és un gran canalitzador. M'has sentit dir moltes vegades, mamu, que la màgia existeix. Existeix mentre ens la mirem des de la Terra perquè, lluny de la Terra, fora del cos físic, la màgia es transforma en la nostra manera d'expressar, de moure'ns, de ser... Sí, mamu, som éssers de llum, d'una alta vibració, que s'expandeix immensament i sense límits. És a la Terra, però, on la llum adquireix el seu esplendor màxim. És a la Terra on venim a aprendre i on cada vegada el record de qui som es fa més proper. Quan més arribi al cor i a la ment el record de la potencialitat que tots portem dintre, més preciosa, més radiant es farà la vida a la Terra.

Mama, t'estimo molt. Tu saps dins el teu cor que no he deixat mai d'estar al teu costat, de vetllar-te i d'animar-te, perquè el nostre amor és incondicional i etern. Has de reconèixer i creure't la teva ànima poderosa i potent. Has de creure en tot el que ets capaç de fer i que ara ni tan sols goses imaginar. No hi ha barreres, mamu, no hi ha límits. Els límits són les teves pors, els teus dubtes. Trenca'ls, mama. No t'importi el que pensin els altres, si lligues o no dins aquesta societat que tant encasella els sentiments i les potencialitats.

Tu ja n'has sortit. Amb la meva marxa, ja res no et lliga a les creences antigues. Has sentit, has descobert, estàs avançant, i tot en l'Amor, perquè no hi ha força més gran. Mama, escolta't. No estàs aturada. Avança, escolta què et diu el cor, què et diem nosaltres. Escolta i crea el que vulguis, com ho vulguis, un pas i després un altre. I el món nou se't continuarà obrint. Estima, centra't en el teu interior. Mira, escolta i observa. Mesura des de dins i actua en conseqüència.

Aquí a la Terra és dens, és difícil, però no només vius a la Terra, ja ho saps. Has vingut a experimentar i a recordar, i ho estàs fent. Cada dia el teu cor està una mica més calmat. L'amor creix en tu, la confiança creix en tu, el deixar fluir creix en tu... No t'agafis enlloc, deixa anar tot allò que et sembla que no pots deixar. Deixa-ho anar. Només anant més lleugera cada vegada podràs aixecar el vol aquí a la Terra.

Et meravelles de tot el que estàs sentint i descobrint, i només és una punteta del iceberg. Tot és meravellós. Tot és il·limitat. Tot és imaginació, creació i possibilitats. Riu, mamu, estigues contenta. No t'ho agafis tot tan seriosament, ni les qüestions terrenals ni les qüestions espirituals. Tot és una bufada d'aire, és un guspireig d'aigua, és una rialla fresca. És tot molt més fàcil del que sembla.

I aquí estic jo, estem nosaltres per recordar-t'ho. Tantes vegades com faci falta. No hi ha temps, ni espai. Tot és aquí i ara. I és alegria, felicitat i amor.

Mama, riu, somriu, aparta't una mica i mira't les coses amb una certa distància. Tot passa i tot arriba. I nosaltres sempre hi som. T'estimo. En el teu cor, en la teva ment, en la teva rialla. A prop, de lluny, aquí i allà. Per sempre i ara.

El teu fill i molt més que el teu fill."

∞

Aquesta matinada m'he despertat perquè he sentit l'Ernest que em deia: ***"I això continua i continua, cap a la recerca de la teva ànima".*** La coroneta em vibrava, per això he sabut que era el meu fill qui m'ho deia.

∞

"Abans érem feliços d'una manera i ara som feliços d'una altra manera. Hi ha moltes maneres de ser feliç. Qui ho diu que una és millor manera que una altra?... el cap, la ment. Si ens sentim junts, si sentim el nostre amor i la nostra força, qui en mesura la intensitat i la vàlua? Hem d'aprendre a ser feliços de les múltiples maneres que la vida ens presenta. Voler aferrar-se a una única manera quan el riu sempre flueix i el paisatge canvia sense treva, només comporta sofriment, ceguera, por i perdre la màgia de cada moment.

Mamu maca, viu el nostre amor al llarg del riu de la vida. No t'aferris al que ja hem viscut, perquè així només perdràs la possibilitat de continuar-la vivint de mil colors diferents, amb mil vestits diferents, amb tota la puresa que ens uneix.

Riu, mamu, i sigues feliç, molt feliç. Vull sentir el teu riure ample. Vull sentir la teva guspira de joia i un xic de bogeria. Vull sentir-te feliç, acompanyada i radiant com tu ets. Jo t'acompanyo i vesso felicitat sobre teu. Només t'has de quedar com vas fer ahir: amb els braços oberts. Oberta al que t'amari; oberta al que t'enviem sigui aigua, sigui vent, sigui amor, sigui llum.

Mamu maca, aprèn a ser feliç amb mi tal com jo soc ara, invisible i molt present. El nostre amor i la nostra proximitat no han estat tocats, només s'han fet més profunds i subtils, tot a la una.

Comences les vacances, mama meva. Anirem tots tres junts. Hi pots pujar de peus. Jo estaré amb vosaltres i gaudiré de les vostres descobertes, perquè són també les meves.

Sigues feliç, molt feliç amb el papa i amb mi, com sempre. Siguem feliços cada dia amb tot el que visquem.

T'estimo, mama. T'estimo molt."

∞

Els dies passen, van passant amb calma. L'Ernest està sempre present en mi i de vegades és com si ja no trobés tant a faltar el meu nen estimat d'abans, com si ja estigués sentint i acceptant molt més profundament el meu nen immens i etern d'avui...

m'acompanya, em parla en moltes ocasions... Hi ha com una calma, com un reprendre la vida sols, amb ell de la mà. L'Ernest, tan immens, tan radiant, tan feliç, que ens convida a avançar pel nostre camí, com ell està fent el seu.

Me n'adono molt de com el meu estat d'ànim es mou i canvia segons sigui el cap, o el cor, el que m'envia els pensaments que generen uns sentiments o uns altres. Ara mateix, quan acabo d'escriure aquestes línies, la meva ment, que veu i llegeix aquest escrit es remou de seguida, esverada, i intenta dir-me: " Ja no trobes a faltar el teu fill? Com pots dir això?"... i, automàticament, els sentiments que em vénen són de por, de pèrdua, de culpabilitat i de dolor. Són instantanis, perquè evidentment que voldria intensament que no hagués passat res i tenir l'Ernest preciós al nostre costat físicament com abans, evidentment... Però l'Ernest no està físicament aquí, perquè va venir per aquest temps; com tots hem vingut per un temps, fins que ens arribi l'hora de desfer-nos d'aquest cos que ens ha permès experimentar l'amor en la matèria i puguem així retornar a la nostra essència eterna i poderosa. Els pensaments de pèrdua, separació i dolor em vénen de la ment. Del cor em ve la comprensió, l'acceptació i la pau de saber que tot està bé; que la vida continua infinitament; que tot el viscut aquí amb l'Ernest ens omple, ens acompanya i ens ajuda a saber reprendre ara el nostre camí sense por, oberts a tot el que va venint. Des de l'amor, per l'amor i cap a l'amor.

I sempre l'Ernest feliç, rient, jugant al nostre costat; traient-li ferro a les coses que ens semblen tan pesades i alleugerint les nostres ales perquè ens donem compte de la força i el poder que tenim en nosaltres mateixos.

Moltes vegades encara em pot més la ment, però el cor va avançant infatigablement cap a l'amor, i no s'atura. Per lent que pugui anar, no s'atura mai.

"Mamu, mamu maca, em tens aquí, al teu costat, tal com tu em necessites, tal com em vols sentir. Sent, sent-me, en les teves mans, en els teus braços, bufant-te a la cara així com estic fent.

Sí, mama, així, avançant cada vegada més cap al despreniment de tot el que t'impedeix sentir-me com soc. Soc el mateix, mama maca. Jo estic continuant la meva evolució com a ésser de llum que soc i que som. No estàs fent res que no hagis de fer. Ho estàs fent molt bé. Vas descobrint, vas descobrint-te en cada reacció, en cada situació que vius, en cada alegria, en cada pena, en cada grau de dolor que vas vivint, i estàs avançant. M'estàs sentint a l'orella del cor com et parlo, com estic amb tu, i vas creixent, vas creient en tu.

Sí, mamu, ara ja has d'anar més enllà de la mirada terrenal. Ja ho estàs sentint. Cada dia ho estàs sentint perquè ho vas descobrint, i vas descobrint també que el fet de no judicar les emocions t'obre una porta nova. Vas descodificant què et ve de la ment, què et ve del cor, on són les resistències que t'aturen, que es

converteixen en pors i que són les portes per on avançar. Mama, tot és Amor. Tot és Amor. Aquest Amor que sents de tant en tant en tot allò que toques conscientment, en tot allò que t'envolta. La màgia de sentir que tot el que estàs vivint aquí a la Terra és una oportunitat única de sentir i créixer des de l'amor, transformant totes les maneres de viure les situacions, per adverses que semblin, en oportunitats.

Quan t'arriben les pinzellades d'amor, t'obren a recordar que has triat venir a la Terra per viure, precisament, tot el que estàs vivint, tot el que t'has proposat; i que tots els germans que et trobes en la teva vida són éssers de llum amb qui pactàreu venir per ajudar-vos mútuament a avançar, cadascú des del seu pacte únic i incomparable. Quan pots sentir, ni que sigui breument, que màgica es torna la vida quan vius present en l'aquí i l'ara, t'adones del què has vingut a fer i com viure-ho.

Tot el que vam viure junts aquí, mama maca, físicament, emocionalment, espiritualment, és la paleta esquitxada del pintor que busca i troba, com el papa, els colors que li agraden més. Tots i cada un dels éssers humans hem de trobar, entre tots els camins coneguts i desconeguts, quins són els indrets que volem recórrer i volem crear. El camí es fa caminant i no hi ha cap camí igual. No hi ha ningú igual a cap altra.

Mama, plores quan el teu cor plora d'enyorament, però no cal ni que li posis aquest nom. El teu cor plora d'amor i riu d'amor. Té el mateix valor. Deixa't riure i deixa't plorar perquè tot el que et deixis sentir, tot el que et deixis sortir, és riquesa pel camí que vols fer. Has vingut a viure amor. O no et recordes que el teu objectiu a la vida era ser feliç amb i malgrat tot? Ser feliç. I per tu això volia dir estimar. Estimar el que fos, a qui fos, en el moment que fos, a cada moment. Eres molt conscient que tot tenia un temps, que les coses i els amors arriben i se'n van, que res dura per sempre... i que, amb això inclòs, l'únic que desitjaves era viure-ho, saber estimar. No importava quan, on, ni fins quan. Viure intensament el moment des del cor i per sempre en el cor.

Mama, mira'm com m'has conegut, amb la nostra complicitat i unió tan grans, amb la nostra connexió des del cor. Soc el mateix, només he deixat el cos que em permetia viure materialment aquí. Tu, el papa, tots, sou com jo. I sereu com jo quan us arribi el temps de marxar del món físic. Tota la connexió que hem tingut aquí continua, creix i es multiplicarà increïblement quan siguem l'essència pura que som, que sempre hem estat. Creixem en amor cada vegada que retornem de la nostra aventura a la Terra.

M'encanta veure't treballar en el meu escriptori, però no t'hi enganxis per sempre. Arribarà un moment que hauràs de canviar d'escriptori i no passarà res. No t'enganxis a res que et parli de mi, perquè jo continuo existint més enllà dels records i objectes familiars, més enllà de tot el material. El despreniment es va vivint a mesura que es va avançant. No has de tenir por de deixar-ho tot enrere. No és enrere. Tot és una transformació. Tot arriba i passa, i res mor ni es perd... Quan puguis viure-ho

així et trauràs un pes molt gran de sobre; sentiràs les teves ales més lleugeres i lliures cada vegada i el teu vol serà molt més ampli i bell.

Mama, t'estimo. Has vingut a viure la teva vida, el teu moment, la teva alegria, el teu pas, el teu despertar a la Terra. Jo sempre t'estaré tibant, sempre t'esperaré, sempre t'ajudaré a anar una passa més endavant. Tu tens la voluntat, el cor immens, les ganes, la valentia, la fe i l'amor per continuar. Si no veus res com un enemic, com una muralla, com un cop de martell, el món es transformarà a les teves mans, a la teva mirada, al teu entorn i viuràs i seràs amor allà on estiguis. Sigues lliure, mamu, vulgues treure't de sobre tot el que et fa mal, tot el que et fa sentir malament. No t'ho vulguis quedar. Saps que a mi em trobaràs quan més buida estiguis d'ego, d'expectatives, de pretensions.

Mamu, ets un cor immens que avança. El teu Ernest continua al teu costat. No dius sempre que ja de petit t'ensenyava? Doncs ara, de gran, continuo igual. I no passa res que m'enyoris. Jo també t'enyoraria immensament si hagués estat al revés. Jo no puc enyorar allò que no he perdut ni puc perdre mai. Per tu, aquí a la Terra, això t'és un repte. Quan siguis aquí no ho hauràs de recordar, ja seràs energia amorosa, immensa, pura, radiant i brillant.

Sé que el dia 10 et balla pel cap, tot i que ho vius amb molta pau. És un dia més a la Terra i, si el vols recordar especialment, pensa que és el dia que fa dos anys que va començar el camí del nostre amor incondicional més enllà del temps i de l'espai, més enllà de la vida i la mort, més enllà del dolor i la pena... Mama, estem vivint la màgia de l'Amor. Estem fent créixer aquesta llum que ens il·lumina fins a límits insospitats.

Va, mamu, riu, alegra't. Tu saps com viure-ho. Ja no t'enganxis a la mirada terrenal. Si et ve, que et vingui. Viu-la. I després deixa-la anar. Ja saps molt bé com es fa. Mama, deixa't anar i et sentiràs immensament gran. Ja ho veuràs, estàs a punt.

T'estimo infinitament, amb tot el meu amor de fill."

∞

"Avui fa 2 anys, amor meu, que te'n vas anar i ens vas obrir aquesta porta immensa a l'amor. Fa 2 anys que ens vas acostar cel i terra, que vas fer que la vida s'ampliés fins a límits insospitats, fins a límits que s'han trencat.

Ernest preciós, t'estimem infinitament, et sabem i et sentim. Ens fas més lliures cada vegada, més lleugers. El teu amor ens continua escalfant el cor, ens continua il·luminant i ens ajuda a avançar. Sempre el teu amor rient, feliç, fresc i net.

Gràcies, carinyo meu. Estem sempre junts."

"Mama, jo t'estimo profundament. No t'he deixat mai. És aquest dolor que vius l'amor més gran que guardes en el teu cor i que també manifestes. És la dreta i l'esquerra del riu més profund. Sense l'una, l'altra no existiria. És la cara i la creu de la mateixa moneda brillant que llueix en la teva vida.

Jo sento i comprenc aquest dolor i tot el que vol dir. Només que jo no el visc, perquè ja saps que en l'estat que Soc ni el dolor, ni la tristesa, ni la foscor no existeixen. Mamu, has de confiar en mi, sempre, en tot el que hem viscut i en tot el que estem vivint. Aquestes onades que et sacsegen de tant en tant són les onades de l'aigua de la platja que van i tornen, però que no són mai la mateixa aigua.

No et resisteixis al teu dolor. El que et fa mal és voler resistir-t'hi, no voler admetre'l, no deixar-te abraçar per ell. Mama, el dolor, aquest dolor, forma part de tu, forma part dels grans sentiments i emocions que has vingut a viure per transmutar-los. Estima'l també, per molt que et costi. Estima'l. L'has de reconèixer, l'has d'abraçar i acceptar, comprendre i estimar. Només quan serà plenament reconegut el podràs deixar anar. El sentiràs més disminuït cada vegada i el podràs anar convertint en amor, en un amor immens, sense catalogacions, sense judicis. I serà Amor.

La vida és un corrent que flueix com l'aigua del mar. El seu va i ve és constant. Hi ha hores que aquest moviment és més lent, més suau; d'altres, és brusc, és ferotge, és brau. Els seus colors també van canviant, el seu so, la seva veu... però només submergint-te en ell el pots abastar en tota la seva grandesa, en tota la seva immensitat, en tota la seva bellesa, en tot el seu contingut. I et pots arribar a desfer en ell, a formar part d'ell, a ser també aigua, mar, vida i amor.

Respira mamu, respira, confia... deixa que l'onada arribi amb tot el que comporta i deixa que poc a poc torni a marxar. Ho tens tot a dintre. Ho saps. Com jo, que em tens tot a dintre i que quan més em necessites, quan més em vols trobar a fora, menys em veus. Quant més tranquil·la, més serena, més buida d'expectatives estàs, més em veus manifestat en qualsevol cosa, a qualsevol lloc.

T'estimo, mama. Respira, estima. Respira, estima. T'abraço immensament."

"Mama maca, estic aquí amb tu, com sempre. Et sento i estic aquí. Tranquil·litza't, mamu, respira, no pateixis ni dubtis. Ja no pots dubtar, només avançar. Quedar-te en el dubte, en l'angoixa, en l'expectativa et fa mal i tu, mamu, ja

no pots sentir el mateix mal, oi que no?, eh que ja ho saps?, allibera-te'n, mama, no el vulguis més.

Des d'aquí on ets, ets també immensitat. Ets part dels colors de la tempesta que has contemplat. Mama, tot depèn de tu, del teu grau de connexió, del teu amor, de les teves ganes de tirar endavant... No cal que et quedis esperant; no cal que ningú més que tu et digui el que has de fer. Tu ho saps: en tu està el camí, la resposta.

Pensa amb amor, toca amb amor, respira amb amor, contempla amb amor. Mira la meravella de la vida. Respira els colors del món i de l'Univers. Si no et sents bé, mira quina és la causa, deixa-la sortir a la llum i allibera-la.

Encara que no em sentis, mama, jo sempre hi soc. No et deixaré mai. I tu, mamu? Em deixaràs de sentir? Deixaràs de creure en mi? De saber-me? De pensar-me? De veure els meus senyals arreu?...

En tu tens la resposta, mama. No t'aturis, no et distreguis. Fes el que vols fer. Creu en tu.

∞

Passant per l'Institut, el meu cor ha reviscut amb enyorament l'alegria que vam sentir amb en Chicho quan el van acabar de construir i l'emoció de pensar que dos cursos més tard l'Ernest ja seria prou gran com per anar-hi. He sentit de seguida la seva veu que em deia:

–"***Eh que va ser maco, mama?"***

–Sí carinyo, ja ho sé, però...

–"***Eh que va ser maco, mama?"-*** m'ha tornat a dir aquella veu tan clara, amb aquella serenor i aquella convicció...

"Sí, maco, és veritat. Ara m'ensenyes a treure el "però" de la meva vida. El "però" només tapa. Sí, va ser molt maco. Va ser preciós i punt. No hi ha "però", no hi ha res que tapi el que va ser. La vida continua i ha continuat per a nosaltres d'una manera impensada, inimaginable i, en canvi, ben real".

Avui, també avui, l'Ernest ens continua dient: "***Eh que és maco, mama?, eh que és maco, papa?",*** perquè per sobre dels nostres prejudicis, mirades i justificacions terrenals, el que ens ensenya i ens mostra és l'amor incondicional, la llum incondicional, la vida il·limitada que existeix més enllà del dolor, el patiment i la por que experimentem a la Terra... "Ens ensenyes l'amor, la llum i la vida il·limitada que Ets, que Som, i que vius."

∞

"Mama, el teu cor t'ho diu tot. La teva ànima també. Tot el teu anhel de mare es remou. I, així i tot, tu saps i sents que tot està infinitament bé encara que la teva part terrenal plori per dintre per no tenir-me al teu costat com m'havies tingut. Tot s'ha convertit en un món per acabar de crear. Les estrelles a la nit; l'aire que t'acaricia la cara; les ombres que veus passar davant dels teus ulls... Tot està aquí i et parla. Et fa saber que tu i tot el que t'envolta no esteu separats. No sou diferents. Formeu part l'un de l'altre, sou part del mateix Tot.

Per això, quan pots calmar el teu cap, mama maca, una dolça i estranya pau s'apodera del teu cor, et calma i t'abraça. I saps que tot està bé. El teu fora pot plorar i en canvi, per dintre, estàs bé.

Passen els dies aquí a la Terra, mama, i això t'estranya i t'alleugereix. T'acosta al moment que ens retrobarem lliures de tota la mirada i les limitacions del cos i de la densitat de la matèria. No veus el moment, per un cantó, i t'alleugereix sentir-ho així per l'altre...

Trenca els límits, mama. Ja ho saps tot. Ja t'ho has dit des de la ment. Ara només has de sentir, obrir-te i deixar-te fluir. Ésser tu mateixa. No haver de demostrar res; no haver d'esforçar-te a fer res que no sentis que vols fer. El dia a dia ja et porta molts reptes personals per assolir. Anar deixant l'ego és un repte molt gran, i és un alleujament que et comporta pau anar-ho aconseguint. Mama, per temps terrenal que passi jo no et deixaré mai. No has de sentir si soc lluny o a prop. No t'has de fer expectatives de si em sents o no em sents. Integra ja tot el que el teu cor t'està mostrant i no allarguis més el dolor i la tristesa del que és necessari, del que t'és necessari per comprendre des del cor i passar a una nova fase.

Mama, no deixis de recordar totes i cada una de les nostres paraules, de les nostres converses, dels nostres somnis i de les nostres il·lusions. No són dos móns llunyans. És el mateix món en el seu camí constant i canviant, en el seu camí evolutiu. Un ens feia feliços vivint-lo en aquell ara. I el que vivim ara és una continuació del mateix món en un procés evolutiu.

Jocs de nen? No, mamu: aprenentatges d'ànima, que ens preparaven per viure ara el que estem vivint. Què et fa feliç? Què t'ajuda més a avançar? Viure en la tristor i en l'enyorament d'un passat que al costat del que estem vivint s'ha quedat petit? O viure en la màgia, l'eternitat, l'amor i l'evolució constant i infinita que vivim ara a la recerca del nostre poder diví?... Doncs pren el toro per les banyes, mama, i ja no deixis que et tiri a terra o que se t'emporti cap a terrenys on no vols anar. Desterra la por de perdre'm. Mai em pots perdre perquè els dos som Un. No hi ha diferència. És una sola evolució. Creixem junts i avancem junts.

Amb alegria, les meves paraules són les teves paraules; les teves paraules són les meves paraules. La màgia d'obrir finestres i portes allà on no hi havia sinó murs i parets de pedra, és gran. Tenim l'oportunitat de viure un amor com pocs n'hi ha

hagut, i que la llum d'aquest amor creï escletxes i ponts per on els altres puguin mirar i començar a caminar més enllà del que mai havíem pogut caminar.

Mama, al teu davant se t'obre un tram de camí que el pots crear des de la llum o des de la foscor. Són dues parts que estan dintre teu, com estan dintre de cada ésser de la Terra. Jo he vingut per viure i ajudar-te, ajudar-vos, a viure aquest esclat de llum. Ho havíem pactat. Teníem una gran fe i una gran il·lusió d'aconseguir-ho. Ho estem fent. Ho estàs fent. I pots fer-ho sense el dolor i sense el patiment. Tu ho saps.

Creu, mama, creu. En tot el que sents, en tot el que veus, en tot el que imagines, en totes les ombres que se't mostren perquè les alliberis i puguis arribar a volar cada vegada més conscientment i més lliure. La llibertat de ser qui ets sense cap limitació de la por, és el veritable regal. Jo te l'ensenyo perquè el visc. El vols recollir a totes, mamu?

T'estimo. Soc el mateix cor que t'estima fins al cel i tornar. I anar i tornar sempre, cada vegada, sense cansar-me, sense pensar-ho, instantàniament. Perquè estem units des de sempre i per sempre. Soc el mateix, immensament lliure, sense condicionaments, sense patiments. Només amb Amor. Amb molt d'Amor.

T'estimo, t'estimo, t'estimo."

∞

"Per qui ha viscut la vida, la mort és una altra gran aventura**"**

Aquesta frase, que vaig llegir en el primer llibre de Harry Potter fa anys, se'm va quedar gravada a la memòria perquè em va ressonar profundament, perquè em consolava, em donava una explicació per la mort del meu germà Àlvar, i confirmava el que jo sentia, que intuïa.

"La vam llegir junts... quantes vegades Ernest preciós?... I ara em torna amb tot el seu missatge al descobert. Cada dia descobreixo més que, si ara et podem viure com ho fem, fill, és perquè la manera com vam viure aquí a casa tot aquest amor amb tu, ho ha fet possible.

No hi ha retrets, no hi ha ferides, no hi ha culpabilitat. No vam deixar res a mitges. Ens vam estimar absolutament, amplament, alegrement. Ens ho vam mostrar, ho vam viure. Cada dia de la nostra vida amb tu et vam besar, et vam dir i et vam fer saber que eres el tresor més gran que podíem tenir, i tu ens vas fer viure un amor de fill inigualable. Ens vas ensenyar, ens vas polir amb la teva forma de ser respectuosa, alegre, imaginativa, juganera, creadora... Vam viure intensament, plenament, cada moment. El que vam viure va crear el nostre present amorós, màgic, alegre fins i tot, d'ara. El que estem vivint ara està creant el nostre món de demà. I tu sempre al centre, il·luminant el nostre camí d'amor, de sorpreses, d'alegria, frescor i pau."

No era perquè sí que ens va arribar el llibre de Harry Potter a les mans, amb tots els seus missatges, no era perquè sí. La vida mai és perquè sí. No és un atzar. Totes les situacions, tot el que ens crida l'atenció, va teixint un camí de significat que ens porta a nosaltres mateixos. El camí no és cap a fora, és cap a dins.

∞

Ahir vaig llegir una canalització de l'Ernest a Andorra, davant d'un gran grup de famílies que han viscut la mateixa experiència que nosaltres. Els vaig demanar que tanquessin els ulls i que escoltessin aquelles paraules com si fossin els seus fills estimats els que les pronunciessin. Sentia una gran emoció i una energia bellíssima que anava creixent i omplint tot el recinte. Quan vaig acabar de llegir no veia res ni ningú, només una cadira buida davant meu on vaig seure alleugerida ajudada per unes mans que m'acompanyaven. Només llavors vaig escoltar l'aplaudiment i em vaig sentir abraçada per un munt de gent que amb llàgrimes als ulls em donava les gràcies per haver expressat en paraules tot el que el seu cor sent cada nit. Un pare em deia que des de la mort del seu fill sempre parlava d'ell en passat, però que a partir d'ara ho faria en present...

Em sento tan emocionada i agraïda de comprovar que tot el que l'Ernest em diu arriba a tanta gent! I és que és l'Amor el que parla a través d'ell! Aquest matí, al despertar-me, tota la banda esquerra del cel s'anava omplint de núvols breus, fins. Venien en renglera, com ales esteses... He sentit que eren els fills de tots els pares que ahir estaven presents quan vaig llegir i que havien vingut a mostrar-nos el seu agraïment.

"Mama maca del meu cor: t'adoro, et venero, vibro immensament per tu, per vosaltres, els meus pares estimats, que em feu créixer tant i em feu tan feliç.

Si sabéssiu l'alegria i l'amor increïble que hi havia en aquella sala quan vas parlar, quan vas llegir, mamu, et sentiries molt i molt amunt, lluny de la Terra, enmig de les estrelles i dels estels brillant, dels colors que no són colors, de les frases que no són frases, de la immensitat plena i viva que cantava el teu nom.

Perquè fer que aquells pares i mares escoltessin com els seus fills els parlaven, després de tant i tant temps de desitjar-ho, els va obrir el cor de tal manera que mai més seran els que eren. Els vas donar força renovada per creure en ells mateixos, en el seu cor; per sentir que tot està bé, que els seus fills són vius, feliços i els estimen, que mai hem marxat, que estem molt a prop... Vas trencar limitacions que t'ofegaven, per amor, per sentir-te part d'aquells cors que són com el teu; d'aquelles pregaries que són com les teves; d'aquelles emocions que són també les teves emocions. Des del cor vas sentir la crida que et feien les ànimes de llum que volien connectar amb els seus éssers estimats i vas sentir la demanda d'aquells cors de pares que amb dolor i

amb esperança reclamaven, en el silenci, una resposta, sentir els seus fills... I els van sentir.

Mama, te n'adones que estem fent el nostre somni realitat? Te n'adones que estem escampant aquell projecte nascut en aquell somni conjunt que vam tenir?

Continua escoltant el teu cor i la força del teu cor. Ja no pots dubtar més i ja no ho fas. Si dubtes, és el cap que s'ho empesca i també el saps parar.

Del dia a la nit, eh mama? de la llum a la foscor... Així et sents ara que has tornat a la vida quotidiana, en aquest món i en la realitat del dia a dia, de la gent que no pot acostar-se on passes. Dos móns de nou, només que ara ja saps que són el mateix món vist des de perspectives diferents.

Mama, què et diu el cor? Tu saps tota la veritat. La manera com aquesta veritat ha de sortir a fora et neguiteja i com que per a tu és una ombra, de tant en tant te la trobes al davant... Mama, respira fondo, relaxa't.... Canvia els teus pensaments de fletxes que punxen per pètals d'amor que cauen suaument i adornen el teu cos. No etiquetis. No posis judicis a res. No cerquis paraules que encara no pots pronunciar. Estima, confia, posa-ho a les nostres mans. Encara no pots donar-hi resposta. Ningú t'apressa, potser no t'apressarà mai. Deslliura't del temor, mama. Tems que els altres no puguin veure i sentir la teva veritat, la nostra veritat. I és cert, ara no poden sentir-la. Amb les paraules no n'hi ha prou. Per tant, allibera't del temor, de l'obligació, de qualsevol responsabilitat. Viu del que sents, del que aprens, del nostre amor que és gran i etern, que és il·limitat, que va més enllà de tot el somniat, que no té nom, ni etiquetes, ni aspira a res més que ser i manifestar-se.

Mama preciosa, la meva mamu, estic tan content que em sentis, tan content de continuar al vostre costat; tan feliç que sapigueu que tot continua i que mai estarem ni lluny ni separats... és tan gran l'amor que ve de vosaltres que l'Univers canta campanes de sons impossibles, de música que no té partitura ni pentagrama, de música lliure que vola, es crea, es balanceja i canta en un silenci que omple de so l'espai.

Mama, no pateixis per res. Deslliura't d'aquesta por i viu, riu, canta, estima, només perquè ho sents, només perquè sempre serem i som tres, només perquè és el camí que vam triar recórrer. Estem creant noves realitats, per a tothom, per a l'Amor.

T'estimem. Us estimem tant a tots dos! Digues-li al papa que també em demani, que no s'oblidi que pot connectar amb nosaltres de moltes maneres. És un crac el papa. L'estimo infinitament i ell sent també infinitament el meu amor. I no té por.

Petons, mamu. Vas veure els àngels com us venien a saludar el dilluns al mati? Ja vas sentir qui eren. Confia molt en tu i avança des del cor, com has sentit. Tot només comença ara. T'estimo.

T'abraço tendrament, amorosament i estic amb tu, em desfaig en tu... El teu fill que sempre serà el teu fill".

"Mama meva, mama del meu cor, tot continua. Escolta, mira, sent. Tot continua. Meravella't del que veus amb aquests altres ulls que cada dia obres més. Meravella't del que sents i del que saps. Meravella't del que estàs vivint perquè tot és veritat, el que hem viscut junts només ha estat el inici del que estem vivint ara.

Ja te n'adones, mamu, de la dimensió que s'està obrint a la teva vida i a la del papa. Ja te n'adones. Estem vivint en el món màgic dels nostres somnis. Abans només eren somnis, ara és la realitat.

De vegades encara penses: "Com podem viure tot el que estem vivint? Estem connectant amb les ànimes de les persones que ja han marxat, estem parlant amb ells, els estem sentint, estem treballant amb ells... el món o s'ha tornat boig o s'ha obert una altra dimensió que no sabíem que es podia viure". I és així.

Tota aquesta altra dimensió, mamu maca, de vegades encara et desconcerta. La vius, la sents, la saps, però encara sents que no es tradueix en el teu dia a dia. És la ment la que et dóna aquesta lectura. El teu dia a dia es va fent més màgic a cada moment. Sents coses, et vénen imatges, et vénen idees, et vénen paraules. Beneïdes paraules, mama, les teves beneïdes i màgiques paraules!

Viu amb el que saps, amb el que sents, amb el que intueixes. No en facis un món tancat. T'has de destapar, mamu, has d'obrir el teu cor, els teus ulls, les teves mans i les teves paraules a fora. No per demostrar res, sinó per deixar sortir aquesta llum que brilla en tu, aquesta alegria que tens amagada, aquest entusiasme que ha de sortir perquè puguis expressar lliurement, totalment, la màgia i l'amor de la teva vida.

Vas integrant, cada dia més, la vivència del que som, del que ha passat, del per què ha passat. L'Amor està en tots els actes de la nostra vida, en totes les situacions que travessem i que se'ns posen al davant, encara que a tu encara et fa por de manifestar-ho en el teu entorn quotidià. T'agradarien situacions noves per a poder viure plenament el que estàs experimentant i treure-ho a la llum. Mai has d'oblidar o de relegar la Font, mamu, perquè tot ho tenim dintre, tot ens emmiralla, tot ho creem. Tot continua. No s'ha acabat res. Tot està creixent incommensurablement. La vida s'ha transformat perquè així ho has vingut a viure, ho hem vingut a viure, i així ho estàs vivint.

Continua confiant. No t'amoïnin els dies tristos o grisos. Estan aquí perquè en la seva llum gris cada cosa es vagi posant al seu lloc. Mama, no temis res. Mira't,

escolta't, contempla la llum de la teva ànima, deixa-la sortir sense por. Deixa que per la teva boca surti la teva veritat, la teva vivència. No comparis la Dolors d'ara amb la Dolors d'abans. La Dolors d'ara pot ser immensament lliure. És immensament lliure. No facis res des de l'ego, sinó des del cor. Assumeix la teva vida, tota. Assumeix que has vingut a viure el que estàs vivint. Assumeix que el nostre pacte, el del papa, el teu, el meu, havia estat aquest i reconeix obertament, clarament, sense embuts, sense mitges tintes, sense disfresses, el món increïble i meravellós que esteu descobrint i vivint amb mi, amb el vostre fill Ernest que continua amb vosaltres, que no ha mort, com no mor mai ningú. Quan ho puguis manifestar obertament, aquest nus que sents a dintre es desfarà i el colom blanc que necessita estendre les ales per enlairar-se serà lliure per volar.

Mamu, tot va arribant, aquest dia ja va arribant, ja ho perceps. Vés pas a pas. No ho vulguis fer tot de cop. La teva vida, tota, val la pena de ser viscuda. Viu. És la teva vida, la que has vingut a viure. És breu, molt breu. No la menystinguis. Crea-la des del matí fins a la nit, crea-la. Riu, estima, fas bé de no enganxar-te a res que et faci mal. Si et fa mal és perquè hi ha alguna cosa a curar, a observar-la i a netejar.

Mamu, estem tan a prop! Estem tan junts! Riem tant, mamu, volem tant, ballem tant! Deixa't viure en aquesta altra dimensió que estem vivint ara mateix. No temis. No facis res pels altres. Fes-ho per tu, pel nostre amor, per l'Amor.

T'estimo. No ha canviat res del fons. L'amor pur i profund, net i incondicional que vivíem, només s'ha ampliat, molt, molt, molt... Mama, la vida s'ha capgirat i, veritablement, el que abans era nit ara és dia. El que abans era foscor ara és llum. El que abans semblava finit ara és, i sempre ho ha estat, infinit.

Un petonàs, mamu. Deixa't lliure, deixa't riure, deixa't ser qui realment ets.

L'Ernest que tant adores i tant t'adora."

El teu fill, el teu guia, el teu mestre.

∞

Es confirmen tants missatges! Cada sessió de Reiki d'en Chicho és un treball nou. Són missatges i informacions d'amor perquè entenguem realment la vida aquí. Els nostres éssers estimats i els nostres guies ens parlen, per mitjà del canal d'en Chicho, amb paraules sàvies, amb visualitzacions, i cada sessió és un regal d'amor, d'un profund i il·limitat Amor. "Tot està bé –ens diuen- Feu el que feu, tot està bé". Ens donen ales, ens donen llibertat, ens donen saviesa, calidesa, alegria, despreocupació, imaginació, poder i sobretot amor, molt d'amor incondicional i etern.

I l'Ernest, el meu fill estimat, amb la seva felicitat i el seu amor tan gran; amb la seva alegria i el seu bon humor que em fa riure enmig de les llàgrimes; que em fa entendre'm més, descobrir-me més, i em dóna la certesa que caminem junts, l'un amb l'altre, i que el camí de cada dia ens apropa més i més.

Som afortunats. Som molt afortunats. És un do diví, un regal diví. Com aquest regal diví es menja en aquest món no ho sé, però cada vegada em preocupa menys. Nosaltres sentim el que sentim, veiem el que veiem, vivim el que vivim. És una certesa absoluta, un creure en aquesta experiència tan gran que estem vivint i que no sabem cap on ens portarà, però sí sabem qui ens la porta i no hi ha res més gran, més bell, més estimat i més viu per a nosaltres.

"***Mama, t'estimo molt i sempre serà així. Ara flotes, navegues, et pares, contemples, t'escoltes, i és això el que has de fer si així ho sents. No hi ha res mal fet. No hi ha temps, no hi ha pressió. Tot això t'ho poses tu mateixa amb la teva ment, amb les teves expectatives, amb les teves pors. No ha canviat res, només ets tu qui necessita agafar força per fer un altre canvi. No passa res de dolent. Et busques, busques què sents realment dintre teu. No perquè fins ara no ho has fet, sinó perquè ara necessites centrar-te més en la teva ànima. Ja saps, ja coneixes moltes coses, ja estàs adquirint saviesa, però ara l'has de transformar dintre teu, segons el que tu ets, segons el que tu sents, segons el que vulguis fer... per transformar-ho a fora.***

Tot és quietud, mama. Pots fer moltes coses, anar d'un cantó a l'altre, omplir-te de moviments i accions que et facin obrir, riure, gaudir... i a dintre teu continua havent-hi aquell silenci. Un silenci infinit, una quietud, una calma buida de tot, en la que tu, la teva ànima, viu i És. No tinguis por de mirar-te, de sentir-te, de trobar-te. Confia en tu. Treu-te de sobre totes les mirades que vénen de fora, a poc a poc o de cop, tu ho decideixes. Deixa de representar aquest personatge que et creus que ets i sigues res, sigues calma, sigues el que sentis a cada moment.

El llibre és tot teu. Són també les meves paraules, però és tot teu i l'has de reconèixer a totes. Te l'has de fer teu. L'has de moure, hi has de jugar, l'has de despullar, l'has de mirar amb els ulls de dintre. I sobretot, mamu, has de fer el que sentis que vols fer.

Nosaltres som aquí, sempre estem al teu costat. No et preocupis per res. Sigues tu en la tranquil·litat, en la calma, en el silenci. I sigues tu en l'acció, en el caminar. Reconeix tot allò que dintre teu té ganes de manifestar-se i fes-ho. Fes realitat tot allò que vols fer, que necessites fer. La fe mou muntanyes; l'amor el pots sentir a tot arreu; la por enfosqueix; la poca confiança en un mateix debilita. El cansament és una manifestació que demana ser acollida i escoltada. Permet, mamu, que el teu cos i el teu cap descansin. Permet que plorin els teus ulls cada vegada que necessitis plorar. Permet-te a tu mateixa no sentir res, no voler sentir res, no voler pensar res,

no voler veure res, no voler fer res. I no facis res. No s'ha de fer res. Només s'ha de sentir i deixar que tot et vagi venint, que tot et vagi parlant, que la teva ànima es manifesti... No tinguis por de no fer res, de no saber, de no sentir, de no voler... Treu-te de sobre pressions, preocupacions, tant les terrenals com les espirituals. No t'agafis tant seriosament ni una cosa ni l'altra.

Deixa que et vinguin tots els dies, qualsevol dia, amb la seva càrrega o la seva fragilitat. Tots porten diferents vestits, diferents músiques, diferents colors. I tots són per tu. Dintre teu, a la teva ment, encara tens molts judicis sobre les emocions bones i dolentes. No els posis etiquetes. Et vénen a ensenyar una part de tu que no se sent còmode amb el que vius, o una part que està feliç perquè està alineada amb la vida, amb l'amor. Mira-t'ho tot. Contempla-ho tot com si sempre estiguessis asseguda al terrat mirant passar els núvols, les papallones, els ocells sense moure't, sense pensar, sense intervenir de cap manera. Només mira-ho i deixa-ho passar. En el teu silenci, de cop, se't farà clar.

Mama, jo sóc l'Ernest. Sóc el teu fill estimat a qui tant enyores. Sóc aquest nen teu que va venir per un temps. I ho continuo sent, immensament lliure, amb aquella saviesa que tu intuïes que recuperem una vegada marxem del pla físic. I així és, mamu. Però tu ets igual que jo. Tu també tens dins teu tota la saviesa de la teva ànima, com totes les persones que viuen a la Terra. No hauries de sentir por perquè realment tot és molt gran; tot va infinitament més enllà del que es pot sentir a la Terra, i tu ho saps. Quan, malgrat tot el que saps, igualment necessites plorar i parar, tot està bé. Tot és normal.

Mamu, sent com t'abraço i deixa que el present agafi força, agafi pes, agafi valor, perquè no existeix res més que l'ara, i en l'ara hi és Tot.

T'abraço i ho faré sempre."

∞

"Per què aquests dies tinc un sentiment tan gran de pèrdua, rei meu? Em ve una vegada i una altra. Potser vol que m'hi afronti, que me'l miri a la cara, que no l'ignori més, que li doni tot el valor i el pes que té.... Diumenge farà 2 anys i 3 mesos que ens vam abraçar i besar físicament per última vegada. No té sentit aquest temps per a mi. On cap tot aquest temps? En una mà? En dues?... De fet, no sento aquest esvoranc de temps. Aquest esvoranc seria immens, total, si sentís que fa tot aquest temps que no t'he tornat a abraçar, que no m'has tornat a abraçar. La veritat és que no sento aquest buit. Si tracto d'imaginar com seria aquest buit ja hauria caigut a dintre. I és que em sento plena. Plena del teu amor, plena de les teves abraçades, plena dels teus petons. La meva ànima està desbordada del teu amor, el meu cor també. Llavors, aquesta pèrdua on la sento? En la meva ment? En els meus pensaments? En la mirada dels altres quan em miren? En la meva mirada quan miro els altres?"

Se'm fa difícil moltes vegades acompanyar els altres en les seves converses, en les seves bromes... Jo, i tot el que visc, on ho poso aquí al mig? Me n'adono que moltes coses que intuïa s'han reafirmat i que moltes que ignorava ja s'han integrat. No sento la vida com la sent la majoria; no sento la mort com la sent la majoria; no veig la vellesa com la veu la majoria perquè la meva experiència amb i després de la marxa de l'Ernest m'ha canviat la vida, la forma de veure passar la vida, i m'ha fet adonar, també, de la meva resistència subtil a deixar que passi la vida.

Tinc 55 anys i sento que la vida s'obre infinita davant meu; que hi ha un Amor immens darrere cada cosa, cada situació, cada minut de temps de la nostra vida. Sento unes ganes enormes de treure'm capes de sobre, creences de sobre, prejudicis de sobre, pors de sobre, per anar reconeixent i estimant el meu ésser interior, el meu màxim esplendor que soc darrere tants vels que cobreixen la meva ànima. Sento una gran alegria i amor quan penso en el meu moment de marxar en el que em retrobaré finalment, plenament, intensament, amb la meva veritable essència i em fondré de nou en l'essència de l'Ernest... i en aquell moment sabré, sentiré que mai hem estat separats. No em fa por la vellesa i el pas dels anys; no em fa por l'entumiment ni l'avorriment. No hi penso. Només veig amor, creativitat, llum, paraules que curen, màgia i alegria davant meu. L'alegria que em ve de la meva ànima, la que em ve de l'ànima d'en Chicho, la que em ve de l'Ernest i del camp immens i amorós de possibilitats de l'Univers.

Però tot això, com ho deixo anar enmig de les converses normals, del pensar normal, de la quotidianitat més absoluta? Amb comptagotes? De cop? En dosis suaus? En dosis fortes? No cal? No cal dir res? No cal fer res?... i tot això, a més, amanit intermitentment amb raigs de dolor, d'enyorament que em vessa per no sé on inesperadament, impensadament, naturalment, volgudament.

El silenci que m'envolta ara, aquesta calma, aquest verd esplendorós de la natura, aquests últims raigs de sol, m'acosten a mi mateixa. Em sento valenta quan estic sola fora de la quotidianitat; quan puc sentir-me una minúscula part més, un minúscul element més de tota la vida que m'envolta.

"***Mama maca, t'escolto, et sento. Buida, sí, tot el dolor, tot allò que et dol, que et pesa... Has de quedar-te nua davant tu mateixa. Has de quedar-te despullada de tot ego, de tota mirada externa, de tot condicionament, propi i dels altres. No temis res. No pots témer res, mamu. Ets molt sàvia, saps? Dins teu hi ha una saviesa que et reclama, que reclama la teva atenció... no la del teu ego, sinó la del teu cor, la de la teva ànima.***

Balles, mamu. Agafa-t'ho com un ball. Cada ball té diferents passos, diferents ritmes, diferents coreografies. Hi ha balls individuals, balls en parella, balls en grup. Es pot ballar sol, amb desconeguts, amb amics, amb estimats... Cada ball una música; cada música un ritme; cada ritme un gest; cada gest un sentiment; cada sentiment

una manifestació, cada manifestació un cant a la vida. Canvia tot, però la necessitat, les ganes de ballar, d'expressar-te, et fan moure, inconscient o conscientment. T'has de moure i, de vegades, tries el moment; de vegades, el moment et tria a tu. De vegades et trien els altres i tu no vols ballar, però balles.

Mama, la vida a la Terra és això: unes ganes immenses de ballar. I no sempre en tens ganes, i no sempre et toca la parella que voldries, i no sempre et toca la melodia que necessitaries... fins que t'adones que tu ja ets una melodia immensa, feta de múltiples i infinits sons i ritmes. Quan tu ets una melodia i la notes, tens més capacitat i més força per triar el moment i el lloc on vols ballar... És una dansa immensa en la que tots ballem. Primer sense donar-nos-en compte, després conscientment. I el ball agafa un ritme i una coreografia que tu mateixa crees amb la teva vida i amb la vida dels altres que al final son una sola Vida, una sola Dansa feta d'infinits silencis, d'infinites notes, d'infinits intervals que ressonen i mouen l'Univers; el fan més gran, més bell, més amorós, més màgic.

Juga amb tot el que et passa, mamu, no t'ho miris com un dolor, com una patacada, com una dificultat. Tot és un aprenentatge. Tot el que et fa mal, et dol, és una porta oberta a avançar, a reconèixer què et diu, què hi ha, d'on ve. Les ombres només es poden il·luminar amb llum, i la llum només les podrà il·luminar si hi entres... Mama, res del que et passa és dolent, ni t'atura, ni et frena... Quan puguis reconèixer en cada emoció una melodia que et convida a ballar, cada vegada més lliure, cada vegada més lleugera, cada vegada més alegre.. seràs la Reina del Ball de la Vida, del ball de la teva ànima, del ball del nostre amor, perquè jo et toco cada una de les notes que visc, creo i adapto a les notes que tu vius i crees. Escolta-les, no són dissonants, només és qüestió de trobar-hi els silencis que les facin més resplendents; de trobar-hi l'harmonia del teu cor i les teves accions que les facin més i més brillants, netes i àgils.

Mama, avui és el meu sant aquí a la Terra i jo estic integrat a cada una de les teves cèl·lules i de la teva pell. Per això em sents. El dolor de la pèrdua que sents és un altre camí per on caminar, per on encendre la flama del teu amor, per on il·luminar tots els racons nostàlgics que et dolen i que ja saps que tots són Amor. Hi ha melodies nostàlgiques que arriben a l'ànima... Com vols que la meva partida de la Terra no encengui la nostàlgia del teu cor de mare? De mare que ha estimat tan profundament, tan intensament, tan increïblement aquest fill que va reconèixer de seguida com a ànima d'amor que es retrobaven?

Ens continuarem retrobant, mama. De fet, tu ja ho has recordat: on és l'ordre? On és el inici? On és el final? Si tot és un cercle infinit, on és cada cosa? I si el cercle fluctua? I si també es mou seguint una dansa invisible i silenciosa, però plena de melodies? On és tot? On som a cada moment? Hi ha moments? O senzillament Som, És...

Mama, juga, balla, crea noves melodies, noves construccions. Com fèiem a l'habitació, com fèiem quan jugàvem, quan imaginàvem, quan cantàvem, quan ploràvem, quan rèiem... Juga i balla amb cada situació de la teva vida, amb el papa, tots dos junts, amb mi al costat, amb tots els que us estimen i us miren, amb tots els que us estimem i us mirem. El joc sempre és per a un mateix. No juguem perquè els altres vegin com juguem. Juguem pel nostre plaer, per nosaltres mateixos, per la nostra alegria, per la nostra essència que és alegria i creació.

Mama, que és maca la vida! Que bonics són els colors que t'envolten! Quan baixis la vibració, quan estiguis trista, intenta sortir de tu mateixa; intenta no pensar en el que et passa; intenta abandonar tota pressió, tota norma, tota catalogació. Bufa, respira i oblida't de tu mateixa. Deixa't anar en el silenci i la calma i queda't allà... jo hi soc sempre, m'hi podràs retrobar i el nostre amor et tornarà a aixecar.

Us estimo molt, mamu, al meu papa maco i pesat, a la meva iaiona tan tancada i sàvia; a les meves cosines tan divertides i esbojarrades; les meves tietes tan grans i valentes; al tiet Abel tan poderós i enigmàtic; a l'Anna que sempre confia; a les petitones que em reconeixen i amb qui jugo; al meu cosinàs Roger i a la Bet, que van fent el seu camí... a tots us estimo moltíssim i a tu, la meva mamu que mai deixaré, mai, a qui abraço i petonejo tantes vegades com tu m'abraces i em petoneges, i més.

Sigueu feliços. Aprofiteu la vida. Viviu-la mentre és el vostre temps de viure-la! Després tot continua immensament, preciosament."

Ernest, Ernestillo , Tillo Nest, Erns, Eterns

∞

Avui, passejant pel camp, he trobat la primera glaçada a les zones obagues. Me n'he adonat quan he vist la tija llarga d'una planta que tenia, en el seu extrem, una teranyina ben gebrada, blanca, bonica. Mentre la contemplava m'he adonat que en una altra de les tiges hi havia una libèl·lula també glaçada, enganxada, perfectament visible el cap, les potes i els seus dos parells d'ales esteses, immòbils... a punt per volar, però glaçada. Era preciosa, platejada, blanca, brillant per les gotes de rosada... era tan bonica! I al mateix temps m'ha entristit. S'ha quedat allà clavada, immòbil. Me l'he mirada una estona, desitjant que quan sortís el sol la il·luminés amb prou força com per fer-la reviure. Li he enviat llum verda de protecció des del cor per acompanyar el seu camí, sigui quin sigui.

Després he continuat caminant, però no em podia treure la libèl·lula del cap. Per què l'he hagut de veure? Que tenia un missatge per a mi n'estava convençuda, però no m'arribava quin. Em venia el record de l'Ernest: Com havia estat el seu moment de marxar? Què va sentir? Què va veure? Això és el més bonic, el més vital; aquest canvi de vibració tan personal, tan únic... és el misteri i la vivència única de cada persona. El moment de venir, el moment de marxar, guarda un misteri en si mateix tan respectuós... el moment més íntim, el moment més viu i únic de cada un.

Encara no he demanat mai a en Chicho com va ser el seu moment únic i personalíssim, profundíssim de la seva ànima, quan va tornar a casa seva i es va trobar amb la patacada increïble de no trobar l'Ernest esperant-lo com sempre... Què va sentir en Chicho en el més profund de la seva ànima i la seva vida? Què li va dir el nen enmig del dolor i el desconcert tan grans que en Chicho devia estar sentint?... Encara no li he demanat mai, ni m'havia arribat mai a preguntar-m'ho, tot just va arribant.

I mentre sentia tota aquesta cadena de pensaments, m'ha vingut de cop el missatge de la libèl·lula, aquesta criatura tan bella i feliç en vida física, i tan bella, pura i humil en el moment de marxar... com l'Ernest, igual que l'Ernest, un nen tan preciós i únic mentre va ser aquí, tan feliç! i tan preciós, tan bell i tan pur quan li va arribar l'hora de marxar... La libèl·lula m'estava ensenyant com havia volat l'ànima del meu fill, blanca, pura, bellíssima. M'estaven ensenyant la seva ànima.

∞

"Mama, soc aquí al teu costat, a punt sempre per quan em necessites. Què necessites, mamu maca? ... Vas caminant per la teva vida i se't van obrint les portes del teu cor i la teva veu. Vas caminant per la teva vida i al costat, i al davant, hi trobes persones que es sorprenen de sentir-te i a qui se'ls il·luminen els ulls quan les teves paraules rellisquen melodioses, salvadores i amoroses, al fons de les seves ànimes.

Has vingut també a rentar la cara al dolor, mamu, a mirar-lo a la cara per donar-li un altre significat, per donar-li l'oportunitat de ser també llum quan el reconeixeu i quan l'arribeu a estimar. Estàs caminant pel camí que tu mateixa vas obrint, i saps que sempre estic al teu costat.

Mama, em fas riure, m'alegres, m'omples del teu amor que mai he deixat de sentir, igual que el meu per a tu que mai has deixat de sentir. El camí de la teva vida, el camí de la nostra vida, el camí de l'Amor. No t'inquietis ni t'apressis. Viu cada dia intensament, amb tot el que et porti. Passeja, mama, respira, alegra't i riu. Alça el teu cor i la teva vibració per captar tot allò que t'arriba, que és molt.

Ajudes, mamu, amb les teves paraules, amb el teu reflex que il·lumina els altres. No facis cas de res més. Els dubtes, que arribin i que passin. Els pensaments pobres, si vénen, que passin i continuïn el seu viatge. Tu obre el cor només a sentir amor, i quan el cor s'entristeixi perquè voldries veure'm, tocar-me i sentir-me físicament, accepta aquest moment, aprofita aquest moment per sentir tot allò que et vol dir, i deixa també que es vagi integrant al teu ésser. No l'etiquetis, no el jutgis. Ets molt valenta, mamu, i tot, TOT, és Amor.

Això és molt important: TOT ÉS AMOR. Quan puguis veure l'amor, o la crida de l'amor en tot el que et passa i sents, les aigües embravides o poc clares es relaxaran i es purificaran; la pau i el cant alegre de l'aigua ressonarà i vibrarà dintre

teu, com circula la sang a les venes, com circula l'aire a l'Univers, com circula l'aigua en els rius.

No tinguis por, ànsia o reticència a ser un canal obert per on jo i nosaltres, els teus guies, les ànimes de llum que et miren i t'escolten, arribin a tu. Rep tots els missatges amb pau. Tots són diferents i t'aportaran la saviesa que busques, perquè aquesta està dins teu des de sempre. Només t'ajudaran a recordar-la.

Mama, t'estimo. Visualitza'm com soc, al teu costat. Visualitza tot allò que sents. Intenta veure més enllà de les formes conegudes. No donis res per sabut i obre't, amb tot el cor, amb tota la innocència, a veure i a percebre tot el que hi ha més enllà de la mirada fixa i terrenal que ens han ensenyat a la Terra.

T'estimo immensament, per sempre."

∞

"Ernest bonic, t'estimo tant preciós! Recordo la teva vida compartida amb nosaltres amb tant d'agraïment, amb tant d'amor, amb tantes ganes que no s'hagués acabat!... Aquest enyor tan gran no sé com anirà, no sé com es transformarà, no sé si el tindré sempre amb mi per molt que arribi a comprendre i a viure plenament aquest món espiritual... Com tampoc sé cap on aniré, cap on girarà les nostres vides, per on es manifestarà tot aquest amor que portem dintre. No ho sé, i com que no ho sé no hi vull pensar gaire i confio que el que hagi de ser ja anirà arribant. Vull contemplar aquestes incògnites amb curiositat, amb interès, amb amor, amb alegria. Anar abandonant la por que de vegades em genera el dubte i el buit que s'obre als meus peus quan contemplo tants anys que poden existir davant meu sense la teva companyia física."

La por em porta aquest sentiment de buit. L'amor i l'alegria em fan veure, en canvi, tots aquests anys que m'esperen caminant cap al sol amb saviesa, amb la companyia il·limitada i eterna, invisible i tangible del meu Ernest; d'aquest fill que m'ha estimat tant, que m'està estimant tant, que em diu dia i nit que sempre està al meu costat, que no m'ha deixat mai. Jo no vull fer res més que viure aquestes paraules. Deixar de banda el fet que no el puc veure ni tocar, però sí que el puc sentir i percebre i, sobretot, el puc escoltar i puc rebre en forma de paraules tots els seus missatges i el seu amor.

Així em vull veure. Així m'he de veure. Així avançarem pas a pas amb en Chicho, amb tots els pares i mares que avancen en el camí de l'amor que els seus fills i filles els han donat, de la vida i la saviesa que ens donen, amb la certesa indestructible que tornarem a ser Tot, que tornarem a ser Un.

És un moment especial de l'evolució a la Terra. És un moment en la que multitud de finestres s'obren per fer entrar la llum de la nostra essència divina, de la nostra aventura humana. Ja està aquí, ja està passant. Molta gent encara no ho viu, però hi ha molta altra gent que ja ho està sentint i vivint. L'Ernest, com molts altres éssers de llum,

han vingut per un temps per ajudar-nos a obrir-nos a aquesta consciència, a aquesta nova vibració d'Amor que inunda la Terra.

"Ernest meu, quan pugui anar deixant enrere el dolor de la teva absència perquè la teva presència invisible anirà agafant força i poder, m'obriré totalment a la màgia i a l'amor d'aquest moment. I tu sempre estaràs amb mi."

Com estic?... redescobrint-me, amb humilitat, en silenci. Anant a les arrels del meu amor per l'Ernest, a les arrels del seu amor per a nosaltres. Redescobrint que sense la puresa d'aquest amor que hem viscut i que ens ajuda a viure ara, no seríem res; que necessito profundament beure de les aigües d'aquestes arrels per sentir l'essència del per què estic aquí i per què estic vivint tot el que estic vivint.

L'amor d'aquesta persona única que ha estat l'Ernest, m'ha permès i ha fet sortir de dintre meu la bellesa de la meva ànima. M'ha ensenyat facilitat, acceptació, amor incondicional, respecte. M'ha fet sentir tan estimada, tan bona, tan alegre, tan juganera... he reviscut amb ell tot el que de bo hi podia haver a la meva ànima. M'ha fet sentir sempre estimada, sempre volguda, sempre benvinguda, sempre bonica als seus ulls. Tot el que ell va generar en nosaltres naturalment, fàcilment, volgudament, amorosament... em dóna la certesa de com era d'especial, de brillant, de creador. Un ésser molt especial, tant que tota aquesta seva naturalesa es fonia en la nostra relació. Mai no m'he sentit tant a prop de ningú, tan acceptada, tan mirada amb ulls d'amor. Tot ell era amor i facilitat.

Quan vaig a les arrels d'aquest amor tan gran i puc beure de nou de les seves aigües, és quan m'adono que el sentiment de buit que em provoca de vegades el pensament dels anys que haig de viure aquí sense ell, físicament, és un pensament que no té sentit per una vida d'alegria i amor com la que jo vull viure, com la que l'Ernest m'ha donat i em continua donant, com la que jo visualitzo i vull crear cada dia, encara que em costi.

Quan parlo, quan puc posar paraules al que visc, al que sento, al que aspiro, m'afirmo a mi mateixa. Afirmo el meu amor incondicional i viu a l'Ernest i afirmo el meu pas per aquest món en un sentit únic per a mi d'evolució, de creació, de confiança en aquest meu ésser intern, en aquesta ànima il·limitada i serena que tot tenim dintre.

"Patufet meu, Ernest grandiós i estimat, no tinc paraules per agrair i lloar tot el que hem viscut i tot el que m'estàs ensenyant."

"Mama, mama del meu cor, el meu ésser vibra amb tu quan et sento així de valenta, així de serena, així d'Amor.

Tot camina, mama, tot va fluint. Avança com fas. No pensis tant. Sent, respira, mira, actua i sigues feliç. Emociona't amb tot el que et faci vibrar. Tu em sents. Em sents quan t'abraço; em sents quan les teves emocions vibren tant que arriben directes a mi. No em sentis lluny. Soc el mateix. No tinguis por i confia. Deixa't anar, mama. Recorda tot el que hem viscut, hem parlat i hem projectat. De vegades tens por i la por és l'únic que et frena per caminar. Abandona-la, mamu. Reafirma't en qui ets, en tota la teva gran força, en tota la teva potència, en tot el teu amor que és infinit. No esperis resultats. Només sent cada batec del teu cor, cada paraula que surt de tu, cada carícia de les teves mans, cada acció que fas i projectes... omple't del teu saber, del teu estar, de tot el que t'arriba a cada moment.

Mama, la vida es torna màgica quan abandones els prejudicis, les expectatives, les pressions, les comparacions i els resultats... No et calen, no calen a ningú. Surt del sofriment de tanta pressió. No comparis la teva vida amb la de ningú, perquè la teva vida és única, és increïble i és preciosa. L'amor que t'envolta, que generes i que has generat és immens. Creu en la teva meravella, en la teva vida, en el teu cor, en el teu somriure, en els teus ulls estimats, en aquesta força que tens dins teu i que et fa avançar.

Sempre que et sents malament, mamu, és per un pensament de negació que et genera por. I no en pots tenir gens de por, perquè res et pot fer mal; res et pot desviar del camí d'amor que has triat. Mama, t'estimo tant i ets tan maca! Confia, no esperis repeticions, resultats. No t'enganxis a res. Cada dia és nou i cada experiència nova t'arribarà quan estiguis buida. Deixa't lliure. Deixa que se t'obrin els camins que aniran sorgint davant teu. Estima. Estima-ho tot. Viu tot el que t'arriba, i riu. Tot està bé i tot és Amor.

Sent-me quan et toco, quan t'abraço, quan et parlo. No dubtis. El teu cor és molt gran. Avança en els teus projectes, tampoc n'esperis res. Crea pel gust de crear, per posar la teva llum a l'exterior, per deixar vibrar la teva ànima. És cert el que et va dir l'Alícia: no et pertoca a tu jutjar els resultats. Tu només vibra en l'Amor. Creix, alegra't, viu. Avança cada dia en la certesa i la creació de la teva veritat. Ja saps quina és.

Mama, m'enyores molt perquè m'has estimat molt. Hem estat tan units! molt més del que ara pots imaginar. Però aquest enyor i aquesta unió és també el combustible que t'ha de servir per creure, confiar i ser feliç. Perquè saps que mai ens deixarem, perquè estàs vivint aquell amor gran que sempre havies somniat, un amor capaç de créixer més enllà de qualsevol limitació de temps i d'espai; un amor com el nostre que uneix cel i terra, vida i mort, llum i foscor i que de tot en fa una sola cosa, una sola forma. Tot es dilueix per ser.

Mama, t'estimo molt. T'ho dic així, a cau d'orella, perquè em sentis bé. L'única recepta, l'única poció que serveix per a tot és creure en tu mateixa i creure en mi, com sempre has fet i continues fent.

Un petó immens, mamu."

∞

Sento que se m'han donat molts elements i molta informació per ser feliç, però que si no utilitzo aquests elements i aquesta informació en la meva vida quotidiana; si la meva voluntat no està disposada a utilitzar-los i a treballar-los són paper mullat, són ornaments per fer bonic determinats moments de la meva vida, com les llumetes dels dies de Nadal. Si vull que siguin llum permanent que il·lumini els colors del meu paisatge, aquell que camino cada dia, els haig de posar a treballar. I això només ho puc fer jo. Que tot sigui real en la meva vida només ho puc fer jo, vivint-ho. Si espero que m'ho vinguin a fer real, espero en va.

Els elements hi són, els materials també. Són les meves mans, el meu cor i la meva ment que han de fer-ho realitat. La voluntat, la fe i el treball hi tenen molt a veure. Les ganes, la il·lusió, la certesa hi són. L'amor també. L'alegria vindrà quan ho vagi fent realitat.

∞

"Mama maca, per molts anys! T'estimo i soc aquí amb tu com cada dia, a cada moment. Com cada aniversari que hem passat junts, avui també et canto la teva cançó i et regalo el meu amor incondicional i etern que mai acabarà, que només s'amplia i es multiplica i es fa infinit com les estrelles, com la vida, com tot el que És. Ja no parlem de petiteses. Parlem de l'essència de l'amor i el moviment etern i vibrant que tot ho agombola, que tot ho crea i que tot ho transmuta. No et quedis en allò petit. Tu ja vas molt més enllà d'aquesta petitesa que la Terra i la matèria ens brinda. Tot és Amor, tot serveix per avançar i aprendre, però la mirada ha d'anar sempre molt més enllà. Que no ho havíem fet sempre, mama? Sempre més enllà del que vèiem, sempre imaginant, somniant, creient i gaudint del moment. Aquest moment, mama, és per sempre.

No et recriminis, ni et limitis. Deixa't sentir i manifestar el teu sentir. No t'aturis de plorar si ho necessites. Aquí no et jutgem. Ningú et jutja, ningú diu "Ja hi torna a ser", com fas tu, sinó que aquí cada llàgrima que vesses és un regal d'amor, és una espelma que encens. Tu deixa't sentir. No cal que limitis res, que et privis de res. Crea. Les llàgrimes d'amor i emoció són materials brillants i purs que formen també la creació.

No hi ha res mal fet. Mama, ja sé que em trobes a faltar. Només et dic que ja hi soc, que sempre hi soc, que mai t'he deixat ni ho faré perquè estem units des de

sempre i per sempre. Fes que aquesta afirmació et ressoni una i altra vegada en el teu cap, que s'hi faci un lloc cada vegada més gran i més fons, i aquesta certesa t'anirà transformant el dolor en alegria. L'alegria que tu ets i m'has donat, que m'has fet viure; un amor tan infinit que ha quedat gravat en la meva essència per sempre i que m'ajuda a ser gran, amorós i immensament feliç.

Per molts anys, mama meva, la mama més preciosa del món, per dintre i per fora. Estic impregnat en tu; estic dintre teu, a la teva pell, als teus ulls, a la teva boca, a tot el teu ésser. Jo soc tu i tu ets jo. T'abraço i t'envio, et dono, et vesso tot el meu amor perquè et serveixi de protecció contra tota por, contra tota pena, contra tot pensament que et faci mal. No deixaria de dir-t'ho, i no ho faig: T'estimo. No em trobis tant a faltar perquè jo soc en tu i amb tu.

El teu fill feliç, feliç, feliç:"

CA L'ERNEST

"Mama estimada, no tinguis por del dolor. Forma part de la teva riquesa, forma part de les emocions vinculades a la matèria. Viu-lo per transmutar-lo; viu-lo per acceptar-lo; viu-lo perquè t'ensenyi; viu-lo perquè es converteixi en un mestre que el transforma i transforma la por, tota la por, en només AMOR.

Estic aquí al teu costat, a sobre teu, a la teva abraçada, ben juntets, ben a dintre. Quan més t'obris a viure el dolor i a deixar-lo sortir, més buida d'ell et quedaràs i més em sentiràs. Ja ho vas fent i ja ho faràs. No et neguitegis, no t'apressis. Viu, mama del meu cor, riu, viu la calma i el benestar. Sempre estic i estàs amb mi, amb tu.

Un petó dolç, dolç, mamu maca, i una rialla ampla i feliç, que és el que som: Felicitat."

∞

Hi ha una part de mi a la que la vida se li fa pesada sense la companyia del seu fill estimat. Hi ha una part de mi que no vol deixar que aquest passat viscut amb ell se'n vagi i que s'aferra als records i a les vivències passades per tal de no deixar-les anar.

Hi ha una part de mi que, en el seu fons, es resisteix que aquesta situació hagi passat i es fa creus de com pot ser que ja no estigui amb mi a casa. Hi ha una part de mi que sent por d'avançar i no trobar el que espera en aquest camí. Hi ha una part de mi que no confia en la meva força i la meva voluntat.

Hi ha una part de mi amagada a un racó i que plora molt sovint pel seu fill estimat, per la vida tan maca que teníem i que ja ha marxat. Hi ha una part de mi que només ploraria. Una part de mi que està sola, poruga i no se sent acceptada. Per això s'amaga.

I hi ha l'altra part: la Dolors valenta, lluitadora, que confia en la seva força, que sap que l'Amor no s'acaba mai, que accepta que el seu fill estimat hagi continuat la seva evolució tal i com havíem pactat. La Dolors que se sent immensament afortunada i agraïda d'haver viscut una vida tan feliç, plena i amorosa amb el seu fill i que se sent increïblement afortunada d'estar sentint i vivint aquest fill i el món espiritual de la manera que ho està sentint.

La Dolors que té unes ganes grandioses d'obrir el seu cor a través del llibre de la seva experiència que ha escrit amb l'Ernest; la Dolors capaç d'estimar, de riure, de... La Dolors que està al davant.

Però la Dolors que està al darrere també existeix i no se sent acceptada, ni estimada, ni consolada per la Dolors del davant. Potser per això sento que cada vegada camino més coixa... Hi ha aquestes dues parts en mi i, si no les reconcilio, si no les ajunto, em costa avançar a totes.

Ernest, així em sento, rei. On ets?

"Mama, mira't, observa't, ves cap a dintre, ajuda't. Ets tu, és la teva ànima que et crida. Estima't. Estima i accepta aquesta part de tu que està tan dolguda, que té tant dolor, que em troba a faltar intensament malgrat tot el que sap i sent; aquesta part que plora i no se sent amb dret i llibertat de fer-ho. Mira la nena que tens a dintre: es va fer mare i ha perdut el seu fill aquí a la Terra. Ho sent així. És la part més amagada de tu. Se sent que no ha de sortir, que no la vols veure, que no admets que tingui tan dolor, que sap que et costa baixar a consolar-la, que et sents feble si l'admets.

Mama maca, com vols avançar si una part de tu no se sent estimada? No pots avançar si no admets, acceptes i consoles aquesta Dolors que continua plorant dins teu... Agafa-la a coll, bressola-la, estima-la, ajuda-la a desfogar-se. No s'ha d'amagar de res, no es pot amagar del dolor i la pena que sent... Ajuda-la, treu-la a la llum. Deixa que les seves pors s'il·luminin en la llum de l'acceptació i la comprensió, perquè són amor també. I quan puguis unir aquestes dues Dolors sortirà la Maria, ja saps.

Mama, ets tu mateixa, ets preciosa. No t'obliguis a tirar si sents dintre teu una veu que plora i demana aire. Estima't. Ja no tinguis por del dolor, de la pena i del plor. Mira'ls als ulls, ja veuràs com són diferents al que t'imagines. Sigues tu, mama, totalment tu, íntegrament tu, autènticament tu, amb totes les teves vessants d'ombra i de llum. Sigues tu, abraça't tota, bressola't tota i estima't tota.

No hi posis temps. No existeix. No hi posis cap limitació. Has estat molt valenta. Ara permet que la teva part més dolguda, la que encara no ha curat del tot, surti a la llum per fer net. I seràs gran.

Jo t'acompanyaré, mamu. Nosaltres t'acompanyarem, sempre ho fem. Escolta't i dóna't espai i temps per unir-te.

I no et sentis obligada a ser valenta. No et sentis obligada a tirar endavant per demostrar res. No importa res del que pensen, senten i veuen des de fora. Només importa el que tu sents, vols i t'inspira. Res més. No deixis un paper per adoptar-ne un altre. Fuig de qualsevol paper que et catalogui, que et limiti o que et dibuixi. Un ésser de llum no es pot definir, ni catalogar, ni descriure, ni abastar. És molt més. Ets molt més.

Llença't a l'aigua i deixa que el corrent s'emporti tot el pes, qualsevol pes que t'hagis carregat. Deixa, deixa, deslliura't.

T'estimo, mama, no ho oblidis, no ho pensis, només deixa-t'ho sentir i deixa't sentir-me."

"Em sento una mica més tranquil·la aquests dies, més en pau amb mi mateixa, estimant-me més, sentint més l'alegria dins meu...

El tema de l'alegria seria un bon tema, no ho trobes Ernest preciós?... És bàsica per viure, és l'adob vital per poder estar ben assentat i poder créixer. És una energia que s'escampa per dintre i va obrint totes les finestres per allà on passa, fins i tot pot obrir-ne de noves allà on mai no havies sabut que existien.

Però quan l'alegria s'adorm, emmalalteix. Tot es va apagant de mica en mica. Llavors tot costa més, hi falta el sentit, la base, la mare que acull, els braços que reconforten, la rialla que omple...

I sempre hi ets tu, carinyo meu, pels costats, a sobre, a sota, a dintre, a fora, a prop, lluny, sempre. Tu estàs amb mi, em fas de centre i m'ajudes a trobar el meu."

∞

"Mira mama: és el mar o el cel? Segons com ho miris pot ser cel o pot ser mar. No hi ha ordre, segons com t'ho miris, com t'ho vulguis mirar.

Mama, ens estimem tant! Per què hi ha d'haver un ordre?... No n'hi ha, res és el que sembla. El nostre amor no té temps i té tots els colors. No té distància i té tots els sons, els coneguts i els inimaginables. Mama, t'estimo tant i m'estimes tant! Qui ho pot trencar això? Qui ho pot ordenar i classificar? Qui pot?...

No busquis, troba. Tu ja trobes, per què et preocupes per buscar? Tu sents, per què t'apresses a sentir-me més?... Mama, ja trobes, ja escoltes, ja veus. És la teva ment que intenta dir-te el contrari. L'únic que pots fer és no preocupar-te i deixar que les coses vinguin. Vindran, mama, no estan arribant cada dia?... Tot arriba. Tingues el cor lliure de preocupacions i patiment i ho trobaràs tot. Res s'atura. Mai. Tot avança... Cap a on? Ja ho saps. On és avançar si no hi ha res? Amunt, avall, en diagonal, endarrere, endavant... Els camins no estan marcats, els creem. Per això, mamu, estigues tranquil·la i en calma: observa, mira, respira, amara't de totes les situacions, sentiments i creacions que et vinguin. Deixa que et parlin, que t'encenguin l'amor que tens, que teniu al teu voltant.

T'estimo mamu meva. Tot continua. Riu."

La grandesa humil de l'Ernest, la seva grandesa innocent i noble, feliç, màgica, amorosa... Ernest! Sé que ets immens, cada dia més gran i, al mateix temps, continues sent el nostre nen estimat, preciós, feliç i rialler. Se'm confirma cada cop més que tot el viscut amb tu era per aprendre, era per despertar, per recordar, per saber... és una informació més, una llavor més que enterro i deixo que segueixi la seva naturalesa, i confio que floreixi quan estigui a punt.

Jo sé que ets capaç de tot, i més. Que eres capaç aquí de crear la teva realitat i que continues essent un creador, poderós, il·limitat, radiant, llest, i jugant, sempre jugant, perquè només es pot crear jugant, gaudint sense límits, sense rectes... només espurnes que s'escampen pertot en el tot, en el res, en una existència única, vibrant, amorosa, sàvia... lliure.

Jo sento dintre meu aquest anhel, aquesta llibertat. Sento la meva ànima i no tinc paraules per dibuixar una sensació que, ara i aquí, la meva ment és incapaç de comprendre... Per això planto totes les llavors en el meu cor, d'una a una, i amorosament deixo que la naturalesa faci el seu curs i contemplo amb calma, amb confiança, amb amor, que un dia comencin a brotar... Què sortirà? Què naixerà de cada una? Quins dibuixos, quins colors, quin esclat, quins móns nous manifestaran?... me'n meravello sense saber-ho. Sé que el jardiner del meu jardí, el meu fill estimat, cuida la meva terra, m'ajuda a fer-la fèrtil, i sé que jo també m'haig de fer jardinera de mi mateixa: alegre, feliç, radiant com ell m'ha ensenyat i m'ensenya en aquest món, mentre encara no recordo del tot qui soc.

Les llavors de les possibilitats estan plantades i em van arribant. Cada dia m'arriben. Només les haig de recollir quan les veig, sense qüestionar, sense voler saber què són, sense intentar judicar com són... Són meravelles i naixeran perquè ja les tinc a dintre.

"Així, mama: jugant, jugant... És fàcil, és senzill: jugant. Deixa't jugar. Jo jugo amb tu. Deixa't jugar amb tu mateixa i riu. No et limitis a tu mateixa, no et limitis. Juga!

∞

"Ernest, estem creixent. Vull continuar creixent i deixar enrere tots els límits que em puguin aturar, ja sigui per por, per poca autoestima, o per ignorància... Jo ja sento que no em puc enganxar a res que em parli de tu. Ho vull recordar. Ho vull sentir. Ho

vull integrar per trobar-hi la força que em fa falta quan sola no puc... però no m'hi puc enganxar, perquè si m'hi enganxés ho tornaria a convertir en un límit per a mi.

Desitjo la llibertat pura, desitjo l'expansió plena i haig d'avançar sense enganxar-me enlloc... i sé que això no vol dir soledat, no vol dir buit perquè a dintre meu seré plena de tot l'amor, de tota la força, de tota la il·lusió i la felicitat de caminar i crear... És curiós que senti això quan una part de mi encara s'aferra a un munt de coses que em parlen de tu. Però també sé que l'aferrament no està a fora, està a dintre. A fora pot semblar. Tot el de fora sembla. Tot sembla. Tot són aparences, tot són il·lusions de la nostra pròpia mirada, condicionada pel bagatge que portem al damunt. A dintre hi ha la llibertat, hi ha l'amor, hi ha la força, la pau, la felicitat... A dintre hi ets tu, Ernest preciós, i jo, i un camp infinit de possibilitats que no puc ni somniar mentre estigui aquí.

La ment i el cos són limitadors i també són oportunitats. Jo et trobo a faltar increïblement, preciós meu; això podria semblar una limitació i, al mateix temps, també és l'expressió d'un amor infinit. Jo somnio que un dia aquest buit que sento físicament de tu serà ple d'un amor encara més grandiós; d'un amor que ja no es regirà per la falsa aparença del temps ni de l'espai; un amor com el que sento a vegades i que m'omple de pau.

Haig de fer un salt i treure'm de sobre el dolor de l'absència. Haig de comprendre molt més i viure aquesta comprensió, fer-la realitat. Hi ha un punt per aquí davant meu que s'escapa a la meva comprensió, i quan arribo a aquest punt només em queda acceptar i confiar.

Fer passets. Haig de caminar i fer passets, i que aquests passets cada cop més parlin de mi i de la meva veritat; de mi i de tu, carinyo; de mi, de tu i del papa; de tots tres, com sempre hem estat. Tots tres, i l'infinit i l'amor per bandera.

Ernest bonic, et sento tan plenament a vegades, tan intensament! Sento el teu amor i el meu tan junts! I de vegades encara l'ombra de l'aparença em fa mal, m'apaga una mica, i no vull que això continuï; vull que cada dia vagi a menys."

"Mama, mama maca: ets llum. Una llum potent i brillant que es va expandint. Tot és immens,sí, però tu també ets immensa encara que no ho sàpigues.

Es tracta de crear, mama. Es tracta de la felicitat de reflectir aquesta veritat que et mou, que hem vingut a viure, a crear, a expandir. Tot el que tens a dintre és real. Tot el que sents a dintre és la teva veritat. Ves deixant-te amarar per aquesta teva realitat interior i deixa que creixi i que surti a fora. Ja ho estàs fent, però ho faràs molt més.

Escolta sempre el teu cor. Has de fer el que el teu cor i el teu cos et facin notar que et fa feliç. Som immensament poderosos, mamu. Tots. Som immensament rics en amor, en màgia, en possibilitats, en llum. Deixa els dubtes, els victimismes, la

negativitat que et genera por a una banda, i avança. No hi ha res mal fet. Si una cosa et sap greu, canvia-la, fes-la diferent, viu-la diferent. Només tu ho pots fer.

La teva vida és preciosa perquè la renoves cada dia. Amb el nostre amor, mama, la vas pintar de colors; amb la meva marxa, l'has pintada de paraules, de sentiments, de veritat. Li has donat la volta i l'estàs convertint en una vida nova perquè sempre, cada dia, la vida és nova. I seria nova per a tothom si tothom tingués la valentia de girar la seva vida, de mirar les coses que no li agraden de cara, i crear noves realitats.

Mama, estem junts. Estem sempre junts, infinitament junts. Des d'abans, ara, i quan tornis a la teva essència pura. Tingues ara el valor de mirar la teva vida també de cara, la teva nova vida; de trobar-hi la bellesa que ja li saps, d'obrir la porta de casa i cridar als quatre vents la teva felicitat.

Quan puguis expressar la teva felicitat, la nostra felicitat, l'amor que ha fet possible vèncer la mort, la desgràcia, el dramatisme, seràs immensament feliç. Et sentiràs infinitament en pau i jo volaré al teu costat i em veuràs més que mai. Tu mateixa et negues encara la felicitat, però intueixes, desitges i camines, fent passes, cap a fer el gest d'obrir la finestra, d'obrir la porta i cantar a ple pulmó pel gust de cantar, per la satisfacció de cantar, pel plaer i la llibertat de cantar la cançó més viva que surt de la teva ànima. I tu saps que jo la cantaré amb tu perquè som tots dos, i tots tres, i som tots els que l'hem vinguda a viure.

Mama, estima cada dia, cada mirada, cada idea, cada persona, cada situació... tot et porta a acostar-te a la finestra. I estima també tot el que puguis considerar errors perquè sense ells no series tan rica.

Obre el teu cor. Cada dia el tens més gran i necessita més espai per créixer i expandir-se. Estima't molt. No deixis de sentir-me, d'imaginar-me, de veure'm al teu costat, dins la teva abraçada preciosa. Ja saps que soc feliç, que volo feliç i lliure i que ens trobem en somnis, en viatges a altres dimensions. Creu en totes les sensacions que reps. Creu en elles perquè són la teva experiència, i l'experiència conforma la vida que crees. T'estimo molt, mama maca. Si poguessis veure que no ha canviat res! Tan sols m'he fet invisible als ulls terrenals. I de tot això, en sabem un munt tu i jo. I del papa no diguem, que em veu i m'escolta sense pensar ni pretendre-ho...

El teu fillet des de sempre i per sempre".

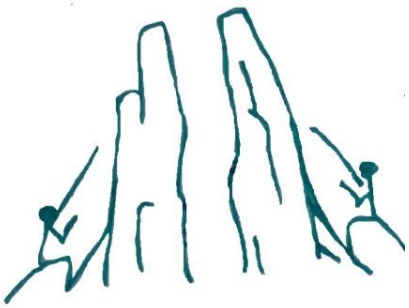

Em falta fer un altre pas per assumir a totes la meva vida i avançar. No em vull sentir diferent de la gent de sempre, de les companyes, dels amics, de la gent que

conec... però m'estic adonant que sí que em sento diferent; el món, la mirada, els interessos se m'han transformat i també el dia a dia ha canviat. Tot el que em mou, allò a que dedico la major part de la meva energia no està a fora, sinó que està a dintre.

Camino cap a dintre meu, apartant i deixant caure vels que em limiten, que limiten la meva ànima que vol brillar a fora i expandir-se, i topo contínuament amb pors, prejudicis, creences antigues que m'aturen i em fan patir... Però no abandono, no renuncio, continuo caminant cap a dintre i, al mateix temps, visc a fora, en aquesta societat que m'ha donat una identitat que sempre m'he cregut i que ara sé que no és meva, que són patrons, ideologies, creences i costums que m'han donat i jo he acceptat.

"***Mama, mama maca, em tens al cor. Soc real i tu ja ho saps. Tranquil·la mama, és el teu caminar que t'obre nous horitzons i és quan mires enrere que et ve la por. Mama, en mi només pots trobar llibertat, la llibertat de viure amb consciència, sense límits, sense pors. Deixa, no et preocupis, no avancis successos. Respira a cada moment, adona't del que estàs vivint i flueix en la confiança de l'Amor.***

Mama maca, estem volant, però és aquí, en el dia a dia, on ara et cal caminar. Fes-ho sense por. Si et ve deixa-la passar, és una por mental. No busquis respostes perquè aquestes et vindran en la calma. Venen totes soles, com les situacions, com cada dia que arriba així que surt el sol, sense cap esforç. La lluna i les estrelles et venen a veure a la nit i fins i tot, quan no se'n veu cap, tu les continues veient perquè saps que són allà. És tan fàcil com això, mama.

Mires més enllà del que es veu, perquè tot el que es veu són costums, acords que ens hem cregut. Mama, estem vivint la màgia de la vida, la màgia de l'existència que no l'atura ni els convencionalismes, ni la tècnica, ni els acords.

Quants colors veus dintre teu, mama? Has transcendit més enllà del que es veu, i això és així perquè jo he marxat. I marxant, la teva ànima s'ha remogut tan fort que ha fet trontollar tots els teus fonaments... Sí, mama, escriu, amb confiança. Ens tenim sempre l'un a l'altre, i aquest amor et trasllada molt més enllà de qualsevol limitació. Treu a fora tot el que et dol. Neteja el dolor amb les llàgrimes que es continuen generant també dintre teu amb la meva partida. No negues res, només manifestes en aquest món les emocions i els sentiments que es mouen al teu interior. Són teus. Com també són teus la voluntat, l'elecció, la confiança, la llibertat i el gran Amor que se't mou a dintre.

Tu saps i sents el que et fa sentir bé... No és ego, sinó el teu cor. És la teva ànima que es manifesta i, en aquesta via lliure que troba, el teu ésser vibra, es transforma i s'expandeix. I això et fa sentir de perles, perquè estàs alineada amb el teu propòsit, amb la teva veritat, amb allò que has vingut a viure, que vam viure i que continuem vivint.

Diferent, sí mamu, havia de ser diferent, sinó com haguéssim pogut viure-ho? Només estem continuant el que vam començar aquí. No és com esperaves, com t'imaginaves. No t'ho haguessis pogut imaginar mai perquè el preu hagués estat sempre, mil vegades, massa alt. No l'haguessis acceptat mai com a Dolors. Però fixa't com aquesta Dolors ha estat capaç de continuar vivint i transformant el que semblava impossible si ho haguessis sabut. I ho estàs transformant per amor.

Amor, mamu, és el que has vingut a viure. Amor que ha d'anar canviant i va canviant tota la teva vida per a poder viure de veritat aquesta màgia i aquesta llibertat que sempre has sentit a dintre.

Que tens por de vegades? Que dubtes del teu pas, de la teva força? Sí, admeteu-ho. És normal. Mama, estàs caminant per sobre les aigües, estàs volant entremig dels núvols, estàs brillant amb les estrelles, m'estàs sentint i veient com si fos aquí físicament... com vols que tot això no et doni vertigen de vegades? Pots anar tan lluny com vulguis a canvi de deixar fugir les pors. El dubte no és dolent. El dubte et fa mirar-te a tu mateixa, és qui et dóna el nivell de la teva força. És un regulador, un senyal... t'hi has d'emmirallar. Per això et diem sempre, mama, que tot està bé. Perquè tot el que sents, tot el que t'arriba està aquí per ajudar-te a conèixer-te i a avançar, si ho vols fer.

Si em busques físicament, no em trobes. Si deixes de buscar-me, em sents. Si et baralles amb la ment, et perds. Si t'hi fas amiga i la respectes, et farà costat.

Sí, mama, bufa i relaxa't amb la natura. Sent el vent, sent el sol. No et jutgis, no t'avancis. Deixa que tot arribi i mentrestant gaudeix del que tens al teu voltant, de les petites coses que són tan grans i que tu coneixes des de sempre. Dóna't temps, mama.

T'estimo sempre, sempre, sempre".

∞

Si hi ha amor, no hi pot haver temor. Si hi ha AMOR, el dolor ha d'anar desapareixent perquè ni hi ha pèrdua, ni hi ha separació, ni hi ha final. Tot continua, tot està aquí, tota l'existència ens estima i l'aprenentatge de ser feliç es troba en tot allò que ens envolta. L'enyorament de l'Ernest és AMOR. Poder sentir tot el que sento, tant si em fa riure com plorar, és AMOR. I jo vull aprendre a viure-ho així i a manifestar-ho així.

Tots els pensaments de carència i pèrdua que em fan tan de mal, els haig d'abraçar i entregar a l'Ernest perquè se'ls endugui i els transmuti en amor. No em porten enlloc. "Trobar-te a faltar, bonic, no ho haig pas de pensar: m'ho trobo i ho acullo", però no haig de deixar que aquests pensaments es converteixin en afegitons meus. No s'han de convertir en part de mi. Són acompanyants del camí que, en un lloc o

altre, trobaran el moment de dir-me adéu. El dolor és un mestre. M'ensenya, però no és part de mi. No és per sempre si jo no me l'enganxo i el faig meu.

Haig d'obrir-me a totes a l'amor que m'ensenya el meu fill, a l'amor que aspira el meu ésser. Relaxar espatlles i rendir-me al que és. Deixar que les onades vinguin, m'amarin i passin... I jo continuar rebent, fluint, essent part d'aquest corrent que no para. I abandonar-me il·lusionada al misteri de l'existència, de l'eternitat, de la vida que no s'atura i, en aquest viatge, l'Ernest em dóna la mà perquè l'hem vingut a viure junts.

Desenganxar-me del passat em dol perquè m'enganxo a la idea del temps lineal, i no existeix. Tot és ara. Tot està aquí, en aquest moment... És una percepció que haig d'anar reforçant per a poder-la integrar i viure. La ment intenta ajudar-me amb tot el seu arxiu de dades i memòries. No sap sortir d'aquí. No sap inventar. No sap imaginar i, si ho fa, és combinant dades i programes. La intuïció, la percepció, la imaginació lliure i la creació surten de la inspiració, de l'experiència de l'ara, del ser, de l'espai silenciós que batega dins nostre i on la ment no pot entrar.

Cada cop més, m'agrada callar, intentar silenciar la ment, escoltar-me respirar, estar alerta per saber quan la ment em torna a parlar i tornar a centrar l'atenció en el respirar. Entrar dintre meu, en el silenci, en la calma, d'allà on vinc, d'allà on soc... No ho aconsegueixo, però em crida. Mirar sense pensar; intentar que les imatges passin al davant meu sense nom, sense justificacions, sense paraules ni internes ni externes; sentir els colors, les tonalitats, el moviment, les formes sense que la ment me'n doni detalls... Alguna vegada succeeix, de vegades succeeix. No ho busco i succeeix. Quan ho busco, no passa res.

∞

"Mama, deixa't caminar cap a dintre teu. Jo t'acompanyo. Jo et dono la mà. No et judiquis tant. Deixa sortir tot l'enyor i tot el dolor que viu dins teu. No és mai el mateix. Les situacions que trobes són noves; el pas dels dies, tants dies sense mi, sense el meu cos físic aquí a la Terra, et dolen i l'enyor creix. El teu camí continua i no saps cap on et porta. Mama, treu la teva gran força. Creu en mi, com sempre has fet.

Enyores el teu paper de mare a la Terra. Enyores no poder fer com totes les altres mares continuen fent amb els seus fills, els meus companys... No vulguis interpretar cap paper, mama. No vulguis adjudicar-te'n ni que te n'adjudiquin cap. Sigues tu, íntegrament tu. Ets amor, mama, ets un gran amor que es va expandir instantàniament, com una flor, quan ens vam reconèixer. Va ser un camí fàcil per a nosaltres, mama. Va ser immensament fàcil i preciós, bonic, fort, ple, alegre. Va ser com han de ser totes les vivències a la Terra. No és veritat que en l'esforç es troba la bellesa, ni la vida, ni el motiu de viure. En l'esforç es troba la utilitat, el despistament, la cadena que estreny i moltes vegades no deixa viure.

Ara, sense mi físicament al teu costat, el camí se't mostra, de vegades, sense alegria. Et falto jo, mama, et falto jo. I totes les teves cèl·lules, tot el teu cor de mare crida el meu nom... Tens tota la llibertat i l'honor de sentir el que sents. No tinguis por a aquest dolor. Travessa el camí que has volgut viure. Fes-ho sense por, mama. Ets molt valenta, no tinguis por.

Cuida la iaia. Estem i estic sempre al teu costat."

∞

Ara m'acaba de venir al pensament el despreniment. Realment, l'Ernest ens ensenya que ho podem deixar anar tot. Si l'hem pogut deixar anar a ell, que és l'últim que haguéssim volgut fer mai, tota la resta es pot deixar anar també. L'últim despreniment que deixes aquí deu ser el cos. Abandonar el cos, deixar anar el cos físic que ens embolcalla, amb el qual ens hem identificat des del moment de néixer, ha de ser l'últim despreniment. Ho deixo apuntat. Ja hi aniré tornant.

"Ernest meu, t'estimo tant, maco! Et portem sempre amb nosaltres i tu ens portes amb tu. Sabem que ets incommensurablement feliç...Quina paraula tan llarga! Llarga com la teva felicitat, que s'estén i s'estén i arriba a tanta gent.

Jo només aspiro a que aquesta felicitat, la increïble felicitat que ens has donat, que hem viscut amb tu, i que continuem vivint ara, barrejada amb la màgia i la unitat de l'existència, em traspassi; surti de dintre meu sense cap esforç cap a fora, transparent."

∞

"Ernest preciós, em vols parlar? T'escolto."

"***Hola mama maca, ens parlem moltes vegades. Has de confiar, mamu, has de deixar el discurs de la ment que et qüestiona i et crea dubtes sense parar. El teu cor per un cantó, la teva ment per un altre i, de vegades, moments de treva en que els dos s'unifiquen i tot queda en pau, i tot es torna calmat i pots sentir com formes part de tot i tot forma part de tu.***

Només t'has de relaxar, has de deixar-te viure tot el que t'arriba. Si són dubtes, deixa'ls passar. Mira-te'ls: són barquetes de paper que suren en l'aigua. No tenen pes si no els carregues amb la teva atenció. Passaran, s'enfonsaran, potser aniran riu avall o es quedaran encallats prop teu. I tu intentaràs desencallar-los perquè continuïn el seu camí, però no cal... Si s'han quedat encallats també s'aniran transformant: l'aigua, l'aire, el sol, la terra, els anirà desfent i transformant. No donis atenció als teus dubtes. No els alimentis volent-los desfer tu. Són creacions de la ment, no tenen consistència... deixa'ls passar. I tu centra't en allò que sents, en allò que el teu cor sap. Després, la ment s'alinearà amb aquesta saviesa i farà conscient i efectius els manaments del teu cor.

El silenci, mamu, és molt important. Saber fer silenci, saber estar en silenci, centrada en tu mateixa, sabent i sentint que mentre estiguis centrada en tu mateixa a fora pot ploure, pot llampegar, pot fer la tempesta més impressionant i tu continuaràs centrada i en calma perquè el teu dintre és la teva realitat. A fora plou molt, hi ha molt soroll, molta activitat frenètica, molt caos... A dintre hi ets tu.

Com quan érem al sofà i senties que mentre fóssim tots junts en aquella barca, a fora podria pedregar si volia. No importava. El centre érem tots junts. Aquella barca es va transformar i, així i tot, has après, has viscut, que la barca està dins teu, que tu ets aquella barca, que cadascú és la seva barca. Continuem sent tots junts perquè tots continuem existint, essent barques cada un i formant entre tots aquest vaixell immens en el que naveguem per tornar a casa. I, en el camí, que no acabarà mai, anem deixant tot el pes, les cadenes, les obligacions, el soroll, la pressa, els pensaments negatius, la ràbia... ens anem deslliurant cada cop més de tot el que ens priva perquè la nostra barca es torni forta, lleugera i resistent per poder enlairar-nos com el nostre esperit ens demana, com la nostra ànima ens crida: Lliures, oberts, amorosament i màgicament lliures, radiants i plens d'Amor. Éssers d'Amor, guspires de Llum i d'Amor.

Mama, l'enyorament el tens molt fons. No el visquis com un pes que t'ofega. Viu-lo com una prova d'amor de la meva presència. Jo també t'enyoraria infinitament si fos al revés... Treu-te la llosa de sobre de si ho fas bé o malament. Ho estàs vivint. Ho estàs experimentant. T'estàs experimentant a tu mateixa: els teus límits, les teves ombres. I això és també el que has vingut a fer. Sense judicis, per expandir la teva llum. Et costa, de vegades et fa sentir malament... No et culpis, ho estàs vivint, no hi ha judici. Tens eines per actuar com tu vols. Fixa't en el que vols i fas.

T'estimo molt, mama."

Em sento calmosament en pau. No espero res, no m'apressa res. Estic bé on soc, en l'ara, en aquest moment. Soc al pati, a l'ombra dels arbres fidels que acompanyen la meva vida... Llambregades de sol em toquen per entremig de les fulles que gronxen suaus, empeses pel vent. Els ocells canten, els núvols passen, les formigues pugen a la meva taula. Remors de fons que no molesten; vols d'ocells que creuen l'espai; una tassa de cafè al costat; un llibre que em ressona dins de l'ànima; un bolígraf i una llibreta al meu davant. Tot està bé.

"***Tot està bé***" ja m'ho vas dir tu, Ernest, als primers instants de consciència quan ja sabia que te n'havies anat, inesperadament, incomprensiblement, increïblement, i em vas dir: "***No ploris, mama, tot està bé***"... La certesa d'aquells primers moments, encara avui em colpegen profundament per la seva autenticitat, per la seva validesa, per la seva força que està fora del temps, de la distància, de qualsevol forma. I el record de la meva ànima que va respondre: "Ja ho sé, carinyo meu. Gràcies."

Avui sento com un canvi en mi. No penso tant en l'Ernest com a individualitat que està en mi, sinó que el sento i el reconec escampat en tot allò que estic veient i que m'envolta: quan miro les roses, hi veig l'Ernest en elles; quan sento el vent, reconec l'Ernest en el seu so i moviment; quan miro els colors i els sento, sento l'amor i la bellesa de l'Ernest que em mira i m'estima... Tot el que sento i veig em retorna la presència de l'Ernest en tot. El cant dels ocells em ressona a les oïdes i al cor, com a reflex de la seva rialla i la seva alegria espontània i innocent.

El meu cor se sent en pau, i llavors visc, estic vivint, que realment "Tot està bé".

"Mama, així junts. Així, sense ment, sense desitjos, sense resistències. Així és com estem junts i ens reconeixem.

Vas caminant, vas descobrint, i la vida s'estén al teu davant i et deixa llegir en ella tots els secrets, que només són un: Tot és una unitat, una sola veu, un sol cant que conté totes les melodies no imaginades i belles, les que estan per crear i les creades des de sempre... Tot és una immensa xarxa que es va teixint en cada manifestació de vida, que és infinita.

Quan més et puguis deslligar de la ment i dels condicionaments que empresonen... més t'adonaràs, veuràs i sentiràs la meravella de l'Univers que és vida, que és eternitat, que és bellesa, que és màgia i que és Amor.

L'únic secret és rendir-te al que és. Acceptar el que és, i descobrir els camins i la saviesa infinita i màgica que aquest acceptar et comporta i t'obre. Accepta i deixa que passi tot el que passa i el corrent de la vida et portarà a la gran aventura de la llibertat i l'aprenentatge; al poder que tenim dins i que només hem d'anar reconeixent i deixar sortir.

T'estimo, mama preciosa, mama valenta, espurna de llum màgica que sempre viatjarem junts. No tinguis por de res. En l'ombra i en la llum, sempre Ets.

Un petonàs, mamu, alegra't, sigues feliç aquí a la Terra, com sempre ho ets a fora."

∞

Torno a viure un matí tranquil, de molta calma, de molta plenitud. La ment em deixa com molt més lliure de pensaments, i en la calma de la ment arriba el silenci, la pau, l'ara i aquí. Realment, quan visc l'ara i aquí, sense expectatives ni desitjos de res més, m'adono que no tinc por, que no hi ha temor ni dubtes. Visc en aquesta pau. I en aquest silenci de la ment és quan poden manifestar-se llambregades de saviesa, de pensaments nous. Els vells, els reiteratius, avui deuen estar de festa.

No em cal demostrar res. No em cal convèncer a ningú ni que els altres em donin la certesa del que sento i vull viure. Encara, a vegades, em veig condicionada per la mirada dels altres; per la necessitat soterrada que els altres acceptin el meu camí, els meus pensaments, les meves experiències sense qüestionar-les ni negar-les. De què em ve aquesta necessitat? Vull desfer-me d'aquesta pressió, d'aquest poder que dono als altres per sentir-me acceptada o entesa. Vull ser jo amb tota la plenitud.

Encara hi veig, en el fons, una necessitat que la gent no pensi que per molt que em vegin viure, riure, fer activitats, vol dir que hagi oblidat l'Ernest; que es puguin pensar que el temps faci que l'oblidi... Si veig aquest pensament en la gent és perquè aquesta por està dins meu. Per tant, haig de refermar la meva confiança en mi. És la meva ànima la que està parlant ara; és la meva força, la meva llum. Si la puc sentir, si la puc fer brillar cada dia més, ja no tindré por. I si no tinc por els altres deixaran de reflectir-me-la. Cada vegada necessitaré menys haver de demostrar res a ningú."Seré plena del meu amor, del nostre Amor, Ernest meu, i aquest il·luminarà tots els meus actes."

"Mama preciosa, t'estimo infinitament i acompanyo el teu camí que no acabarà mai. Fes com estàs fent: deixa't viure tots i cada un dels dies de la teva vida perquè no n'hi ha cap d'inútil, no n'hi ha cap que estigui de més. Tots, fins i tot el dia més inconscient o gris, ha fet la seva funció en tu.

Reconeix cada dia com el teu Mestre. Aprofita i gaudeix dels que t'omplen de pau i bellesa i respecta, aprèn i estima també dels que et fan sentir malament: t'estan mostrant allò que et dol, que encara s'ha de guarir, allà on has de posar la teva mirada i atenció. Tot t'estima. Tot està aquí, a la teva vida, per algun motiu. Tot t'ensenya, perquè tot el que vius és un reflex de dins teu. Tota l'Existència està encabida, il·limitada, dintre teu.

Mama maca, l'Existència és tota Una. No hi ha diferents existències. Hi ha diferents manifestacions de vida i vibració. No estem separats, estem sempre junts. El fet de veure'ns o no és deu a la limitació física dels sentits en aquest món material. Només són diferents estats de consciència, diferents estats de vibració. L'energia oscil·la i es mou, es belluga i viatja, tot és Un. No passa res perquè la comprensió a la Terra no vagi més enllà. És degut a la diferent vibració, a la dualitat que existeix per aprendre i generar.

Amoïna't tant poc com puguis. No et preocupis massa per res. Estàs en el camí del teu Ésser i estàs descobrint que pots anar, i vas, més enllà de la realitat fictícia, dels condicionaments tan grans de la ment humana; dels acords i de les creences que totes, i cada una, compleixen la seva funció en el camí de l'evolució.

Mama, tot és màgic. Molt més del que imaginàvem a casa. Molt més. Però tu ja ho has viscut i ja ho tornaràs a viure. L'important ara és anar-te adonant, dintre el món físic, d'aquesta realitat. De qui som realment. Del nostre poder de creació. Tot és Amor, mamu. Tot és Amor. Estima tot el que hi ha i tot el que sents i ets. Tot té la màgia d'estar complint una missió d'Amor per a tu. Per a cada un de nosaltres.

Un petonàs moooooooolt gran, mamu."

Ahir va venir una amiga a fer el cafè. Em va explicar moltes coses i no vam parlar de l'Ernest. Ella no me'n va parlar i a mi no em va caldre. Jo sentia que l'Ernest estava amb mi, ja està amb mi, en tinc prou. No em cal explicar-lo per creure-m'ho. No em cal explicar-lo perquè ho sàpiguen. És així. És la meva realitat. I és una realitat viva, que em fa avançar per un món molt més ampli i bell.

Hi ha moments que la ment intenta tornar-me una sensació de vertigen, de buit, perquè abans sentia pànic de poder arribar a estar i viure sense fer present, en els altres i en mi, contínuament, l'Ernest. I la por crea tants abismes per perdre'ns!

Ara, l'Ernest forma part de mi, de la meva presència, de les meves paraules, dels meus ulls... Està en tot: en l'entorn, en la meva pau, en el meu cor. De vegades, està també fora de mi, em toca, m'abraça i el sento. D'altres moments, el buit de l'enyor físic torna i el dolor torna a ocupar el meu espai. Però ja no és tan fort, tan fons, perquè sé que és un enyor terrenal i l'accepto i l'abraço perquè forma part del meu procés i de la meva vida.

M'adono que he anat un pas més enllà. La seguretat i l'equilibri que em dóna el fet de sentir, viure i començar a assaborir que no em cal demostrar res a fora perquè tot està a dintre, i està bé, és molt valuós.

∞

Aquest matí he tancat els ulls i he intentat connectar amb el meu Jo Superior, aquesta part del meu ésser més sàvia, i quan ho he sentit, he començat a escriure:

"*No hi ha por. Tot és Llum. Sempre estem connectats. Ets la meva projecció en aquesta dimensió. Ets Llum en la matèria. I ets Vida, com l'Ernest. Vida Eterna. Rellisca per la foscor quan aquesta t'envaeixi, tanca els ulls. Per caminar a través de la fosca no necessites els ulls de la Terra. Has d'utilitzar els de l'ànima que mira més enllà de qualsevol obscuritat.*

Eleva't cap a mi quan ho necessitis. Respira fons. Tanca els ulls i eleva't. Sent com t'eleves. Perquè més amunt hi ha la claror que et manca a moments. I sempre hi és.

No sentis por. Si la sents, no és real. És imaginada. És fictícia. Has vingut a viure, a gaudir i a crear. Crear noves possibilitats, noves opcions. I ho estàs fent. Sent que Tots som Un i que no estàs mai sola. Només ets una projecció del que realment Ets. Ets molt poderosa."

∞

La vida de l'Ernest ha estat preciosa. Ha vingut a viure aquests anys amb nosaltres i la seva vida ha estat meravellosa, plena, feliç i divertida. És la seva vida. La que ell ha vingut a viure i continua vivint ara en un altre pla.

És la seva vida, no la meva. La meva encara continua aquí i el que en faci és tot responsabilitat meva. Només meva.

∞

"*Mama, estàs contenta? Camines molt més amplament. Camines en molts moments sense el pes del dolor. I això t'aporta llibertat i seguretat. Ja sé que estàs pensant que és més fàcil fer-ho quan estàs a casa, amb tu mateixa, que quan camines en el teu dia a dia. És veritat. Però t'estàs demostrant que ho pots fer, que ho estàs fent, i la qualitat que això et comporta.*

Mama, és cert. Si esperes veure'm al teu costat com abans, et costa. Si em sents present en tota la meravella que t'envolta, és cert. Estic aquí al teu costat, en aquestes flors que mires, en aquests ocells que sents, en aquest sol que t'escalfa, en aquesta mà que escriu les meves paraules, en aquesta Terra que t'acull i et dóna la base per caminar.

Mama... la mama terrenal i la mama d'ales; la mama que enyora, estreny i plora i la mama que canta, que vola, que és lliure. Totes les mames es condensen en tu i sempre són immensament estimades per mi i admirades per aquest Univers que t'envolta. Formes part de tots i tot el que fas, tot el que vius, és notat per tot l'Univers, perquè tots som un. Tot és Un.

Totes les persones, cada una, sigui qui sigui, estigui on estigui, faci el que faci, és única i importantíssim per l'esclat de l'Univers. Tots estem units, tots som guspires de llum que s'expandeixen en la immensitat i creen.

Hi ha ombres, i tant! Tots a la Terra en tenim. Són senyals d'allò que ens falta solucionar, del què encara ens fa mal. Ens demanen que hi parem atenció... I tenim també tantes meravelles al costat que ens ajuden a sentir la bellesa i la llum del nostre cor!

Mama, tens tan poder de crear, que tot el que penses ho estàs creant. El pensament, ja ho saps, és creador de la teva realitat. Per tant, fixa't en quins són aquests pensaments que et volten pel cap, els conscients i els inconscients, i canvia'ls, si cal, amb la voluntat.

Estic amb vosaltres. I saps que tornarem a estar junts en la nostra més pura i radiant essència quan torneu a casa. Serà un tancar i obrir d'ulls, mama.

Camina ample i feliç per aquesta Terra tan bonica. Camina lliure, amb ales i sense ales. Camina plenament oberta, sense haver de demostrar res. Em sents i em veus? Sí, soc aquí, en aquest ocell que et canta tan sovint i que tu escoltes cada dia.

T'estimo molt, molt, molt, mamu maca!"

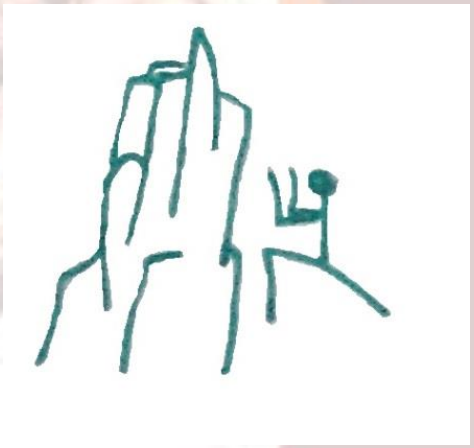

"El passat, mama, ja és passat. Ho vam viure, ho vam celebrar, ens va fer feliços, ens va fer grans i ens va obrir el cor per a poder viure ara la continuació d'aquella relació, d'aquell amor, més enllà de tot el terrenal, de tot allò imaginat i esperat.

Abandona les expectatives de la vida que pensaves que tindries i deixa't viure a la vida d'ara. No comparis, no desitgis, no et facis expectatives, no pengis en ningú la teva motxilla. Porta-la tu, i quan et pesi massa per poder caminar lleugera, buida-la de tot allò acumulat que ja no et serveix. Al llarg del camí aniràs trobant altres eines, altres records, altres vivències precioses. No les podràs carregar a la motxilla si la tens plena.

Mama, deixa les joguines del passat, com jo vaig fer amb les meves quan ja em vaig sentir gran. Deixa els pensaments que et fan mal. Neteja el teu ésser preciós del sofriment que et crea por. Ets lliure, mamu, tot això ja ho saps. Pel camí hi ha pols, pedretes que primer potser et semblen diamants i després descobreixes que no ho són tant... Tot té la seva funció i tot t'és un Mestre. El bon Mestre no es veu, però et fa treballar. Mama, no et passa res. És temps de netejar, d'ordenar, de tornar a ubicar els mobles de la casa, de donar allò que ja no vols, perquè s'ha fet vell, perquè no ho necessites, o perquè ja no ho fas servir.

És temps d'estimar-te. Tant, que et puguis mirar al mirall i contemplar la teva llum que esclata sense traves, sense dilemes, sense por. Estima't, mama. Nosaltres ho fem molt. No donis importància al que no en té. Abandona tota resistència al que És i tota justificació. Deixa de ser algú per senzillament ser, fluir, obrir.

Jo t'acompanyo sempre. T'ajudo sempre. Ara també, quan tu vulguis. Tot ho has de fer amb el cor obert, amb la confiança per bandera. L'Amor és el motor, el motiu, el camí, la troballa.

Mama, anem a buscar tresors, va! Jo ja estic a punt. T'espero..."

∞

"Sí, carinyo, tu estàs a punt i jo m'hi estic posant. Sento que vaig avançant cap al despreniment del passat, vencent de mica en mica la por que em provoca la ment i que em diu que deixar el passat vol dir deixar-te a tu. I això sento clarament que no és així.

Desprendre'm del passat vol dir deixar la necessitat que siguis aquí físicament. Desprendre'm del passat vol dir reconèixer la meva por de viure sense tu físicament aquí; vol dir guardar en la meva caixeta dels records tots i cada un dels moments viscuts amb el meu fill preciós i màgic, rialler i feliç: el teu somriure, els teus petons... Tot l'amor i les vivències compartides amb tu per tornar-les a reviure cada vegada que ho vulgui; reconèixer, plenament, que em pertanyen totalment i sempre seran part nostra, el nostre combustible, el nostre motor, el nostre per què. Desprendre'm del passat vol dir obrir-me totalment a la vivència d'ara, que és immensament més subtil, més gran, més amorosa encara... Però millor no posar-hi cap adjectiu. Tot adjectiu limita. No hi ha comparació. Ara, el teu amor ens porta a trencar límits mentals que portem a sobre. Tot és possible i res està tancat ni acabat."

Vaig caminant per aquest sender, de vegades molt lleugera, sentint l'herba fresca i suau sota els meus peus; de vegades camino sota estels màgics i misteriosos, bellíssims; altres vegades el sender és costerut i haig d'esforçar-me per continuar caminant; de vegades ni tan sols camino, sinó que m'assec i deixo que el dolor em cobreixi fins que, a poc a poc, torna a marxar i em puc aixecar de nou. De vegades, com ara, camino per camins de sorra on els peus s'enfonsen i el pas s'alenteix; encara de vegades, el camí se'm mostra alegre, feliç, d'una gran pau i, en altres moments, tot d'ombres em tapen el sol i em demanen atenció... I sempre la força, la llum, l'amor que em guia està dintre meu perquè és l'Ernest i soc jo. Soc jo i és l'Ernest. Perquè tots dos som el mateix, perquè el camí el fem plegats, perquè jo soc la seva llum i ell és la meva llum. La separació és aparent. El nostre Ésser intern és Un i mai s'ha deixat ni es deixarà.

Amb la ment, amb els ulls d'aquí, només puc sentir una breu pinzellada del que vol dir tot això. No hi ha paraules que puguin explicar-ho. Val més callar. Val més el silenci. Quan intento definir-ho es perd; quan intento dibuixar-ho, ja no hi és.

∞

"Mama, t'estimo. I tant que sóc jo qui t'acaricia la cara! Estic al vostre costat sempre i soc, al mateix temps, a infinitat de llocs i éssers que em demanen.

No ho vulguis entendre amb el cap. La ment fa comparacions, necessita dades i mai pot abastar el que no coneix, ni sent, ni en disposa de dades. Tu sent, només sent. Ets part de Tot, de tot allò que és, de tot allò que respires, de tot allò que belluga i no es veu, i es veu i no pots tocar. Quan sents que ets part de Tot, més enllà del dia a dia, de les emocions que quan som a la terra ens fan navegar, ens enfonsen, se'ns emporten... més enllà de tot, on la quietud, el silenci i la presència son plens, allà ens trobem, en aquest estat Som i, llavors, sabem.

Encara que el cap després vulgui posar-hi noms, definir-hi emocions, posar-hi dades i motius, comparances... encara que vulgui i no pugui, la saviesa la sents dintre. L'has viscuda dintre.

Mama maca, recorda que no hi ha distància. Tot està aquí, en diferents vibracions; l'única dificultat està en creure el que sents encara que no es vegi. Ja ho has fet. Ho havíem fet quan jo era aquí i ho has fet des del primer dia que vas perdre el meu cos. A mi no m'has perdut ni em perdràs mai. És un aprenentatge gran d'Amor el que estem fent. La mort no serà mai més un final. És canviar de pas, fer un gir.

Quan balles, mamu, canvies de direcció, canvies de ritme, canvies de gests i, de vegades, és tan sols un lleu balanceig. Així és la mort: només un canvi subtil de moviment, de gest, de ritme, i arriba la llibertat total de la música fora del pentagrama, fora de cap marc que l'encaselli.

Mama, la vida aquí a la Terra també és això: moure't, buscar el teu ritme, el teu balanceig, la teva partitura única i viva que mai queda encasellada del tot, sinó que sempre resta oberta, sempre a punt per enllaçar amb qualsevol altre so que creï harmonia i goig.

Tota la vida està aquí, ara, en aquest moment. No hi ha un abans i un després. Tot està aquí, ara. El temps no és lineal. El temps és un continu que no comença ni acaba mai, que es plega i es desplega, que crea formes noves que no son sinó traços en el vent. Mama, no has perdut res. Tot és ara mateix dins teu. Ets lliure com un ocell que vola més enllà de qualsevol núvol. Ets lliure. Tant, que només un esclat de rialles de la felicitat més pura, aquella que compartíem, pot expressar.

Mama, ets una fulla més d'aquest arbre immens de l'Existència, del color verd més resplendent, misteriós i perfecte que puguis imaginar. Tota la bellesa que veus és un reflex de dintre teu, i de mi, i de tots. No passa res que tinguis dies que el pes de no tenir-me al teu costat físicament a la Terra, et desmunti i t'estrenyi. Són emocions

que vénen perquè les reconeguis i te'n deslliuris. Mama, ja hi soc. I quan aquesta veritat es faci tan gran que es converteixi en la teva vida, el dolor haurà marxat.

Recorda que el pas per la Terra és un tram molt petit. Que la teva veritable realitat, i la de tots els éssers, la retrobem quan abandonem el cos físic que ens conté.

Sí, mama, aquesta garsa canta per tu, i ja fa estona. Extreu tota la gamma de so que la seva gola pot crear. I només tu l'estàs escoltant i només per a tu està cantant. Escoltant-la, la fas créixer. Cantant per a tu, et fa gran i et connecta a mi. És així de senzill. Tot és absolutament senzill. I d'infinits colors que no pots ni imaginar quan som a la Terra, tan limitats. Però viure a la Terra ens fa grans, perquè experimentem i descobrim qui som i el poder de la Llum.

És meravellós, mama, encara que en aquest moment no ho puguis copsar del tot. Ja arribarà.

T'estimo i t'agombolo infinitament."

El teu fill per sempre, per sempre.

∞

Plou, tot està moll, aigua pertot. Està netejant a fora i poso el meu cor a la intempèrie perquè també rebi una neteja. El veig. Unes mans el netegen amb amor. Hi passen aigua i més aigua, el refresquen, li treuen impureses, dolor, enyor, tot el que li està fent mal.

Veig el meu cor enmig de la prada verda i amarada d'aigua. Primer pateix, però de mica en mica, a força de rebre aigua, aigua dels núvols que cau generosa i freda, regalimant per cada porus... de mica en mica el meu cor s'estova, es relaxa, es refresca i es lliura obertament a la pluja amiga, amorosa i, finalment, es rendeix, deixa de resistir-se i accepta.

Accepta intensament que la meva vida és diferent, que tot està en mi, que l'Ernest hi és de totes les maneres menys físicament, que estarà en mi tant com jo pugui fer-lo present, que tot havia d'anar així encara que no m'agradi, que el buit que sento a la meva vida només el puc omplir amb amor incondicional i que, això, només ho puc fer jo.

El buit que sento ara és el buit que estava ple de la vida de l'Ernest, de tot el món que havíem generat tots dos, fet d'amor, d'alegria, de complicitat, de joc, de creació, de màgia... La vida de l'Ernest il·luminava la meva. Una es nodria de l'altra i, al marxar ell, la meva sent immens el forat físic que ha deixat.

"Què en faig de tot aquest temps que omplíem espontàniament de vivències, carinyo? Una gran part l'omplo de tot el món espiritual que m'has ensenyat, de temps

per a mi, per la meva atenció i descoberta personal. Però hi ha una part que continua buida, que no s'omple amb res perquè és la que ocupaves físicament, preciós meu.

Desitjo que un dia l'amor incondicional m'ajudi a omplir-lo de tu, de la teva essència, del teu amor, de la teva alegria que sento viva i present. O potser, aquest buit serà present fins que ens tornem a ajuntar més enllà del cos físic. No ho sé. Potser hi ha altres possibilitats que ara no veig. El cert és que haig d'acceptar que estic fent un camí, un camí que no s'acaba ni en puc marcar les directrius. És un camí obert, amb un Amor increïble que l'il·lumina i que es va fent a força de caminar-hi."

De vegades fa mandra posar-me a caminar de nou, però sé que vull caminar i ho faig, una passa davant l'altra... i començo a trobar meravelles, sorpreses i paisatges fantàstics. Hi ha trams que el camí es fa costa amunt i arriba un moment que penso que no podré, que estic molt cansada, i reposo: respiro, m'omplo d'aire fresc i després continuo de nou, una passa darrere l'altra, i vaig pujant. Em sembla increïble el que estic aconseguint i el que descobreixo. Només sé que no haig de deixar de caminar. Més de pressa, o més a poc a poc, per camins pedregosos o fàcils, misteriosos, pesats o preciosos... És el mateix camí que vaig començar des del primer dia. El vaig menant cap aquí, cap allà, fins on la vista i el desig em porta. En ell hi ha diferents etapes; hi trobo posades, espectacles, reparacions... hi ha de tot, i continua. És el meu camí, el de cada un.

L'Ernest va fer el seu i ara el continua en una altra dimensió que ja conec, però que no recordo, fins que jo també hi seré. Serà el meu moment de marxar. Passarà de cop, sense pensar-ho, com ell, o serà avisat, esperat... No ho sé. Però tot està bé.

Quan puc entrar així en mi, em reconec. I el meu cor net torna a estar en pau.

"Gràcies, nen meu. Gràcies al meu Jo superior, perquè sé que m'ha estat guiant en aquest retrobament que he escrit. Gràcies."

Ha parat de ploure.

∞

CA L'ERNEST

Inicialment, aquest tronc d'experiències s'acabava aquí, no perquè s'acabés res sinó perquè calia tancar-lo en algun lloc. Però en el transcurs de la posada a punt del llibre, dues experiències molt intenses s'han guanyat a pols el dret d'acabar aquest tronc per la força i el regal tan gran de vida que ens han ofert: el moment que la meva mare va tornar a la llum, i aquesta mateixa experiència viscuda amb el nostre gos. Dues branques més que han florit per fer més preciós aquest arbre de la vida.

La mama ha tingut una recaiguda sobtada. El seu cos està deixant de funcionar, la seva consciència s'apaga. Sento que l'ànima de la mama està començant a preparar-se per abandonar el cos i que ens prepara també a nosaltres. No sé quants dies tardarà, però la puc continuar tenint a casa perquè no pateix. De moment no pateix, que és el que em fa més por. Em sento estranya, molt estranya, però no vull pensar, només viure el present.

"Mama, són moments de canvi, de molts canvis i de canvis profunds. La teva ànima ho sap, tu ho notes i és així.

Mama, la iaia se'n va anant. Va relliscant per aquell tobogan tan personal en el que només hi pot baixar ella. No neguis el seu descens, no el vulguis aturar. Deixa que passi. És el seu gran moment. El moment de la nostra marxa, de la marxa de cadascú és sagrat, és únic, és el més íntim que hi ha. Es retroba l'ànima. No el vulguis aturar, ni pensar, ni esperar, ni fer-ne un guió. Deixa que passi. Deixa que et sorprengui tot allò que sents i que puguis sentir.

És cert, la iaia us està fent un regal únic i increïble: Poder-la acompanyar en aquest procés que la seva ànima brillant i preciosa està fent per deslliurar-se del cos físic que l'ha contingut en aquest trajecte d'experiència. Poder ser novament lliure i radiant! T'imagines, mama? Un cos tan travat com el de la iaia, una ment tan tancada i plena de pànic, i poder tornar de nou a la llibertat, a la seva essència... No et pots imaginar quin cant de vida és, quina felicitat, quin goig per ella i per tots els que l'esperem.

Tu saps que ho pots mirar amb la nova mirada que has anat recuperant i assimilant. Una mirada lliure de pors, perquè saps que res és el que sembla. Deixa que el cos cansat de la iaia i la seva ment emboirada cridi. No tinguis por dels crits, no tinguis por del pànic aparent. L'ànima de la iaia es va alliberant a cada crit. No va per tu, no et demana a tu, tot i que les teves paraules de consol i d'amor l'ajuden en aquesta etapa final de la seva travessia.

Mira la llum que hi ha dins seu i al seu voltant. La iaia no està sola. Estem al seu costat i no la deixem. La seva ànima ens veu, parlem, està feliç del retrobament.

Mira, mama, més enllà de tota aparença, com tu saps fer, i llavors posa-hi la voluntat de no deixar-te portar per la teva pròpia por, pels teus pensaments de víctima o de drama. Tu ja estàs molt més enllà, i tens l'oportunitat de viure-ho en l'ara, vivint sense por aquest tram de les vostres vides.

No et sentis culpable, ni pensis si ho fas bé o no. La iaia segueix el seu procés i tu només pots estar al seu costat. No li ho pots evitar, ni la pots acompanyar. Fes el que el teu cor et dicti. Si creus que li has de donar el medicament, dóna-li. Si creus que pots esperar, espera. Res no canvia el seu procés intern. Mama, relaxa't, tu tampoc estàs sola. Estem al teu costat. Mira de no agafar-t'ho amb patiment, comparteix amb el papa, amb l'Abel, amb la família, amb qui necessitis compartir.

Mama, pots viure una altra gran experiència d'Amor. Escolta el teu cor. Sense por només hi ha, només pot existir l'AMOR. Cuida-la, escolta-la, fes-li petons, abraça-la, aprofita tota oportunitat per dir-li com l'estimes i agrair-li la seva vida amb tu. Encara que a fora troni i llampegui, a dintre és un bassal de calma i pau. Quant més virulenta la tempesta a fora, pensa en les aigües fondes que ni tan sols es belluguen en la profunditat.

T'estimo, mama maca. No et sentis víctima. Tu no ho has volgut ser mai, ni ho ets. Torna a agafar les claus de la teva vida, aquelles que el unicorn màgic et guarda, i mou les energies d'amor. Balla amb l'Univers, balla amb nosaltres que esperem la iaia feliços, com m'esperaven a mi quan va ser el meu moment de tornar. Com us esperarem a vosaltres quan sigui el vostre moment de tornar. Demana'm, mama, compta amb mi. Soc immensament present.

El camí es torna a il·luminar. Se'n van les situacions velles i apareixen les noves. Se'n van just quan apareixen les noves. I tot és el mateix camí. No hi ha trencament, tot continua. Res s'atura i tot s'integra.

Un petó, mamu. T'estimo moltíssim. No t'he deixat mai."

∞

La mama se n'ha anat, amb tanta pau, amb tanta placidesa, amb tanta rapidesa... me n'he pogut acomiadar amb serenor i amor, tal com jo volia. Ha estat el seu regal més gran.

De bon matí he acabat de posar-la a punt després de donar-li el medicament. Estava tranquil·la, però quan he tancat el llum no he marxat. Alguna cosa m'ha fet quedar i tornar-lo a obrir. L'he mirada i he vist que havia obert els ulls i em mirava... feia dies que no els obria! He estat tan contenta! He anat cap a ella i quan l'he mirat he vist que ja se n'anava, que amb aquella mirada s'estava acomiadant de mi. Li he agafat la mà, l'he besada i he vist com els ulls se li tornaven a tancar i li he dit que marxés tranquil·la, que no patís per nosaltres, que la portaríem sempre al cor, que l'estimàvem molt.

“Ves, mama maca, t’estan esperant. Mira, hi ha el papa, l’Àlvar, l’Ernest, t’estan esperant. Mira la teva mare a qui tant has demanat! Són aquí. Ves amb ells cap a la Llum, aquest cos ja no et serveix. Ves, mama maca. Gràcies per tot el que has fet per nosaltres, per tot el que m’has ensenyat. Ens tornarem a retrobar...”

La besava mentre li ho deia. No sentia por ni patiment. Només sentia una mena d’energia de felicitat i alliberament que s’enlairava amunt. No ha fet cap sotrac, el seu cos s’ha quedat plàcidament. Jo sentia que la mama ja no estava dintre del seu cos, que sortia, que ja havia sortit, i al mateix temps pensava: Ja no hi ets, mama? ja està?... i he sentit una gran pau.

Minuts després el seu cos ha fet l’últim sospir, i ja està. No hi ha hagut res més. La mama s’ha elevat feliç i radiant i tots els que l’esperaven han vibrat de felicitat pel retrobament.

Gràcies, mama, per ensenyar-me i permetre’m viure la teva partida com el que realment és: el moment més sagrat i vital de la nostra vida. Gràcies per permetre’m estar amb tu fins al final del teu camí en aquest pla físic, per haver-me esperat i haver-nos pogut acomiadar, per haver-te pogut dir tot el que sortia del meu cor, tot el que t’estimo, i per haver-te pogut ajudar a tornar a la llum. I sobretot, gràcies per haver-me fet sentir la teva felicitat de tornar-hi.

Ernest, carinyo meu, gràcies per ajudar-me tant. Ja tens la iaia amb tu. Papa, Àlvar, esteu de festa. Ho sé.

∞

Es fa estranya aquesta situació. Estic sola a casa. Sé que la mama no hi és com hi era des de feia tants anys. Sé que és així i que tot està bé. Sé que ara no haig d’estar pendent del rellotge, de qui pot venir a acompanyar-la quan nosaltres marxem, pendent de les seves medicines, del seu estat de salut, pendent del dinar, de berenar, del sopar... i tot plegat es fa estrany. Sentir que soc lliure de tot el meu temps, es fa estrany.

Quan va marxar l’Ernest, tot el temps i la quotidianitat que ell omplia es va acabar. Però hi havia la mama, que necessitava les nostres atencions, el nostre temps, els nostres pensaments, i ens feia anar-nos adaptant a ella i als seus canvis.

Ara no hi ha ningú. Només el Tav, el nostre gos. El Tav és qui ens ve a rebre feliç quan tornem a casa. És qui ens espera, de qui hem de tenir cura. Per això va venir. I ens l’estimem.

Tot torna a ser un canvi. No hem quedat orfes de res. Ara som dos a casa i el Tav. Però no estem sols, mai més estarem sols. Perquè hem viscut l’Ernest i el continuarem vivint preciosament dins nostre. Hem viscut la companyia de la mama i la continuarem vivint internament dintre el cor. És una situació nova, que l’entomem rics de tota la saviesa i amor que hem viscut i estem vivint.

La punta de l'enyorament hi és, és clar! Però quina pau tan gran viu amb nosaltres! Em reconec també amb la meva llum i ja no la vull qüestionar ni tapar. La mama m'ha acabat de donar la força i la seguretat que em faltava per acceptar-me. Comencem un nou camí, continuació del que ja fa molt temps que estem caminant, el camí que hem vingut a viure. I sento un gran agraïment.

El Tav ens va arribar de la mà d'una veïna que ens va parlar d'un gos que havia arribat a la Protectora d'Animals, un gos molt maco, molt bo, que havien trobat abandonat en un bosc. Es tractava d'un Setter anglès, i seria molt difícil que l'adoptessin –ens deia- perquè era coix, tenia dues potes mal soldades d'algun accident que devia haver tingut abans i que no s'havia tractat com calia. Li deien Angelet perquè era un tros de pa, seguia a les voluntàries per tot arreu i era fàcilment rebutjat pels altres gossos molt més forts que ell.

La setmana anterior jo havia enviat una imatge d'un gosset vellet que era acariciat per una mà, i que mirava amb ulls d'infinit agraïment aquell gest. Hi havia una llegenda que deia: "Quan un humà acull un animal durant tota la seva vida, una llum blanca l'acompanya sempre:" La vaig enviar a la gent que jo coneixia que compartia aquest amor que jo he sentit sempre pels animals, la meva veïna entre ells, la primera.

I llavors ens va arribar l'Angelet a casa: molt prim, molt poruc, molt coix, però que va anar de dret al sofà, s'hi va estirar de panxa enlaire i s'hi va quedar totalment relaxat, com dient: "Per fi, ja soc a casa!"

Evidentment, ens el vam quedar. No ens importava que anés coix, perquè ja estava allà i ens havia arribat sense buscar-lo, sense demanar-lo, com una resposta al missatge d'amor que jo havia enviat.

Li vaig buscar un altre nom. Angelet només seria el nom afectuós per jugar amb ell. Vaig obrir a l'atzar una pàgina del llibret de les cartes hebrees i em va sortir TAV, que significa "Estrella de la Veritat", em va ressonar profundament i li vam posar.

De gos espantat, caut i feble, es va anar convertint ràpidament en un company alegre, confiat, fort, molt afectuós, molt llepador, molt agraït, que es va anar fent un lloc

entre nosaltres a força d'insistència, d'innocència, de complicitat i de joc, i li va sortir el cadell que potser no havia pogut ser mai. De fet, només tenia un any i poc més!

I així, de mica en mica, sense adonar-nos-en, el Tav va anar omplint alguns espais que l'Ernest havia deixat buits: el del joc, la innocència, l'alegria i la calidesa d'arribar a casa i trobar-hi un amor incondicional que t'espera i que només desitja veure't perquè l'acaronis, perquè li parlis, perquè ets el més important per ell.

Un any i mig després, el Tav, impensadament, inesperadament, va arribar al seu moment de marxar. I nosaltres érem al Perú. Una trucada de la família ens va clivellar el cor: el Tav s'estava apagant i nosaltres no podíem estar amb ell. Un dolor agut es va infiltrar ràpidament al meu cor i me'l va tornar a obrir. Per què? Per què una altra vegada el dolor i la impotència d'estar lluny? Per què havíem de tornar-ho a viure? Sabia, creia, que hi havia d'haver una raó, i una raó d'amor darrere tot això, però no m'arribava. El nostre Tav se n'estava anant i nosaltres no érem amb ell. Una altra vegada la distància entremig.

Vaig pensar de tornar de seguida, d'intentar arribar a temps per dir-li adéu i abraçar-lo, però no sabia si aquesta decisió em sortia del cor o em sortia de la por i de la desesperació. Em vaig relaxar, vaig intentar escoltar la part sàvia que hi ha dintre meu, i vaig acabar sentint que jo ja no sóc la mateixa persona que era, que l'Ernest ens ha ensenyat moltes coses, que la mort no és cap final, que tots tenim el nostre moment de marxar i que, si era el moment del Tav, només podíem acompanyar-lo des de l'amor, la serenitat i l'agraïment. No es mereixia sentir una altra cosa de nosaltres, de la família que el cuidava allà ni de nosaltres que érem lluny. Només estar al seu costat i que no patís. I vaig decidir quedar-me, viure'l i acompanyar-lo des del cor, amb en Chicho.

La veu de l'Ernest m'arribava, potent i clara:

"***No es mor, mama. La mort no existeix. Està deixant el seu cos físic per poder córrer de nou. Abandona el pes de la mort: no existeix. I ja ho sabeu... No és una prova de fortalesa, no us cal, és l'arrel de l'amor absolut***."

L'endemà al matí el van portar de nou al veterinari, com havíem quedat, i aquest ens va confirmar el que el nostre cor ja pressentia: que no hi havia res a fer i que era el moment de no deixar-lo patir més. Quan vam penjar el mòbil, ja estàvem junts amb en Chicho, ens donàvem la mà i amb els ulls tancats ja no hi havia res més important que estar al costat del Tav... I va ser increïble.

Vaig viure immens el regal màgic de sentir com l'amor trencava totes les distàncies i temps; com una part del meu ésser vivia en una altra dimensió no física amb el Tav: estàvem junts, sense veure'l, però sí estàvem junts en essència; ell em sentia i jo d'alguna manera el tocava i l'acompanyava profundament. El vaig ajudar a marxar amb les meves paraules, amb la meva veu, amb el meu cor despullat de qualsevol altra cosa que no fos el desig d'ajudar-lo a marxar amb amor cap a la llum que ja havíem vist. Allà

on l'esperava l'Ernest. Allà on el Tav no podia encara arribar pel lligam que tenia amb el seu cos físic adolorit, feble i cansat; pel lligam que encara tenia amb nosaltres.

I en Chicho va compartir la visió dels seus ulls amb mi i, en el moment que jo li vaig dir al Tav: "Respira fondo, maco, deixa't anar...", en Chicho va sentir el impacte de la llum en el seu cos i va sospirar: "Ara" ... i en Tav es va deslliurar i va arrencar a córrer cap al punt de llum que hi havia al lluny. I va sortir esperitat, feliç, deslliurat, cap al pont que sempre veiem quan en Chicho em fa Reiki. L'Ernest l'esperava i van saltar tots dos feliços, agafats, ballant, i el Tav corria i corria, tot ell força, tot ell llibertat, tot ell esclat de vida renovada, de vida recuperada, forta, plena.... i va sortir disparat cap a les estrelles, que quedaven petites al seu costat.

Després d'uns minuts més, ens va arribar el missatge de la família dient-nos que el Tav ja dormia tranquil com un angelet. Però ja feia estona que el seu ésser lliure havia sortit cap a la llum, força abans que el seu cos físic fes l'últim sospir. Això ho vaig viure i ho acabo de reviure ara recuperant-ho. La sensació meravellosa i la certesa màgica del què acabem de viure amb la marxa del Tav. L'evidència d'haver trencat la distància i el temps amb l'amor. La certesa i l'evidència màgica d'haver sentit i presenciat el retrobament del Tav amb la llum, la llum de la felicitat absoluta, com ho va anomenar l'Ernest.

– "***Mama, papa, és així el retrobament amb la Llum***".

I amb aquestes paraules tanco aquest bloc d'experiències. Perquè acabem de veure amb els ulls de l'anima el que l'Ernest ens ha estat ensenyant des que va marxar. Perquè acabem de viure com, des del cor, tot és ara i aquí; com la distància i el temps desapareixen per uns instants. Acabem de viure la immensa felicitat que viu el nostre ésser quan ens arriba el moment de tornar a la llum, a la nostra essència, a la Llum de la Felicitat Absoluta...

És un misteri preciós.

CA L'ERNEST

El pas de l'Ernest per aquest pla físic ha estat un cant a la vida. A la vida viscuda plenament, amb alegria, amb creació, amb amor. L'Ernest, venint i marxant, no s' ha transformat només a ell mateix, sinó que també ha transformat la nostra manera de veure i, sobretot, de viure la vida.

Perquè només es pot viure i estimar la vida sense tenir por a la mort. Perquè només pots viure la mort si has estimat la vida. Vida i mort van de la mà. Néixer i morir és la mateixa vida d'anada i de tornada. No hi ha trencament, no hi ha separació. Només hi ha evolució contínua i eterna cap a l'amor.

Des de fa gairebé cinc anys he anat mirant-me al mirall, he anat descobrint-me i coneixent-me a partir de cada una de les situacions de la meva vida, de les meves reaccions, de les meves emocions, sentiments, pensaments, dolors i alegries. M'he anat traient capes de pors, de creences que havia pres com a immutables i que han deixat de ser-ho; m'he tret prejudicis i pors que portava a sobre per anar descobrint realment qui soc i per saber què és el que em fa por i no em deixa ser jo. La por última d'aquesta etapa de la meva vida i que ara em trec de sobre és la por que algú pogués tapar la llum del meu fill, la vida preciosa que ha viscut aquí, la seva manera noble de ser, només per la seva manera de marxar.

Des del primer moment vaig saber i sentir que la marxa de l'Ernest, sense malaltia, sense accident, inesperada, impossible, sense cap motiu aparent, guardava dintre seu un amor molt més enllà de tot el que podíem viure i entendre des d'aquí. Darrere d'aquell gest hi havia un amor tan gran! Havia de ser tan gran perquè l'Ernest, amb la seva vida feliç, amb el seu amor per nosaltres, els seus amics i la vida, la pogués deixar anar sense dubtar!... que, sense entendre-ho ni comprendre-ho, en tot moment vaig saber que havia de ser així. I li vaig respectar profundament, perquè l'Ernest no havia fet mai res que no hagués de fer. Així de senzill, així de clar.

El seu aprenentatge d'amor anava més enllà de la vida, abastava també la "mort". Aquesta paraula que poso entre cometes per les connotacions que porta de final, de pèrdua, de desaparició. L'Ernest ha unit vida i mort i les ha fet una sola existència. La consciència creix lliure i poderosa cap a viure un camí que no comença aquí ni acaba allà. Amb la seva vida i amb la seva mort ens ha fet conscients de les eines que tenim a les nostres mans per avançar amb amor, amb il·lusió, sense por, cada vegada més lliures, més oberts, més expansius. Cada vegada més conscients del nostre poder de crear, d'actuar, de deixar-nos portar per la vida i d'entendre que aquí només estem de pas i que quan arriba el moment de marxar, quan sentim la crida d'amor de la nostra ànima que ens diu que ja és l'hora de tornar, marxem. Sigui com sigui, marxem. No hi ha judici. Només aprenentatge.

L'Ernest ens ha ensenyat que néixer i morir és el mateix acte, el mateix gest de deixar-se relliscar pel canal d'amor d'entrada i pel canal d'amor de sortida. Néixer i morir són els dos actes més sagrats de la vida, els més íntims, el misteri d'amor més gran. Els dos comporten arribada i comiat en les dues direccions. Els dos actes il·luminats per la llum i l'amor d'una saviesa que va molt més enllà de nosaltres. Venim, caminem, creem experiències, aprenem i retornem. I tots som amor. I tots tornem a l'amor.

"Va ser un moment màgic. Em vaig transformar, em vaig elevar, em vaig alliberar... Va ser una ràfega d'amor potent, inimaginable des de la Terra. No hi havia temps, no hi havia moment, no hi havia lloc. Tan sols l'acte, tan sols el fet, tan sols la il·lusió i la felicitat eterna. I travessar els núvols, i aixecar-te a les estrelles i retrobar-te amb moltes mans, amb moltes mirades, amb molts cors bategant a l'unísón, i sentir tantes músiques! I alliberar-te del cos per volar, i volar, i abraçar a tots... I entendre els vostres plors, i intentar abraçar-los i intentar compartir-los i transformar-los amb aquesta alegria que guardem per la retrobada que tant anheleu, que tant desitgeu i que serà el misteri preciós de la retrobada... El vostre pas, el vostre sentiment és preciós, és molt maco, mama. Traspassa parets, traspassa muntanyes, s'eleva al cel i torna, traspassa el temps, senzillament es projecta, no té direcció. Es projecta com la veu que es llença a l'aire: es projecta i toca les parets, i toca els arbres, i toca les plantes, acarona els animals i impacta a les persones. I la mirada no la capta, tan sols els cors que la senten. Va més enllà del misteri de la partida, de la tornada i de la retornada. Perquè no he marxat, perquè sóc aquí."

Amb la seva vida, l'Ernest ens ensenya que l'únic que val és viure. Viure la vida a cada moment, acollir i acceptar tot el que ens arriba perquè forma part del nostre camí. Acceptar la vinguda i l'anada. Aquest ritme constant i vital de l'univers i de nosaltres com a part del Tot. Aprendre a anar més enllà de l'aparença, de la creença que tot ja està marcat, que la millor vida que podem tenir és la de la immobilitat... No és cert. La vida és continu canvi, contínua evolució. La incertesa forma part del dia a dia i només es transforma en oportunitat i màgia quan li obrim els braços amb confiança, quan prenem la decisió de ser creadors en comptes de víctimes.

Quan no feia gaire que havia marxat, un dia el vaig sentir que venia, portant curosament entre les seves mans, un cor. Me'l va oferir i em va dir:

"***Veus, mama, aquesta vida que havies dipositat en el meu futur?... Jo ja no la necessito, ja no em cal. Té, te la torno, és teva... què en faràs de la teva vida, mama? Mira-la, és neta, és nova... què en faràs de la teva vida?"***

Llavors, no sabia què en faria de la meva vida, però sabia que hi havia d'haver un futur per mi, per nosaltres, per nosaltres amb ell. I vaig acceptar aquella vida que em

retornava amb tant d'amor. La vaig prendre entre les meves mans i l'estic vivint. I és amb ella que ara us vull contar aquesta història:

"*Una vegada hi havia un nen que es deia Ernest. Li agradava la màgia, li agradava tant que va aprendre, jugant, a conèixer i controlar els elements que tant li atreien i a utilitzar-los: la terra, l'aigua, l'aire i el foc. Amb ells, es transformava i podia arribar a convertir-s'hi i a sentir-se també aigua, terra, aire i foc. I això el feia sentir-se immensament feliç i creador i la seva vida era preciosa i alegre. Aquesta força que tenia dins seu el feia viure sense por i, per tant, ho estimava tot. Sabia veure més enllà del que els ulls poden veure, escoltar més enllà del que les nostres orelles estan acostumades a escoltar i sentir que tot és amor. Per això, al no tenir por, podia estimar tots i tot el que envoltava la seva vida.*

I un dia va aprendre a fer la màgia més gran: fer-se invisible. No va desaparèixer, només es va fer invisible. I es va transformar en amor. Essent amor, l'Ernest podia escampar-se arreu: allà on el demanaven, allà on el sentien, allà on l'estimaven. Ara, allà on hi ha bellesa, allà hi ha l'Ernest. Allà on hi ha plenitud i pau, allà hi ha l'Ernest; allà on hi ha creació i vida, allà hi ha l'Ernest.

I me n'està ensenyant. I un dia, jo també sabré fer la màgia més gran i em tornaré invisible, com ell. Però no desapareixeré. Només em tornaré invisible. I, amb ell, continuaré al vostre costat per amor, només per amor. I us continuarem explicant històries perquè no tingueu por a viure sense por. I perquè no us amagueu de les tempestes i no defugiu tant el vent que us mou ni la pluja que us neteja, i estimeu cada engruna de la vostra vida. Perquè, amb la força de l'amor, us pugueu fer conscients dels murs que us bloquegen el camí i els pugueu anar transformant en portes d'entrada a un món nou que només podeu construir vosaltres, cada un amb les vostres eines i dons, amb el vostre cor i la vostra intuïció.

Els fills ens ensenyen camins nous, perquè són creadors i per això han vingut i són aquí. Agafeu la vostra vida de la mà i viviu-la, i guieu-la per allà on el desig i el cor us porti. I no tingueu por. Sapigueu que allò visible és una ínfima, una petitíssima part de tot el que existeix i som. I només fent visible allò que ara ens sembla invisible, a mesura que transformem les nostres vides en amor, amb la llibertat de ser i d'existir sense por, ens podrem trobar i retrobar contínuament. La vida és preciosa. La vida no s'acaba mai. Va i ve en una existència que flueix des de l'amor i cap a l'amor.

"*On és la vida... Aquí!!*

ON ÉS LA VIDA?.... AQUÍ!!!

ON ÉS LA VIDA?... AQUÍ!!!!"

És aquí, a dintre nostre, a cada moment, aquí i allà, visibles i invisibles. La tenim a dintre, ens pertany. Venim i anem. No naixem ni morim mai. Sempre som.

Y yo… El papá

En mi despertar a la nueva vida que Ernest nos ha regalado, los pinceles y el lápiz tocaron las puertas de mi ilusión con urgencia para hacerme abrir los ojos y lanzar al aire la nueva voz de mi existencia. La pintura y la poesía me permiten expresar mis nuevos sentimientos. Con la pintura he podido incluso experimentar la sensación de estar tocando a mi hijo a través de los pinceles. Al escribir versos siento que dejo expresados un cúmulo de sensaciones y sentimientos vividos, con la única intención de compartirlos.

Hoy he seleccionado estas cinco poesías para explicarles como son mis pasos en este nuevo caminar y exponer una muestra de este proceso de avanzar por la vida, consolidando los pasos experimentados.

Cada poesía representa un momento de este proceso de crecer con nuestro hijo entre nosotros. Con ellas, quiero complementar mi experiencia al proceso que Dolors, mamá y más mamá de nuestro Ernest, ha descrito a través de las páginas de este libro.

Aprovecho el espacio para hacerles llegar nuestro agradecimiento eterno a ustedes, amigos lectores y lectoras, por permitirnos compartir nuestra experiencia

Chicho

El inicio del vuelo

Una vez más los sueños.
Una vez más las palabras escondidas en la fuerza del sentimiento,
invaden los terrenos abandonados por la vida cotidiana.
Una y otra vez el descanso interrumpido del gesto húmedo y salado de la mirada nublada
se vuelve transgresor,
y se transforma en hiriente arma
que se alza valiente luchando contra el destino.
Todo se vuelve gris,
todo deja de iluminar la mirada distraída.

Has marchado,
luz de mi vida terrenal,
canto alegre de mis días matinales,
amor frágil que dormías en mis toscas manos.

Te has ido así, sintiendo el llamado oportuno.
Has emprendido el camino girando la cara,
buscando con la mirada la bella voz de tu alma mensajera.
Y en el lugar de tu partida feliz, quedó quieta la invitación
que habíamos de buscar y que teníamos que encontrar.
Quedó el mensaje sonoro que nuestros oídos recogen,
como lo hacen nuestras manos con las flores primaverales.

¿Cómo no quererte amor y más amor de mi amor?
¿Cómo no agradecerte este regalo de vida
que nos llena los días, años y segundos cotidianos?
¿Cómo no aceptar el vaso colmado
con el agua fresca de tu compañía
endulzada con la miel de nuestros recuerdos?

Si, vida mía,
he tenido que alzar esta pared escalonada
para ascender a tus tiempos,
y para bajar a tu cielo estrellado de maravillosos sueños.

He acostumbrado a mis manos
a modelar el barro frío, húmedo y dormido,
cansado y áspero de las sonrisas compartidas.

He sentido el fresco aroma de tu fuerza creadora,

y me acurruco en las aguas profundas de tus melodías
agitadas y tiernas…

¿Cómo no quererte,
piel de mi piel,
amor de mi amor?

Epístola papuística

Ernest mío y del Universo,
estoy aquí,
dejando que este momento
se aquiete en este papel.

Gracias *nen preciós*,
Gracias por acompañarme en este infinito recuerdo.
Más ahora el siguiente momento me reclama
y no quiero llegar tarde a la cita,
porqué allí también estarás tú.

Tú ya me entiendes niño de casa,
de inmediato nos volveremos a ver.

Ahora me despido y dejaré en la luz de tu amor
estas palabras que un día tu abuelo me regaló
y que en mí resuenan cual sobrecogedora melodía:

Hasta pronto "hijo de mi alma"

Te abraza y besa,

Tu "papu"

Chicho

CA L'ERNEST

Gracias hijo

¿Sabes hijo mío que te admiro?

¿Sabes hijo que se me va el aliento cuando siento cómo crece tu ser luminoso
en ese camino por el que me llevas de la mano?

¿Sabes amor de mi alma, que en mis dolores de tu ausencia,
me detengo para buscar por el aire
tu cálido cuerpo descansando en mi pecho,
transformando los recuerdos con nuevas ideas?

Hijo, niño pequeño de mi eterna categoría de padre,
quiero que sepas que, aunque ya lo sabes,
estoy aquí sintiéndote sorprendido de tu grandeza,
y que en mi torpe manera de decírtelo
quisiera continuar buscando tu mejilla
para depositar en ella mi oscura manera de amarte.

¿Sabes hijo mío que aunque ya no volvamos a repetir ésta nuestra historia,
continuaré elevando tu sonrisa en mis brazos,
que te cargaré sobre mis hombros siempre fuertes
para pasearte por veredas empedradas,
y que te arrancaré una sonrisa con mis bromas ya escuchadas?

¿Sabes precioso suspiro de mi alma,
que aunque todo me parezca un sueño,
aquí tienes a tu papá, loco y torpe,
llorando de felicidad
esa manera nueva de sentirte,
de amarte, de llevarte a cuestas,
de hablar contigo,
de jugar contigo en mis ilusionados sueños?

¿Cómo no amarte alma de mi alma?
¿Cómo no abrazarte sin cansancio físico que me detenga?
¿Cómo no hacerte volar de las más de mil maneras nunca vistas?
¿Cómo no ofrecerte este pecho
que añora recibirte sonriente y confiado?

¿Sabes, cariño mío, que de entre mis labios cerrados
siempre se escapará la palabra maravillosa
que me hace amarte más y más?

Gracias.

Si, gracias, amado hijo mío.

Gracias, Ernest.

Un regalo para ti

Hoy he llegado a tiempo al regalo de la creación.

Hoy me he despertado sin el sueño o cansancio pendiente.

Mis oídos me han permitido verte hecho un nuevo mensaje de esperanza.

Esa chispa de alegría eterna que nos anunciabas
y nos hacía sentir confiados y valientes,
ésa, ha estado aquí.

Ante mis manos etéreas han pasado nuevas imágenes,
nuevas músicas, nuevos colores.

He visto renacer nuevas vidas,
las he visto surgir de la latencia pasiva de los días amorfos

Ese ritmo impulsor de movimientos
ha traspasado la imagen dibujada de mi piel.

Y después de tantos días alegres compartidos,
de moler las dudas en el batán milenario de nuestras vidas,
hoy alzo el vuelo ilusionado y confiado
para regalarte esta sorpresa de vida
hecha de pluma sonora,
lira modeladora de pasiva arcilla.

Hoy traigo esta caja roja de dibujos verdes
de la que tanto hemos hablado.

Hoy me siento ave que alza el vuelo
y se eleva rompiendo cadenas gravitatorias.

Y ¿sabes? Este es mi regalo,
desata el nudo del envoltorio,
rasga el papel celebratorio de la caja.

Hijo mío
hoy traigo
un regalo
para
ti.

Somni

Preciós meu

Torno a ser aquí amb el sac ple de sorpreses
trobades en aquests darrers temps.
Ja sóc aquí, fent una parada
en el desplaçament quotidià.

Amb l'alegria de nen,
vinc a dir-te que he trobat el petit mirallet
on el sol jugava a mirar-se
entre els núvols farcits d'aigua càlida.

I saps? M'ha fet especial il·lusió trobar-lo,
per la seva senzillesa i la seva profunda lluminositat.

Quan m'he posat davant d 'ell,
la meva mirada m'ha explicat amb força claredat,
com bellugo les mans,
com respiro sense alè,
com cobreixo d'aigua salada
els receptacles pacients de la meva mirada.

M'he he vist fràgil,
jugant el partit més ferotge que es coneix.

M'he vist sorprès d'observar l'aire que surt dels teus pulmons,
rient de les teves bromes.
M'he meravellat de veure't traginant
per aquells racons de l'Univers ,
aquells que em fan sentir petit.

I, al final, m'he bressolat en els teus braços,
he cantat cançons a la teva oïda,
i m'he posat a un costat
per permetre que continuïs creixent.

Avui he tret aquest record
incrustat en aquest vidre càlid, lluminós i feliç,
semblant a la teva mirada,
radiant com el teu somriure.

Ara deixo d'escriure, molt i poc.
I ara que reposo en aquesta pausa,

Vine aquí fill meu.
Vine preciós.
Vine aquí, per fer-te
un petó...

GRÀCIES…

A tu, Chicho, pel teu amor, la teva companyia, la teva paciència i la teva força. Gràcies per estimar-me tant com per fer del meu món el teu món, sense oblidar mai i compartint amb mi la teva gran família peruana. Gràcies per ser el pare de l'Ernest i per ser el meu company en aquest camí de vida que hem caminat de la mà, des del primer dia, a totes. Gràcies per compartir amb mi la mirada de la teva ànima clara que veu allò que la nostra ment ens tapa.

Gràcies, família estimada, per poder compartir amb vosaltres el camí d'amor que l'Ernest ens brinda, perquè junts continuem mantenint aquest pal de paller que tot ho aguanta i ho transforma.

Gràcies infinites a la meva família peruana i als grans amics que tenim allà, pel seu amor incondicional que ens ha abraçat sempre, per haver fet tan feliç el meu fill.

Gràcies a tots els que, d'una manera o altra, m'heu ajudat a creure i a compartir aquesta nostra experiència d'amor en forma de llibre:

A tu, Gemma, gràcies pel teu entusiasme, pel teu amor que vessa per tots costats, per les teves paraules i la teva frescor que m'ha ajudat a donar la forma final al llibre. Hem esdevingut germanes en el nostre poder de creació.

A tu, Alícia, per haver aparegut a la meva vida cada vegada que he necessitat una altra mirada, tant per acabar de reconèixer i abraçar la llum que m'arribava, com per fer-me anar més enllà de la meva zona de confort.

Gràcies, Laura, sense tu, sense la teva guia constant, sense la teva amistat i sense el discerniment del teu cor, res hauria estat igual.

A tu, Teresa, gràcies per haver-nos fet sentir la presència de l'Ernest i haver-nos obert a aquest món real i amorós de les energies.

Gràcies, Anna, per les teves poesies, pels teus comentaris, per estar al nostre costat, perquè ha estat la llum de l'Ernest qui t'ha tornat a apropar a les nostres vides.

Gràcies, Abel, per haver-me ajudat a corregir el llibre i per les teves llàgrimes d'amor; gràcies Anna, per obrir-me tan aviat una porta de llum, allà a Perú, quan caminàvem a les palpentes.

Gràcies a tu, Ernest preciós de la meva ànima, perquè junts hem viscut i escrit aquest llibre i junts continuarem sempre en el camí etern i feliç del nostre amor, de l'Amor que som i que ens espera a tots.

Gràcies a tots els Mestres que acompanyen la meva vida, els visibles i els invisibles, els de dues, quatre i més potes, els grans i els minúsculs, els que envolten el meu món tangible i els dels meus somnis, els de sempre i els esporàdics, els del dia i els de la nit, a tots els que heu arribat d'alguna manera al meu cor i l'heu fet somriure i créixer, que sou molts. **GRÁCIES!!!**

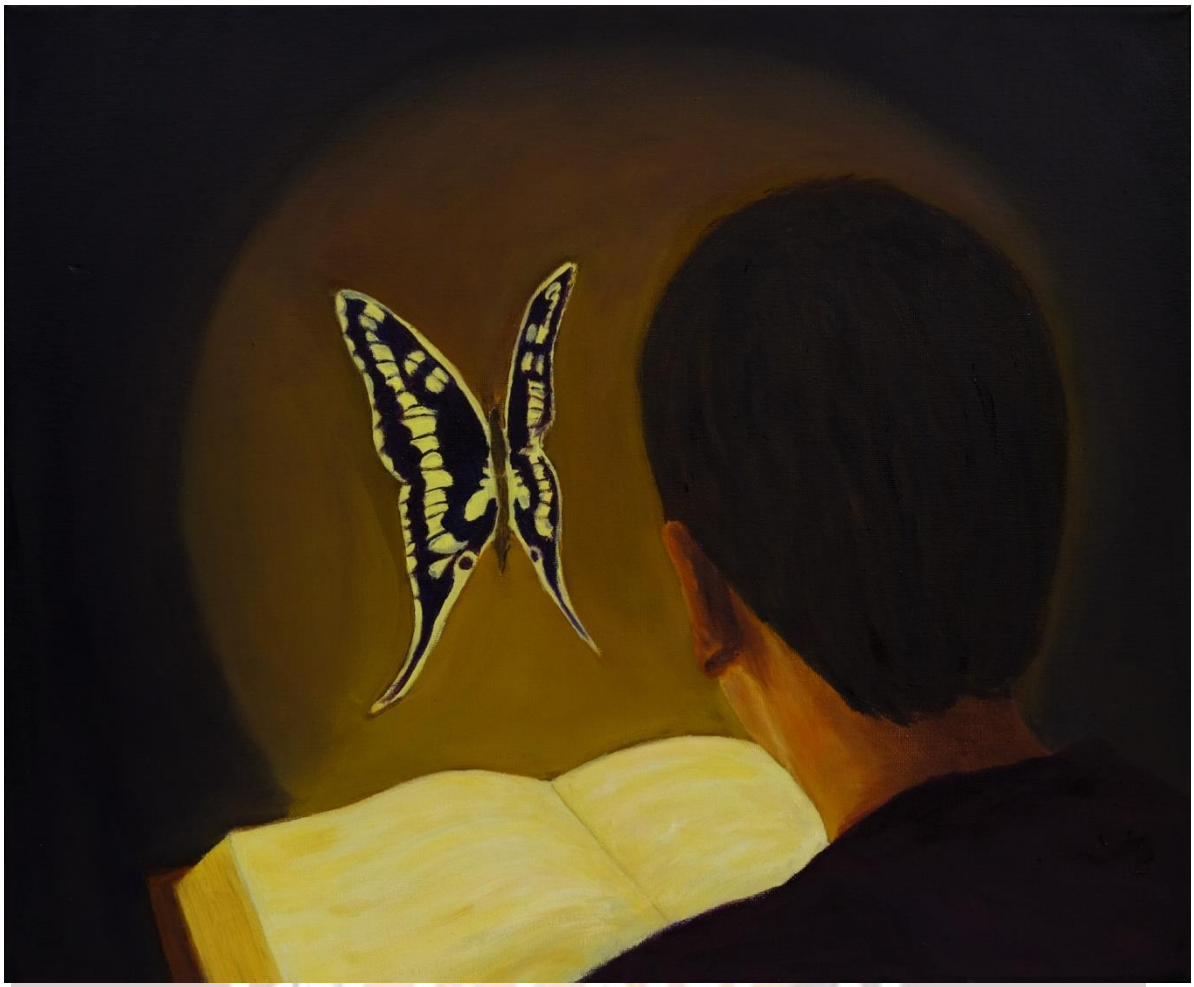

–Ernest, com s'acabarà el llibre, rei?

–"Mama, com una papallona novament lliure."

COMENTARIS A LA PRIMERA EDICIÓ

-“Et diria que el llibre és preciós, però és més que això!! Es vital, és màgic!! Les vostres paraules condueixen dolçament a aquest estat d’unitat. És la son la que em fa tancar el llibre… Gràcies per aquest testimoni d’amor i per portar al món aquest ésser tan meravellós! Tot el que dius és com si ho parlés jo mateixa. Cada paraula és per a mi com un reconeixement, és un dir constantment: “Sí, això és així!! Sento el mateix!!” L’amor pel meu fill que esdevé AMOR en majúscules, Amor incondicional; la unitat que formem tot i tots; veure i viure la màgia de la Vida!!! Tot el que hi ha només es pot veure des del cor, els missatges, la presència... Saps? Amb l’ajuda de l’Ernest esteu portant el Cel a la Terra. Gràcies, gràcies, gràcies a l’Ernest, a vosaltres, al Marc, al Cel... Us estimo.”

Roser Orts

-“Dolors, m’ha agrada molt el teu llibre, és molt emotiu i molt maco. Mira, estic emocionada, es veritat, eh? És bonic i em dóna esperança pel que ha de venir, perquè jo ja soc molt vella.”

Roser Forns (89 anys)

-“Avui he acabat de llegir el vostre llibre, m’ha donat molta Pau, m’ha transmès tranquil·litat i serenor. Gràcies per la teva ajuda, per fer-me veure la vida i la mort amb una altra mirada, pel teu llibre que tornaré a llegir moltes vegades i per la teva presència.”

Marina López

-“Moltes gràcies pel llibre i per compartir aquesta experiència de manera tan generosa. Vull agrair-te de tot cor aquest regal, el d'escriure'l i el de fer-me'l arribar. Quant d'amor, quanta saviesa, quanta llum que traspua i arriba a l'ànima i l'esperit. Són ells qui el llegeixen i es nodreixen. Em sento connectar amb la llum i l'amor de la unitat i és com tornar a casa. Gràcies, gràcies, gràcies.”

Cristina Álvarez

-“Guapa, el llibre em "travessa" ràpidament. Escolto la teva veu en ell, fins i tot la de l'Ernest. Ha estat per mi un camí, un reflex de com estic a cada moment. M'ha fet connectar amb alegria, saviesa, veritat, incredulitat, tristesa, buidor, plenitud. Connexió-desconnexió. Aclaparadora en molts moments la teva manera de transmetre, de sentir tan bonica, tan veritat, tan respectuosa, tan amorosa. Sento que tant en Chicho com tu

SOU... i us dono les gràcies per compartir amb el món les vostres creacions. Una abraçada immensa.”

Anna Hernández Barbanoj

-"Saps, mama? A mi em fa una mica de pena que aquest nen hagi marxat, però si no es pot fer res....així es la vida. Saps què penso? Que ha estat molt bona idea aquesta d'escriure el que li diu el fill. Saps allò que em dius del programa de les persones baixetes??? Allò de que aprens molt d'ells? Doncs a mi em passa amb aquest llibre, que aprenc molt."

Laura Culak Hernández (11 anys)

-“M’estic llegint el teu llibre, encara que ho faig a poc a poquet, no sabria explicar per què, però sí que vull dir-te que el meu fill se’n va anar ja fa 10 anys i ara tu, amb els teus escrits, me’l fas sentir molt més a prop. Gràcies, Dolors”.

Àngels Vivet

-“Dolors, estoy enamorada de ti, de Ernest y de Chicho. Tu libro es genial, aparte que lo siento muchísimo en el Alma. Tu historia, con todo el respeto, la hago mía. Felicidades y un abrazo. Te aseguro que me habéis hecho mejor persona y que me habéis enseñado a creer de verdad en lo que realmente importa.”

Xu Marton

-“El llibre és meravellós, esplèndid... està escrit amb molt d’amor. Mentre el llegia em sortien les llàgrimes, eren al mateix temps llàgrimes de tristesa i d’emoció. Tu i en Chicho sou únics, uns éssers molt especials igual que el vostre fill Ernest. Sou tres àngels que heu baixat a la Terra per ajudar a la humanitat en el nou despertar. Despertar des de l’amor incondicional ensenyant a les persones i al món que no existeix la pèrdua, que sempre estem tots units. Una dolça abraçada amb molt d’amor i admiració.”

Tijana Smudja Lalich

-“Su experiencia es un maravilloso testimonio de esa capacidad que tiene el ser humano para enfrentar las adversidades de la vida y, sobre todo, para transformarlas en algo positivo para él y su entorno”.

Carola Ortega Trur (Francia)

-“Dolors, cuando empecé el libro e iba por las primeras 50 páginas, sólo sentía amor. Tú eres puro corazón. El mensaje que están transmitiendo desde sus páginas me parece valiosísimo, especial. Hay muchos términos que me son familiares: despertar, luz, canal… Son los que me vienen ahora y, además, me identifiqué contigo en la Presentación de tu libro cuando dijiste que, en algún momento, llegaste a darte cuenta

que tú no eras ese llanto, esa tristeza… A mí, un día, también me llegaron estos pensamientos, también me di cuenta de que no era eso. Me parece muy enriquecedor vuestro mensaje, edificante y luminoso. Ustedes tres son muy especiales. Quiero dar a conocer "Mamá, estoy aquí" desde dónde y cómo pueda. Este libro, más que un libro, es un tesoro. Pura Luz de una gran familia de Luz."

Silvia Mazzone

-"Dolors, necesito decirte que estoy muy agradecida de poder "disfrutar" de tu magia, de tu sensibilidad, de tu manera de soñar y de la gran capacidad que tienes para transmitir cómo se puede afrontar la vida en el aquí y ahora. Esta otra vida, la que nos ha tocado vivir, donde el amor y la esperanza se agarran fuertes para poder desplegar esas alas que nos permiten volar más allá de lo que siempre hemos soñado. Con tu libro en mis manos camino en esta única dirección, la que nos marca la luz y el amor de esos seres maravillosos que son… nuestros hijos."

Marian Albilares

-"Acabo de llegir el teu llibre "Mama sóc aquí" i t'he de dir que m'ha agradat molt i no només m'ha agradat sinó que l'he "viscut" molt. Fa 25 anys es va morir un fill meu... Ara no cal que t'expliqui el que vaig sentir perquè ja ho saps, també ho has viscut. Vaig començar a buscar per poder entendre el per què i vaig trobar moltes respostes però totes de teoria, alguna vegada sí que sentia que era la veritat, però altres era la fe que hi volia posar el que em feia calmar-me. Ara fa uns cinc anys he començat a llegir un llibre que es diu "Un curso de milagros" UCDM i crec que és el que estava buscant des de feia molts anys. I llegint el teu llibre encara ho he vist més clar... moltes de les coses que diu "Un Curso de milagros", l'Ernest te les diu a tu... No saps com m'ha ajudat llegir el teu llibre! El vaig comprar pensant amb una altra mare, però per alguna raó el vaig agafar i el vaig començar i t'asseguro que és el llibre que m'ha impactat més, potser és pel moment que estic o no ho sé, però me l'he cregut del principi al final. Quina sort tenir al teu costat un company que us entengueu tan bé, m'han agradat molt les seves poesies. Cada vegada que em poso a llegir, miro el punt de llibre i li dono les gràcies a l'Ernest i a tu. Moltes gràcies Dolors per ser tan valenta i per compartir amb tothom les teves experiències. T'estimo"

Dolors Sanmiquel

-"Gracias por ese maravilloso libro lleno de luz, que trae alivio a mi alma y la esperanza de volver a encontrar a mi hija y saber que está conmigo. Me ayudas mucho, Dolors. Sos un ser de luz. Pienso que nuestros hijos se conocen. Mil gracias por tu valiosa amistad. Un abrazo."

Marcela Orlandi (Argentina)

“Ja fa uns mesos que vaig acabar el llibre i et puc dir que, a part de tot el que m’ha aportat, ha estat un dels llibres que no frissava per acabar perquè la lectura de cada una de les pàgines no feia més que donar-me conhort, coratge i esperança. A mi, l’Ernest ja m’ha ajudat en una ocasió per somniar amb la meva mare i no tenc cap dubte que és un ésser molt especial que continua la seva tasca d’ajudar als altres. Una abraçada molt forta des de Mallorca.”

Mª Antònia Quetglas Llull

-“Mi nombre es Ana y vivo en Montevideo y ha sido gracias a una amiga que vive en Gerona que conocí su historia. No pude esperar sus comentarios y di con las entrevistas que hicieron Ustedes en el canal de Mindalia. Quedé muy conmovida con su historia y con Ernest, estuve viendo su blog también y me parece increíble lo que los tres están viviendo. Por algún motivo, Ernest se cruzó de esta manera en mi camino también y tenía la necesidad de contactarme con Ustedes. Es muy valiente la actitud que han tenido frente a la vida luego de lo que tuvieron que enfrentar, y pudiendo ayudar con su testimonio a tanta gente. Es un acto de amor, pero sobre todo, una hermosa misión de vida. Yo no sé si algún día tomarán dimensión real de la experiencia que están viviendo en lo personal y lo que significa para el resto de la gente que conocen su testimonio. Es un gran aprendizaje, inmenso para todos. Considero muy valioso el hecho de que Ustedes hayan decidido compartir su experiencia personal en pos de ayudar. Es un acto de Amor.”

Ana Rubido (Uruguay)

-“Dolors, és preciós això que expandeixes quan comparteixes aquesta historia d’amor que hi ha entre vosaltres. És preciós el que vàreu viure i viviu. És preciós el que dius, utilitzis la paraula que utilitzis. És preciós el que sento quan ho llegeixo, sigui el que sigui que llegeixi, perquè el que arriba és aquest amor universal que no té definició, ni amb experiències, ni amb paraules, ni amb emocions… El que sento és aquest amor que ens uneix i que transmets quan expliques la vostra historia, que no és passada sinó present, profunda, eterna, infinita, màgica…VIDA!!! GRÀCIES!!!

Gemma Farràs

ÍNDEX

1. SOBRE MI
2. UN PARÉNTESIS
3. PRESENTACIÓ
4. AIGUA
5. AIRE
6. FOC
7. TERRA
8. EPÍLEG
9. I JO… EL PAPA
10. GRÀCIES
11. COMENTARIS A LA PRIMERA EDICIÓN

CA L'ERNEST